

Gian Xảo Long

Contents

Gian Xảo Long	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	40
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	53
14. Chương 14	57
15. Chương 15	61
16. Chương 16	65
17. Chương 17	69
18. Chương 18	73
19. Chương 19	77
20. Chương 20: Kết Thúc	82

Gian Xảo Long

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, quái lực loạn thần, kiếp này kiếp trước Nhân vật chính: Ngao Lăng, Bạch Lộ Độ d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-xao-long>

1. Chương 1

Triều Cảnh.

Kinh thành Bạch Phủ.

Xa xa truyền đến tiếng gà gáy, ở phía chân trời đã lộ ra những tia sáng đầu tiên.

Bạch Lộ cả đêm không ngủ được, bởi vì cô nghe thấy các đại nhân nói, ở một vài thành trấn phương bắc hiện đang phát sinh nạn hạn hán, đã hơn nửa năm rồi mà trời vẫn không đổ mưa, cho dù có cầu thần khẩn phạt thế nào cũng vô dụng, dân chúng nơi đó đành phải vượt ngàn dặm xa xôi tới kinh thành nhờ nương giúp họ, ngay cả hoàng thượng cũng hạ chỉ, hi vọng thân là vu nữ, nương có thể cầu Ứng Long đại nhân giáng mưa xuống vùng đất khô hạn.

Cô cũng biết nương đã cầu thật nhiều ngày, nhưng mưa thì vẫn chưa thấy đâu. Hôm kia, nương bởi vì quá mệt nhọc, liền cứ thế ngất đi, đại phu nói rằng phải tĩnh dưỡng thật tốt mới được.

“Ứng Long đại nhân vì sao không ban mưa chứ?” Hôm nay là sinh nhật tám tuổi của cô, nhưng Bạch Lộ đến nửa điểm vui mừng cũng không có. “Sự việc còn tiếp tục như vậy, mọi người nhất định đều sẽ trách nương, trách người không thành tâm thành ý khẩn cầu, thế nhưng thực sự nương đã rất cố gắng, đến mức bây giờ đã ngã bệnh...”

Nhớ lúc còn nhỏ từng nghe nương nói qua, ba trăm năm trước, bà cố từng cứu mạng Ứng Long đại nhân, ngài vì báo đáp ân tình nên đã bảo bà báo tin cho dân chúng, ba ngày sau ở nơi kinh thành đang ngập tràn khổ sở vì hạn hán sẽ có mưa. Quả nhiên đúng hôm ấy mưa đã rơi xuống. Từ đó trở đi, mọi người đều tin rằng bà cố có thể cầu Ứng Long đại nhân ban mưa cho thiên hạ, vì thế đã tôn người lên làm vu nữ, ngay cả hoàng đế đương thời cũng mang lòng cảm kích, ban cho người trong Bạch gia quyền cao chức trọng, cho đến bây giờ, cậu cùng đại biểu ca[1] đều là đại quan trong triều.

Bởi vậy, ba trăm năm qua, Bạch gia đều luôn luôn thờ phụng Ứng Long đại nhân, đem thân phận vu nữ truyền lại cho từng thế hệ, cho đến đời của nương, vì chỉ có mình người là nữ nhi nên liền y theo tổ tiên mà kế thừa vị trí, hơn nữa còn chọn người vào ở rể, vì thế sinh ra tỷ tỷ cùng với cô.

Nhưng mà cha vào năm cô ba tuổi đã qua đời, nương cho đến bây giờ vẫn luôn thương tâm, sức khỏe cũng vì thế mà càng ngày càng suy yếu, Bạch Lộ thực sự không muốn nhìn thấy người thống khổ.

“Ứng Long đại nhân nói không chừng vẫn chưa nghe thấy, có lẽ nên cầu nhiều thêm một chút thì tốt hơn...” Bạch Lộ ngẩng lên khuôn mặt trắng nõn, hai tay nâng một cái túi hương màu tím, bên trong chiếc túi này chính là vẩy rồng mà Ứng Long đại nhân tặng cho bà cố, nương nói có thể dùng thứ này để triệu hồi ngài.

Bạch Lộ quỳ gối xuống sân, tay tay cung kính dâng lên chiếc túi hương màu tím.

“Tuy rằng ta không phải vu nữ, nhưng mà nương lúc này đã sinh bệnh, tỷ tỷ còn trách người không đủ tư cách, cho nên ta chỉ còn cách lên đến từ đường đem thứ này mượn dùng một chút, bởi vì đây là đồ tổ tiên truyền lại, nghe nương nói rằng thông qua nó, Ứng Long đại nhân sẽ biết được có người đang gọi mình... Mời ngài mau tới đây cứu giúp dân chúng đáng thương, bằng không cây lúa sẽ khô héo, bách tính sẽ không có cơm để ăn, ngay cả nước giếng cũng sẽ cạn kiệt. Nếu còn tiếp tục như vậy, mọi người sẽ chết đói chết khát mất, Ứng Long đại nhân không thể thấy chết mà không cứu...”

Nói đến chỗ này, Bạch Lộ bỗng nhiên dừng lại một chút, ngưng ngưng lộ ra vẻ mặt ngây ngô cười khúc khích, “Hi hi, Ứng Long đại nhân, không phải ta muốn mạo phạm ngài, ngài có lòng tốt, lại từ bi, nhất định sẽ nguyện ý cứu người, cho nên ta cầu xin ngài rủ lòng thương xót, nhanh nhanh một chút cho mưa rơi xuống...”

Đúng vào lúc Bạch Lộ đang nhắm mắt cầu khẩn, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh vỗ cánh, không những vậy, xung quanh bỗng nổi lên một trận gió lớn, thiếu chút nữa đem cô thổi bay. Bạch Lộ không nén nổi nghi hoặc trong lòng liền hé hé mi mắt, muốn nhìn một chút xem hiện tại đang có chuyện gì phát sinh.

Đôi mắt to tròn chậm rãi chuyển động hướng lên trên, Bạch Lộ nhìn thấy một con vật kì lạ vô cùng to lớn, toàn thân đều được bao phủ bởi một lớp vẩy thô cứng, không những thế lại còn phát ra ngân quang, trên

lưng có một đôi cánh thật dài, dọc theo xương sống là một hàng gai nhọn hoắt, lông mi giương cao, hàm răng sắc bén, trán nhô ra, cổ nhỏ bụng lớn, đuôi dài nhọn, tứ chi cường tráng...

“Yêu... Yêu...” Cô sợ đến mức ngay cả nói cũng không rõ.

Ngao Lãng kinh ngạc trừng mắt nhìn phàm nhân trước mặt, trong lòng thầm suy tính tuổi của cô nhóc, ‘nha đầu này chắc tầm bảy, tám tuổi,’ “Là người triệu hồi ta?”

“Yêu... Yêu...” Bạch Lộ hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ chết khiếp, cái miệng nhỏ nhắn méo mó, suýt nữa thì oa oa khóc lớn.

“Yêu cái gì?” Hắc híp mắt lại, tốt nhất không phải là hai chữ mà hắc đang nghĩ đến.

Bạch Lộ muốn chạy trốn, nhưng ngay cả khí lực để đứng lên cũng không có, vừa khóc vừa nói, “Yêu... Yêu quái đang nói chuyện với ta... Oa oa... Nương... Nương...” Nhưng mà sân nương đang ở cách đây quá xa, sẽ không nghe thấy tiếng kêu của cô, trong cái đầu non nớt quyết định vẫn là nhanh một chút trốn trở về phòng.

“Ai là yêu quái?” Ngao Lãng không vui quát lớn.

Cô sợ tới mức nước mắt rơi như mưa, “Yêu quái không nên ăn ta... Ta thực sự không thể ăn được...”

“Người đã xem qua yêu quái?” Hắc hừ lạnh hỏi.

Nghe vậy, Bạch Lộ đầu tiên là lắc đầu, sau đó lại gật đầu. “Người... Không phải là yêu quái...”

“Ta không phải là yêu quái.” Ngao Lãng nhần nhịn hướng phía cô rống to hơn, hắc đường đường là thần thú, sao lại có thể đánh đồng với lũ yêu quái thấp kém được?

“Thật vậy sao?” Bạch Lộ co rúm lại một chỗ, hoài nghi nghiêng đầu liếc nhìn.

Ngao Lãng hừ một tiếng, cái đầu dài tiến lại gần, muốn xác định lại một lần nữa, “Người thực sự thấy được ta?” Hắc hiện tại không có làm phép khiến cho người phàm có thể thấy được chính mình, thế nhưng lại có một tiểu nha đầu có thể nhìn được hắc, cùng hắc nói chuyện, thật sự là rất hiếm lạ, vừa vặn có thể giải buồn, hắc liền không chấp nhặt Bạch Lộ, dễ dàng tha thứ cho cô về tội vô lễ.

“Oa... Yêu quái không cần lại đây... Oa oa...” Cô khóc rống lên.

Hắc hừ nhẹ một tiếng, “Làm sao lại có thể gặp được một tiểu nha đầu vừa yêu khóc lại vừa nhát gan như vậy chứ? Bất quá cũng không có người nào tốt hơn để lựa chọn, đành phải chấp nhận một chút...”

Bạch Lộ len lén cử động, muốn thừa cơ chạy trốn.

“Ta đổi hình dạng là được chứ gì?” Nói xong, Ngao Lãng liền biến thành một nam tử trẻ tuổi hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, làn da màu đồng làm cho ngũ quan anh tuấn càng thêm khí phách, ánh mắt tà nghệ còn mang theo vài phần ngạo mạn, trông hắc không giống những văn nhân bình thường khác đội mũ hay dùng khăn bịt trán, chỉ là đơn giản tết lại tóc, trên người mặc một chiếc áo trường bào màu tím cổ tròn, dưới chân đi tất trắng giày vải, cùng với người phàm không khác nhau là mấy.

“Người thử gọi ta là yêu quái một lần nữa xem!” Hắc như thế là đã đủ khoan dung lắm rồi.

“Oa oa... chỉ có yêu quái mới có thể đổi tới đổi lui...” Bạch Lộ tay chân cùng lúc hành động chạy về hướng phòng của mình.

Ngao Lãng khề tung người đem cô xách trở lại, nhắc lên giữa không trung, “Người không phải vừa mới cùng ta cầu mưa?”

“Ta thực sự một chút cũng không thể ăn...A?” Bạch Lộ từ nãy đến giờ luôn không ngừng giãy giụa trên tay hắc cuối cùng cũng để lời nói của hắc vào tai “Cầu... cầu mưa? Người... là Ứng Long đại nhân?”

Hắc giễu cợt hừ một tiếng, “Thế nào? Có phải hay không cần phải đối với ta tôn kính một chút?”

“Người thực sự không gạt ta?” Cô tuy rằng không thông minh, nhưng cũng không phải là người dễ bị lừa.

“Không tin thì thôi, ta phải đi.” Còn tưởng rằng tìm được một món đồ chơi thú vị, nhưng đùa một chút cũng không thấy vui, Ngao Lãng thả nàng trở về trên mặt đất, hậm hực xoay người lại.

“Chờ một chút!” Bạch Lộ khản cập quát to một tiếng.

“Gọi ta lại làm cái gì?” Ngao Lãng quay đầu lại liếc mắt hỏi.

“Người... người thực là Ứng Long đại nhân?” Bạch Lộ nhỏ giọng hỏi thăm.

“Người nói sao?” Ngao Lãng lúc này mắt hững hờ thừa nhận.

“Ta chưa từng thấy qua Ứng Long đại nhân... Bất quá bộ dáng vừa rồi xác thực có chút giống với bức họa của ngài đặt tại từ đường...” Bởi vì quá sợ hãi cho nên Bạch Lộ mới không có lập tức liên tưởng đến.

“Từ đường?” Hắn khoanh tay trước ngực cúi xuống nhìn cô.

“Chính là từ đường của Ứng Long đại nhân ở Bạch gia chúng ta, bên trong còn thờ phụng bức họa của người.” Theo lời nói, bàn tay nhỏ bé chỉ về một hướng khác.

Bạch gia?

Hai chữ này gợi lại trí nhớ của Ngao Lãng.

Ba trăm năm trước, bởi vì những ngày tu luyện thực sự rất nhàm chán, cho nên lúc hắn gặp được một yêu quái cường đại mang trong mình ngàn năm yêu lực, hiển nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, liền cùng đối phương một phen tranh cao thấp về quyền cước công phu. Liên tục đánh bảy ngày bảy đêm, cuối cùng tuy là hắn thắng nhưng cũng bị rơi vào cái bẫy của đối phương nên bị một chút tiểu thương. Đang nằm trong núi nghỉ ngơi, không ngờ lại bị một cô nương lên núi hái rau nhìn thấy, còn đi tìm thảo dược giúp hắn trị bệnh.

Cô nương họ Bạch kia là người đầu tiên có thể nhìn thấy hắn.

Có lẽ đó chính là một loại duyên phận.

“Thì ra người là con cháu của nàng...” Ngao Lãng không phải không hiểu được đạo lý ‘có ơn phải trả’, lúc ấy còn cùng vị cô nương họ Bạch kia hứa hẹn, sau này hễ là vu nữ của Bạch gia hướng hắn cầu mưa, hắn nhất định sẽ đến giúp, còn tặng cho nàng vẩy của chính mình, chỉ cần thông qua chúng nó, hắn có thể nghe được triệu hồi.

Nếu như nhớ không nhầm, ở hai trăm năm trước, cũng từng có vu nữ Bạch gia hướng hắn cầu mưa, bất quá nàng lại không nhìn thấy mình, không khỏi có chút buồn bã thất vọng, có lẽ hắn đang chờ mong một người không cần hắn thì triển pháp thuật cũng thấy được hắn, giống như cô nương năm đó đã cứu hắn vậy. Hiện tại tiểu nha đầu này có thể nhìn thấy hắn, duyên phận như thế khiến cho Ngao Lãng đối với Bạch Lộ có chút hảo cảm.

Bạch Lộ nuốt một ngụm nước miếng, “Ngài chính là Ứng Long đại nhân mà bà cố của ta từng cứu sao?”

“Đúng vậy thì thế nào?” Thấy nàng nâng trên tay túi hương màu tím, Ngao Lãng có thể cảm nhận được bên trong chính là ba chiếc vẩy năm đó hắn đã tặng.

“Vậy thì, vì sao nương của ta mấy ngày nay luôn luôn khẩn cầu Ứng Long đại nhân ban mưa xuống mà ngài lại không chịu?” Bạch Lộ nghĩ đến nương đang sinh bệnh thì vô cùng tức giận.

“Bởi vì ta đang bế quan tu luyện nên mới không nghe thấy lời cầu khẩn của nương người.” Ngao Lãng đối với những lời chất vấn của cô nhóc này có chút bất mãn, bất quá vì Bạch Lộ nhìn thấy được mình nên hắn cũng tạm tha thứ cho cô lúc này.

Việc này cũng không thể trách Ứng Long đại nhân, Bạch Lộ thở hắt ra một hơi, “Thì ra là như vậy...”

“Người là vu nữ đời kế tiếp sao?” Bởi vì mấy cái vẩy đều đang ở trong tay nha đầu này nên hắn mới hỏi như vậy, đó là tín vật đời đời truyền lại cho người kế tục.

Cô cúi đầu nói: “Không phải, vu nữ hiện giờ là nương của ta, đời sau chắc sẽ truyền cho tỷ tỷ.”

“Vì sao lại không phải là người?” Thật là không công bằng đi, Ngao Lãng thật sự rất muốn cô nhóc nhìn thấy được mình này trở thành vu nữ đời kế tiếp.

“Bởi vì... Ta từ nhỏ vẫn rất ngốc, sẽ không gánh nổi trọng trách, không giống tỷ tỷ vừa thông minh lại tài giỏi...” Bạch Lộ vỗ vỗ hai má, trên môi nở một nụ cười ngây thơ, “Cho nên nương hân sẽ đem vị trí vu nữ truyền lại cho tỷ tỷ.”

Nghe vậy, Ngao Lăng nhin không được chế giễu cô, “Người thoát nhìn quả thực cũng không thông minh.”

“Miệng Ứng Long đại nhân thật là xấu...” Bạch Lộ khê nói thầm.

“Hửm?” Ngao Lăng nghiêng người liếc mắt.

“Không có, ta cái gì cũng chưa nói.” Bạch Lộ rụt cổ lí nhí.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, “Người không tính hướng ta cầu mưa sao?”

“Đương nhiên muốn! Đương nhiên muốn!” Bạch Lộ gật đầu như già tởi.

“Ta có thể đáp ứng người ban mưa xuống cho vài thành trấn kia, bắt quá có một điều kiện.” Ngao Lăng nhíu mày liếc nhìn, chuyện này chỉ đơn giản là chính mình nhận lời, nếu như trận hạn hán này là do trên thiên đình cố ý tạo thành, hắn cũng vô pháp mở miệng cự tuyệt, giả sử thực sự trách tội xuống, cùng lắm thì nhận phạt.

“Điều kiện gì?” Bạch Lộ vội vàng hỏi.

Ngao Lăng cao ngạo cúi xuống nhìn cô, “Về sau khi ta không có việc gì sẽ tới tìm người nói chuyện phiếm giải buồn, người không thể không chấp nhận.”

“Ứng Long đại nhân muốn tìm người nói chuyện phiếm giải buồn còn sợ tìm không thấy sao? Ta mới tám tuổi mà thôi, làm gì có năng lực cùng người tán gẫu chứ?” Bạch Lộ nghe hắn nói như vậy, nhanh chóng thừa nhận chính mình chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, mong sao đối phương có thể thay đổi ý định trong đầu.

“Người không muốn thì thôi, dù sao hiện tại người cũng không phải là vu nữ của Bạch gia, cho dù có hướng ta cầu mưa, ta cũng có thể không đáp ứng, không xem như vi phạm lời hứa.” Ngao Lăng lạnh lùng nói.

“Ta... ta tiếp Ứng Long đại nhân nói chuyện phiếm giải buồn là được.” Bạch Lộ thực ủy khuất mà đáp ứng.

Ngao Lăng hừ lạnh một tiếng, “Vậy thì còn được.”

“Bắt quá Ứng Long đại nhân phải thực hiện lời hứa trước.” Bạch Lộ sợ hãi nói.

“Người không tin ta?” Ánh mắt hắn thâm trầm liếc nhìn nàng.

“Ta... ta...” Bạch Lộ bị hắn trừng mắt, cái đầu nhỏ càng cúi thấp xuống, không dám thừa nhận hắn nói quả không sai.

“Được rồi, vì để cho người tin tưởng, hai mươi ngày sau các người hân sẽ nghe được tin tốt, đến lúc đó ta lại tới tìm người.” Ngao Lăng khê cười, nói.

Bạch Lộ lo sợ cúi đầu, “Ta đã biết.”

“Hừ! Ta cũng không sợ người chạy mất.” Nói xong, Ngao Lăng biến trở về nguyên hình, trong nháy mắt liền bay lên trời, hướng về phía mấy thành trấn ở phương bắc hiện đang phát sinh hạn hán.

“Ứng Long đại nhân hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của ta, không những uy hiếp người khác mà hơi một tí liền trốn mất quá người...” Bạch Lộ đối với hắn vẫn là có một chút sợ hãi, bắt quá nghĩ kĩ lại cũng thấy không đến nỗi nào, “Sau khi trời đổ mưa, nương có thể an tâm dưỡng bệnh, thân thể của người sẽ dần dần tốt lên.” Chỉ cần nương khỏe mạnh trở lại, muốn cô làm cái gì cũng được.

Quả nhiên, khoảng hơn nửa tháng sau, vài thành trấn xảy ra hạn hán ở phương bắc ào ào gửi thư đến cảm tạ vu nữ đã giúp họ cầu mưa. Trong thư còn nói trời đã mưa mấy ngày hôm nay nên nhân dân không còn lo lắng về việc thiếu nước nữa, hoàng đế long tâm vui mừng hơn hẳn, lập tức phái người ban thưởng cho Bạch gia rất nhiều đồ quý giá.

Bạch Lộ rất vui vẻ, tâm tình của nương vì việc này mà tốt lên rất nhiều, vài hôm nữa là có thể xuống giường đi lại.

Ứng Long đại nhân quả nhiên thực hiện lời hứa, Bạch Lộ vô cùng cảm kích, tuy rằng ngài thực sự có chút đáng sợ, nhưng mà bởi vì hắn đã khiến cho thân thể của nương ngày một tốt hơn cho nên nàng sẽ cố gắng chịu đựng.

2. Chương 2

Hai ngày sau—

Bạch Lộ đang ngủ thì bị người đánh thức.

“Tiểu nha đầu, thức dậy!” Ngao Lãng xuyên qua cửa đi vào, tay trái vung lên, nền trên bàn liền phát sáng.

“Ừm...” Nàng rất buồn ngủ.

“Tỉnh dậy nào!” Ngao Lãng xốc chăn trên người Bạch Lộ ra, một tay đem nàng nhấc lên giữa không trung.

“A... oa!” Bạch Lộ khó khăn lắm mới mở ra được đôi mắt còn đang ngái ngủ, thiếu chút nữa bị khuôn mặt của nam nhân xa lạ này làm cho phát hoảng, sững sốt một lúc mới nghĩ ra được hắn là ai, “Ứng... Ứng Long đại nhân?”

“Đi ngắm trăng cùng ta.” Hắn mang theo nàng đi ra ngoài.

“Ngắm trăng?” Bạch Lộ dụi dụi đôi mắt buồn ngủ.

Khi hai người đi tới sân ở bên ngoài, Ngao Lãng đã trở về hình dạng vốn có của Ứng Long.

“Trèo lên đây!” Hắn ra lệnh.

Cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Lộ hơi méo mó, “Thật, thật sự muốn trèo lên sao?”

“Người dám không nghe lời?” Ngao Lãng trầm giọng hỏi.

“Đi thì đi...” Cô chậm rì rì đi đến sau lưng hắn, tay nhỏ cầm lấy một cái vây, ai ngờ ngay lập tức cả người liền bay lên trời khiến cho Bạch Lộ sợ tới mức chỉ có thể oa oa kêu to, “Cao quá... Ta rất sợ... A... a...”

Ngao Lãng thật muốn che lại cái lỗ tai, miễn cho nó phải chịu đựng sự tra tấn, “Nếu không phải chỉ có mình người có thể thấy được ta, thực đúng là không nghĩ sẽ tới tìm một nha đầu vừa nhát gan, vừa yếu khóc đến làm bạn.”

“A...a...” Bạch Lộ nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn xuống dưới.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất bay trở về đỉnh núi, cuối cùng cũng tới.

“Đã đến.” Ngao Lãng nằm sấp người áp lên mặt đất, để cho nàng tự mình từ trên lưng trèo xuống.

Bạch Lộ đi chân trần giẫm lên mấy hòn đá dưới đất, hai chân vẫn còn có chút như nhũn ra, vội vàng dùng tay áo lau khô nước mắt.

“Đây là chỗ nào?” Cô nhìn quanh bốn phía, bày ra bộ dáng khó hiểu hỏi.

“Đây là nơi ở của ta, người phàm không phải ai cũng có thể đến được chỗ này, ngươi là người đầu tiên, hắn là nên cảm ơn ta” Hắn biến lại thành hình người, ngồi xếp bằng xuống đất, “Ngồi xuống!”

“Ừm.” Bạch Lộ cũng không dám không nghe theo, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Ngao Lãng, hai tay vòng qua ôm lấy đầu gối, đến lúc này mới ngẩng đầu lên trời nhìn vầng trăng lớn như một viên ngọc đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh chiếu rọi khắp cả đỉnh núi, cái miệng nhỏ nhắn mở thật lớn, “Thật đẹp...”

Ngao Lãng tự hào cười cười, “Đó là đương nhiên, ở chỗ này có thể nhìn thấy rất rõ ràng.”

“Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua ánh trăng nào mỹ lệ như vậy, thật muốn để nương cùng tỷ tỷ nhìn thấy...” Cô thốt ra lời khen ngợi, rất muốn cùng với người nhà chia sẻ cảnh sắc xinh đẹp như bây giờ.

Hắn hừ hừ, “Tiểu nha đầu chính là tiểu nha đầu, mở miệng ra là nương với cả tỷ tỷ.”

“Ứng Long đại nhân không có người thân sao?” Bạch Lộ lén nhìn trộm Ngao Lãng, rụt rè hỏi.

“Hiện tại chỉ còn lại một mình tộc trưởng, những người khác đều đã chết.” Hắc ngữ khí bình thản trả lời.

Bạch Lộ nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của hắn một lúc lâu, cho dù tuổi của cô còn nhỏ nhưng cũng phẳng phất cảm nhận được tâm tư giấu trong ánh mắt của Ngao Lãng, cũng hiểu được một chút sự việc. “Ứng Long đại nhân có phải hay không rất cô đơn?” Cho nên mới chạy đi tìm một tiểu nha đầu như cô tới ngắm trăng.

“Ai nói ta cô đơn?” Ngao Lãng quay đầu trầm giọng mắng.

Cô rút cổ lại, “Không phải thì không phải, Ứng Long đại nhân không cần phải gào lên lớn tiếng như vậy.”

“Cái loại cô đơn kia chỉ có con người các ngươi mới có.” Ngao Lãng quay đầu đi. Chỉ cần luôn luôn phủ nhận, nó sẽ không bao giờ tồn tại.

“Cho dù thực sự có, ta cũng sẽ không giấu cợt Ứng Long đại nhân.” Bạch Lộ áp úng nói, “Bởi vì ta cũng có lúc cô đơn.”

Ngao Lãng bĩu môi phản đối, “Tiểu nha đầu mới mấy tuổi, hiểu được cái gì là cô đơn?”

“Đừng nghĩ rằng ta là trẻ con thì không biết.” Cô không thích bị người ta coi là một đứa nhỏ mãi không lớn. “Tuy rằng trong nhà có rất nhiều người thân, thế nhưng cậu là quan lớn trong triều, nghe nường nói rất được hoàng thượng tín nhiệm, cho nên bề bộn nhiều việc, thật lâu mới gặp được người. Mẹ lại không thích tiểu hài tử luôn theo làm phiền nàng, hai biểu ca ở trên thì lớn tuổi hơn ta rất nhiều, lại càng không chơi với ta. Nường tuy rằng rất thương ta, nhưng mà từ sau khi cha qua đời, thân thể lại không được tốt, luôn luôn ở trong phòng tĩnh dưỡng, ta lại không thể suốt ngày chạy tới âm ỹ nàng, còn lại cũng chỉ có tỷ tỷ... nhưng nàng lại chê ta gốc, mỗi lần ta đến chơi đều đuổi ta đi, cho nên bình thường ta đều chỉ có một mình, đương nhiên biết cái gì gọi là cô đơn, cô đơn thực sự rất khổ sở... Ở chỗ này đều trống rỗng...” Bạch Lộ chỉ vào trái tim mình nói.

“Ta từ nay về sau sẽ thường xuyên tìm người tới nơi này ngắm trăng, như vậy sẽ không còn cô đơn nữa.” Ngao Lãng không muốn thừa nhận lời nói của nàng đã khiến cho tâm của hắn rung động, chạm đúng vào nơi nhạy cảm của hắn.

Bạch Lộ dùng khước mắt trộm ngắm hắn, miệng nhỏ giọng lẩm bẩm, “Ứng Long đại nhân thật gian trá, rõ ràng là chính mình sợ cô đơn, còn cố ý đổ lên đầu người ta...”

“Người nói cái gì?” Hắc cổ ý đề thấp tiếng nói, hỏi.

Nàng nhắc đầu như trống bỏi, “Không có! Ta cái gì cũng chưa nói!”

Ngao Lãng ‘hừ’ một tiếng, không cùng Bạch Lộ nói chuyện nữa.

Nhìn thấy Ứng Long đại nhân ngồi ở bên cạnh mình, cho dù hiện tại ngài có biến thành hình người nhưng đối với cô mà nói vẫn là vô cùng cao lớn, thế mà ngài lại chỉ có thể cô đơn một mình ở nơi này ngắm trăng, không có người thân ở bên cạnh, cũng không có bạn bè để có thể nói chuyện phiếm, bỗng nhiên Bạch Lộ cảm thấy không còn sợ hãi như trước nữa. Nếu như Ứng Long đại nhân không luôn luôn đối với cô hung dữ đến thế, cô nhất định sẽ càng thích theo hắn ngắm trăng, trong lòng Bạch Lộ nghĩ như vậy.

Vì thế, ở những ngày kế tiếp, Ngao Lãng cứ ba hôm thì lại đi đi về về giữa hai nơi chạy đi tìm Bạch Lộ, bọn họ không chỉ cùng nhau ngắm trăng tròn mà còn thưởng thức hạ huyền nguyệt[1], thượng huyền nguyệt[2]. Rất nhanh, một tháng lại một tháng trôi qua.

Thời gian vội vã bước đi mau chóng...

Bạch Lộ vừa bước qua sinh nhật tuổi mười hai, theo thói quen từ trên lưng Ngao Lãng đi xuống dưới, người cô đã cao lên rất nhiều, mí mắt lúc này vẫn là nhắm chặt, bàn tay nhắc lên che miệng, đánh cái ngáp thứ mười trong buổi tối hôm nay, khước mắt còn vương dấu lệ, muốn ngủ mà không thể ngủ thật là thống khổ.

Ngao Lãng lập tức cong cong đốt ngón tay, hướng đến cái trán của cô gõ một cái, “Không được ngủ!”

“Ô ô... Nhưng mà người ta buồn ngủ quá...” Bạch Lộ xoa cái trán đau nhức khóc lóc kể lể, bởi vì hôm nay quên không ngủ trưa cho nên hiện tại rất buồn ngủ.

“Nếu như người mà dám ngủ, lần sau có hươu ta cầu mưa, ta cũng không giúp.” Hắc đề dọa nói.

Bạch Lộ vội vàng dùng ngón tay chống đỡ mí mắt, vừa khóc vừa nói: “Ta không có ngủ... Ta không có ngủ... Ô ô...” Ứng Long đại nhân thật xấu, rất quá đáng.

“Hừ!” Ngao Lãng nhìn thấy nàng lộ ra vẻ mặt đáng thương, thiếu chút nữa thì cười thành tiếng.

Tối hôm nay, bọn họ mới ở trên đỉnh núi ngồi một lúc, Bạch Lộ rốt cục chống đỡ không nổi, cơn buồn ngủ càng lúc càng nặng nề, liền cứ như vậy xiêu xiêu vẹo vẹo đổ vào người Ngao Lãng.

“Người...” Tiểu nha đầu này thực sự đang ngủ, Ngao Lãng vốn muốn đánh thức nàng, lại bởi vì thân thể nhỏ nhỏ của Bạch Lộ dựa vào chính mình, nhiệt độ cơ thể kia ấm áp kì lạ, tự nhiên có chút... thỏa mãn khó hiểu, cảm giác được ý lại, được tín nhiệm làm cho hắn luyến tiếc đẩy ra.

Ngao Lãng luôn cho rằng Bạch Lộ vốn là sợ hắn, những năm gần đây luôn bị bắt ép đến ngấm trắng với mình, nhưng mà lúc này một chút lo ngại cũng không có, rất tự nhiên dựa vào người hắn, còn ngủ thật ngon.

Nơi ngực kia đã từng có một thời gian dài tích lũy một thứ cảm xúc giống như hư không cùng nôn nóng, đột nhiên trong lúc này toàn bộ đều được giải thoát, trong lòng cũng phẳng phất từng trận mắt mèm, thấy Bạch Lộ tựa người chuyển một cái tư thế thoải mái, cái đầu gối lên đùi hắn, lại tiếp tục ngủ, hắn không hề động đậy, chỉ sợ sẽ gây ồn ào làm nàng tỉnh... Hắn thực tự nhiên nâng đôi mắt sáng ngời lên nhìn bầu trời, cảm thấy đêm nay trăng tròn đặc biệt đẹp.

Một ngày thế này có vẻ bình thường nhưng mà một chút cũng không nhàm chán là bởi vì có tiểu nha đầu này làm bạn sao? Trong lòng Ngao Lãng không khỏi nghĩ như vậy.

Nhưng nếu như hắn hiện tại phải đi bế quan tu luyện, lần sau gặp lại Bạch Lộ, nói không chừng nàng đã không còn ở nhân thế, giống như tổ tiên của nàng, mới một lát không gặp liền đã qua đời...

Đến tận lúc này, hắn càng cảm nhận được tuổi thọ của con người thực sự quá ngắn, mà hắn lại luyến tiếc rời khỏi người bạn bé nhỏ này. Ngao Lãng không thích suy nghĩ yếu đuối của mình bây giờ, cái kia một chút cũng không giống hắn, nhưng lại không thể khắc chế ý niệm như vậy trong đầu.

Ít nhất chờ đến khi cuộc đời của tiểu nha đầu này kết thúc, hắn lại bế quan tu luyện cũng không muộn, dù sao cũng chỉ khoảng bốn, năm mươi năm là cùng. Ngao Lãng quyết định như vậy.

Mà Bạch Lộ đang gối lên đùi Ngao Lãng ngủ lúc này, trên môi nổi lên ý cười thập phần an tâm.

Thời gian như nước sông cứ thế cuộn cuộn chảy...

Hai năm thoáng chốc liền trôi qua...

Bất quá khoảng thời gian này đối với Ngao Lãng mà nói chẳng qua chỉ là vài cái chớp mắt, vậy mà lại có thể khiến cho tiểu nha đầu kia chậm rãi lớn lên, dần dần mang dáng dấp của một tiểu cô nương.

Mắt thấy trời đã sáng, Ngao Lãng tức giận nheo mắt nhìn Bạch Lộ đã say giấc suốt cả một đêm, ngủ tới mức nước miếng đều chảy ra cả, còn dính vào đầu vai của hắn làm thành một mảng ẩm ướt.

Ngao Lãng vốn định gấp lại đốt ngón tay gõ vào đầu Bạch Lộ một cái, nhưng trông thấy nàng ngủ ngon như vậy, lại không đành lòng.

“Lần này tạm tha cho người!” Hắn giả vờ mắng. “Leo lên lưng của ta, ta đưa người trở về...”

Bạch Lộ lúc này đã mười bốn tuổi đang nửa tỉnh nửa mê nghe thấy Ngao Lãng nói vậy, theo thói quen trèo lên lưng hắn, nắm chặt váy, “Ứng Long đại nhân hôm nay không gõ trán của ta nữa sao?”

“Hừ! Lần tới tính sổ một thể.” Ngao Lãng đe dọa nói.

Bạch Lộ đang ghé vào lưng của hắn bắt giắc giường cao khéo miệng, bộ dạng bị uy hiếp một chút cũng không có, ở chung nhiều năm như vậy, hiểu rõ rằng hắn chính là chỉ hù dọa mình thôi, lại yên tâm mà ngủ.

Ngao Lãng về tới Bạch phủ, đưa Bạch Lộ về giường của nàng, cẩn thận đắp lại chăn mới xoay người đi ra ngoài, chân còn chưa kịp bước chợt nghe thấy tiếng nói ở phía sau, “Ứng Long đại nhân phải đi về?” Cô hỏi, trong thanh âm có vương chút buồn ngủ.

Ngao Lãng lại lộn trở lại, nhìn thấy Bạch Lộ đáng vẻ muốn ngủ tiếp, “Người ngủ giống như trư vậy, không quay về còn làm cái gì? Mấy hôm nữa ta lại đến.”

Bạch Lộ liếc mình xoa mí mắt, cảm thấy thực áy náy, “Ta vừa mới ngủ có một chút, lúc này có thể cùng với Ứng Long đại nhân nói chuyện.”

“Bây giờ cũng không vội, về sau còn nhiều thời gian.” Hắc nói.

Nghe vậy, Bạch Lộ vẫn là giữ lại Ngao Lãng ngồi xuống bên cạnh bàn. “Ứng Long đại nhân không cần khách khí với ta... Đúng rồi! Ở đây còn có bánh ngọt lúc chạng vạng ngày hôm qua Đại Thuyền ca đặc biệt bớt chút thời gian mang sang cho ta, chỗ này là hắc tự tay làm, Ứng Long đại nhân có muốn ném thử một miếng hay không?”

“Đại Thuyền ca là ai?” Ngao Lãng hồ nghi híp lại đôi mắt, vốn tưởng rằng tiểu nha đầu này không có bạn chơi cùng, vậy mà còn có người đặc biệt chăm đồ ăn mang tới cho nàng.

“Đại Thuyền ca sống ở thành tây, trong nhà có kinh doanh cửa hàng bánh ngọt, từ nhỏ đã quen với ta, đối với ta cũng tốt lắm, có cái gì ăn ngon đều mang tới cho ta...” Bạch Lộ lấy một miếng bánh ngọt đặt ở trên đĩa, “Thực sự ăn rất ngon.”

“Ta không muốn ăn.” Ngao Lãng quay đầu đi, không hiểu tại sao, nghe Bạch Lộ nói đến cái tên “Đại Thuyền ca” kia, trong lòng cảm thấy rất không thoải mái.

Cho rằng hắc còn đang tức giận, Bạch Lộ vội vàng trấn an, “Ta cam đoan lần sau trong lúc ngắm trăng lễ không ngủ nữa, bởi vì nếu không cùng Ứng Long đại nhân nói chuyện phiếm giải buồn, người sẽ rất cô đơn.”

“Ta mới không cô đơn!” Thanh âm trầm đục của hắc vang lên bác bỏ.

“Được, được, thực ra là ta cô đơn được chưa?” Bạch Lộ bị rống, lỗ tai ù ù rung động. “Những năm gần đây có Ứng Long đại nhân làm bạn với ta, thực sự cảm thấy chính mình vô cùng may mắn có thể gặp được Ứng Long đại nhân.”

Hắc không nghĩ bị những lời nói này làm cho cảm kích, nhưng mà tâm vẫn là dao động, “Người thực sự không sợ ta?”

“Lúc mới bắt đầu thực sự rất sợ hãi, lo rằng khi Ứng Long đại nhân tức giận, có thể hay không một ngụm đem ta ăn thịt... Nhưng mà qua nhiều năm như vậy, Ứng Long đại nhân ngoại trừ hung một chút, thanh âm lớn một chút, hay thích trừng mắt người khác, lại còn thích uy hiếp ta, kỳ thực cũng không không có gây tổn thương đến ta...” Nàng xòe ngón tay trắng nõn ra đếm, không nhìn thấy sắc mặt Ngao Lãng càng lúc càng khó coi, “Cho nên đã sớm không sợ.”

“Lần sau còn chọc giận ta, ta cam đoan sẽ đem người một ngụm ăn luôn.” Hắc hung dữ nói. Bạch Lộ vừa nghe liền bụm miệng cười, bộ dáng tươi cười rạng rỡ kia có bao nhiêu đáng yêu khó tả, tuy rằng còn phẳng phất một chút tính tình của trẻ con, bắt quá qua hai năm nữa nhất định sẽ nở rộ thật xinh đẹp.

Nhìn tiểu nha đầu trước mắt từ lúc tám tuổi đến bây giờ đã mười bốn tuổi, Ngao Lãng trông mà thiếu chút nữa thất thần, thật vất vả mới đem lực chú ý chuyển dời về nội dung đoạn đối thoại.

“Ta là nói thật.” Hắc cực lực bảo vệ sự uy nghiêm của bộ tộc Ứng Long.

Không thể tưởng tượng được Bạch Lộ ngược lại còn cười đến mức hai vai run run không ngừng, “Như vậy, về sau sẽ không có ai cùng với Ứng Long đại nhân nói chuyện phiếm giải buồn, lại còn cùng nhau ngắm trăng nữa chứ...”

Ngao Lãng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta đi tìm người khác.”

“Vậy chờ Ứng Long đại nhân sau khi tìm được thì nhớ nói cho ta.” Bạch Lộ thấy hắc phỉ phỉ lại cười tới mức đau cả bụng, thật vui sướng khi thấy chính mình không phải chỉ luôn bị người ta bắt nạt, cuối cùng cũng báo thù được.

Hắn cảm thấy chán nản. “Ta đi đây.” Tự nhiên bị một tiểu nha đầu xem thường, Ngao Lăng quyết định đi tìm thêm một người nữa cho nàng xem.

Bất quá... Hắn vì sao lại tức giận như vậy? Chẳng lẽ hắn hi vọng Bạch Lộ sợ hắn, muốn rời xa hắn, coi hắn như yêu quái, và nhất là không hề cam tâm tình nguyện cùng hắn đi ngắm trăng?

Hay là... Hắn đang sợ hãi bị nhìn thấu tâm tư, nội tâm yếu đuối bị tiểu nha đầu này hiểu rõ, biết chính mình cần nàng làm bạn bao nhiêu.

Ngao Lăng trong lòng một mảnh hỗn loạn, một chút cũng không rõ ràng.

3. Chương 3

Một năm sau—

Hạ Chí[1], đây là thời gian mà tiết trời nóng nhất trong năm.

Trông thấy mẫu thân hôm nay tinh thần không tệ, Bạch Lộ liền đến phòng của nàng cũng nhau dùng bữa sáng.

“Lộ nhi, nếu đem vị trí vu nữ truyền lại cho tỷ tỷ của con, con sẽ không giận nương chứ?” Bạch mẫu ngập tràn yêu thương cẩn thận vỗ về khuôn mặt nữ nhi mà hỏi.

Bạch Lộ năm nay đã mười lăm tuổi, tóc tết búi lên cao, trên đầu còn cài thêm một đóa hoa, khuôn mặt không một chút son phấn bởi vì thời tiết nóng nực mà hơi hơi phỉm hồng, điểm thêm cái mũi khéo léo mượt mà, còn có một đôi mắt to trắng đen rõ ràng trong veo như nước thỉnh thoảng lại chớp chớp, hơn nữa hai cánh môi đỏ tươi trời sinh vốn hơi cong cong khiến cho nàng trông vô cùng dễ thương. Trên người khoác một chiếc áo cánh màu trắng làm nàng càng trở nên xinh đẹp lại ngọt ngào.

Nghe thấy mẫu thân nói như vậy, nàng lập tức liền lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Tỷ tỷ so với con lớn hơn, ngay từ đầu đã quyết định sẽ truyền cho nàng, con làm sao có thể giận nương.”

“Bạch gia chúng ta ba trăm năm qua, không phải mỗi nữ nhi đều mong muốn đảm nhận trọng trách vu nữ cho nên tới nay cũng không phát sinh nhiều ý kiến tranh chấp, chẳng qua bởi vì hai đứa là tỷ muội, cho nên nương mới hỏi trước ý kiến của con.” Bạch mẫu nắm tay con gái, “Tỷ tỷ con từ nhỏ đã nói với nương rằng nàng muốn làm vu nữ, cũng không để ý tương lai phải chiêu mộ con rể vào cửa, nương thực sự không muốn nhìn thấy hai chị em con vì việc này mà xích mích với nhau, cho nên mới quyết định như vậy, không phải là do nương không thương con.”

Nghe mẫu thân nói vậy, Bạch Lộ nhu thuận gật đầu, “Con hiểu.”

Bạch mẫu vui mừng cười cười, “Biết thế là tốt rồi.”

“Nương...” Những năm gần đây, cô luôn giấu người về chuyện gặp mặt Ứng Long đại nhân vào buổi tối, mỗi lần muốn nói lại lo lắng nương sẽ cho rằng đây là việc mạo phạm, vì thế sẽ cực lực phản đối. Cô nghĩ nếu như mẫu thân cảm thấy chuyện này không ổn, muốn cô dừng gặp Ứng Long đại nhân nữa, vậy làm sao bây giờ? Cô mới chỉ tưởng tượng như vậy mà trong lòng liền cảm thấy rất khó chịu, bởi vì Ứng Long đại nhân cũng đã giúp cô vượt qua quãng thời gian thơ ấu vắng lặng, cho tới bây giờ mặc dù đều đến tuổi cập kê nhưng vẫn là thực quý trọng đoạn duyên phận này, đối với cô mà nói đây chính là những kỉ niệm vô cùng quan trọng, ngày ấy đã trở thành người không thể thay thế.

“Con muốn nói cái gì với nương?” Bạch mẫu thấy con gái lộ vẻ chần chờ liền chủ động hỏi.

“Không có gì.” Bạch Lộ vẫn là đem lời nuốt trở lại.

“Thật ra nương có chuyện muốn nói với con một chút, buổi chiều hôm qua, nương của Đại Thuyền tới phủ nhà ta, ngoài việc thăm hỏi sức khỏe của nương còn muốn nói về việc hôn sự của con cùng Đại Thuyền. Hai con có thể nói là đã quen nhau từ nhỏ, mà nương cùng với nương của Đại Thuyền cũng đã có với nhau hơn hai mươi năm giao tình, hai nhà lại là một ở thành đông, một ở thành tây, nếu con gả tới đó còn có thể thường xuyên gặp mặt...” Bạch mẫu cầm lấy bàn tay nhỏ bé của con gái, “Tuy rằng cậu con nói Giang gia

cùng với chúng ta không môn đăng hộ đối, bất quá nương cũng không để ý chuyện đó, chỉ cần con nguyện ý là tốt rồi.”

Nghe mẫu thân nói những lời này xong, sắc mặt Bạch Lộ lại không có đến nửa điểm vui mừng, “Nương, Đại Thuyên ca nói như thế nào?”

Bạch mẫu cười híp mắt, “Hắn nói chờ con gặt đầu liền lập tức phái bà mối tới cầu hôn.”

“Con... còn không nghĩ lập gia đình sớm như vậy.” Nghĩ đến Đại Thuyên ca hồi nhỏ thường hay mang bánh ngọt của nhà làm tới cho mình cũng là người trung hậu thành thật, có thể dựa dẫm cả đời, bất quá trong lòng Bạch Lộ vẫn còn có chút chần chờ, không thể lập tức quyết định.

“Nương nhớ hồi nhỏ, Đại Thuyên thường la hét về sau lớn lên muốn kết hôn với con, con không phải cũng rất thích hắn sao?” Bạch mẫu biểu tình khó hiểu, hỏi.

Bạch Lộ cúi thấp đầu, “Con cũng thích huynh ấy, cũng từng nghĩ tới nếu thực sự phải lập gia đình, đương nhiên sẽ gả cho người đối tốt với mình như Đại Thuyên ca, nhưng mà... Nương, có thể để con suy nghĩ một chút nữa được không?”

“Không sao, con cứ chậm rãi cân nhắc, việc này cũng không vội.” Bạch mẫu không có miễn cưỡng, nghĩ rằng sớm như vậy đã gả con gái ra ngoài, cũng là rất không đành lòng.

Đi ra khỏi phòng mẫu thân, nghĩ đến Đại Thuyên ca tính tình ôn hòa, Bạch Lộ không khỏi thở dài. Từ khi bắt đầu có nhận thức liền quen biết với hắn, Đại Thuyên ca luôn luôn đối với cô rất tốt, theo lẽ thường hắn là phải ngay lập tức đáp ứng hôn sự, nhưng mà một khi gả cho người ta liền sẽ không còn cơ hội cùng với Ứng Long đại nhân nữa đêm ra ngoài ngắm trăng nữa.

Nếu như chưa từng gặp Ứng Long đại nhân, có lẽ cô thực sự sẽ gặt đầu...

Mới nghĩ đến vậy, Bạch Lộ không khỏi cảm thấy kinh ngạc, cô quen biết với Đại Thuyên ca đầu tiên, giao tình của hai người hẳn là cũng sâu nhất, làm sao có thể đưa Ứng Long đại nhân lên xếp ở phía trước, lo lắng chuyện của hắn hơn chứ? Chẳng lẽ chuyện cùng với Ứng Long đại nhân đi ngắm trăng còn quan trọng hơn cả việc gả cho Đại Thuyên ca hay sao?

Gần đến giờ tỵ, bên ngoài phủ đệ truyền tới tiếng gõ mõ cầm canh khiến cho Bạch Lộ đang ngồi bên bàn ngủ gà ngủ gật bừng tỉnh.

Đêm nay Ứng Long đại nhân sẽ đến chứ?

Ngoài cửa sổ, bóng đêm dày đặc, Bạch Lộ không khỏi nghĩ tới đã gần một tháng nay không có gặp Ứng Long đại nhân, chẳng lẽ ngài đang bế quan tu luyện hay sao? Bọn họ thường xuyên gặp mặt bao nhiêu năm như vậy đã sớm biến thành một loại thói quen, nhiều ngày nay không trông thấy hắn, lúc này đột nhiên rất muốn được nhìn hắn một cái.

Bạch Lộ đặt tay lên trên ngực mình, “Ta rốt cuộc làm sao vậy? Lúc này người nên nhớ đến hẳn là Đại Thuyên ca, phải suy nghĩ có nên gặt đầu đáp ứng hôn sự hay không mới đúng, chứ không phải là Ứng Long đại nhân...”

Lại nói đến chuyện này, Ứng Long đại nhân chính là thần, người không có khả năng cả đời ở cùng với cô một chỗ, nói không chừng có một ngày hắn sẽ không cần cô nói chuyện phiếm giải buồn với hắn, cũng không cần cô cùng đi ngắm trăng, đến lúc đó hẳn sẽ không lại xuất hiện nữa.

“Sẽ có một ngày như vậy sao?” Bạch Lộ có chút hoảng loạn tự hỏi.

Nghĩ đến đó, Bạch Lộ đột nhiên muốn khóc, vì sao chính mình lại thương tâm như vậy chứ?

“Không nên lại miên man suy nghĩ... Nhanh một chút đi ngủ thôi... Nói không chừng buổi tối ngày mai sẽ lại nhìn thấy...” Cô gõ gõ trán của mình nói.

Bạch Lộ trước tiên đem đoá hoa cài trên đầu lấy xuống, tháo bỏ búi tóc khiến cho mái tóc dài buông xõa ra mới cởi chiếc áo cánh màu trắng, phát hiện áo lót lên trong dính mồ hôi cả ngày, quyết định đổi một bộ đồ khác, có lẽ sẽ ngủ ngon hơn. Ngay đúng lúc cô đang cởi nội sam, chỉ còn áo yếm cùng quần vải thì-

Ngao Lãng nhìn thấy trong phòng còn đốt nến, hiển nhiên chủ nhân còn tỉnh, vì thế liền xuyên qua cửa mà vào.

“Người còn chưa ngủ, thật vừa vặn, đi...” Ngao Lãng còn chưa nói xong đã bị tiếng kinh hô của Bạch Lộ cắt ngang.

“A...” Bạch Lộ đem nội sam ôm vào phía trước, che lấp chỗ hở ra trên ngực, mặt đỏ bừng, “Người không thể trực tiếp đi vào như vậy... Mau ra ngoài!”

Ngao Lãng nhún vai, “Trước kia chẳng phải đều như vậy sao?”

“Hiện tại... Hiện tại đã không giống với...” Cô đã sớm không còn là tiểu nha đầu, mà Ứng Long đại nhân lại là nam, đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân luôn luôn phải nhớ kỹ, xem ra về sau càng phải chú ý, bất cứ lúc nào cũng phải nhắc nhở lẫn, “Ánh mắt không cần xem loạn!”

Hắn thoáng nhìn hai cánh tay mảnh khảnh trắng nõn của Bạch Lộ, còn có biểu cảm thẹn thùng trên mặt nàng, không hiểu vì sao không thể đem ánh mắt dời đi, lại bởi vì đột nhiên cảm thấy “thèm ăn” mà làm động tác nuốt một cái, cho đến khi nghe thấy thanh âm mềm mại quở trách của nàng mới không tình nguyện thu hồi tầm mắt.

“Hừ, bộ dạng vừa gầy lại khô cứng, nhìn cũng không có hứng thú muốn nuốt, ta tuy là Ứng Long nhưng cũng rất kén ăn, không tùy tiện đến vậy.” Ngao Lãng hậm hực hờn dỗi lắm lắm.

“Người...” Bạch Lộ vừa thẹn vừa giận, “Vậy đừng nhìn! Về sau trước khi đi vào phải gõ cửa, bây giờ làm lại một lần.”

“Vì sao muốn phiền toái như vậy?” Ngao Lãng bắt mồm quát.

“Đây là quy định của ta... Nhanh chút!” Bạch Lộ mặt đỏ đến tận tai.

“Đúng là dài dòng!” Tuy rằng miệng mắng như vậy, bất quá hắn vẫn là xoay người đi ra ngoài, ở trước cửa gõ hai cái, “Có thể đi vào không?”

“Chờ một chút—” Cô dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo.

“Rốt cuộc đã được chưa?” Ngao Lãng không kiên nhẫn hỏi.

“Chờ thêm một chút nữa!” Bạch Lộ buồn bực hét lên.

Ngao Lãng đem hai tay khoanh trước ngực, cũng không hiểu chính mình vì sao lại chiều theo quy định của nàng, hắn cũng không có ngược đãi nàng, chỉ bắt nàng đi theo lên núi ngắm trăng đã là tốt lắm rồi.

Bạch Lộ ở trong phòng cuối cùng cũng mặc xong áo cánh trở lại.

“Mời vào!” Cô hướng ra ngoài lên tiếng.

“Két” một tiếng, Ngao Lãng đẩy cửa đi vào, bất quá biểu tình trên mặt vô cùng khó coi.

Bạch Lộ lại dằn dò thêm một lần nữa, “Ứng Long đại nhân về sau nếu muốn vào phòng của ta phải gõ cửa trước mới được, không thể giống như trước kia cứ trực tiếp đi vào.”

“Vì sao không thể?” Hắn thật sự không hiểu.

Nghe vậy, khuôn mặt của Bạch Lộ thật vất vả mới có thể đem nét ửng đỏ rút đi đột nhiên lại nóng lên, “Bởi vì... Ta đã lớn, đã là một cô nương, làm sao có thể để một nam nhân tùy ý ra vào phòng của mình được?”

“Ta cũng không phải nam nhân!” Hắn là thần thú!

Cô giận giữ liếc mắt một cái, “Chẳng lẽ Ứng Long đại nhân là nữ nhân?”

Ngao Lãng bốc hỏa gầm nhẹ, “Người biết ý tứ của ta!”

“Không cần lớn tiếng như vậy... Tóm lại chính là như thế, Ứng Long đại nhân về sau phải nghe theo.” Về điểm này Bạch Lộ tuyệt đối không thỏa hiệp, bằng không ngày nào đó mà không cẩn thận để cho hắn thấy được thân thể, kia thật đúng là xấu hổ muốn chết.

“Hừ! Cho dù có thực sự nhìn thấy cái gì, cũng sẽ không muốn ăn, chờ đến khi người trở nên xinh đẹp một chút, có lẽ ta sẽ liếc mắt một cái.” Ngao Lãng nói thực gay gắt, thế nhưng lại chọc tức Bạch Lộ.

Cô cứng nhắc nhắc lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngồi xuống trên ghế, “Đêm nay ta không đi ngắm trăng cùng với Ứng Long đại nhân.”

“Vì sao?” Đây là lần đầu tiên Bạch Lộ cự tuyệt hẳn khiến cho Ngao Lãng không thể chấp nhận.

Bạch Lộ đem mặt quay sang chỗ khác, “Bởi vì người sỉ nhục ta, nói ta ngày thường xấu xí.”

“Ta nói người xấu lúc nào?” Hắn quái lạ kêu lên.

“Chính là vừa mới nói xong.” Bạch Lộ khê cần môi dưới, không có bất kì một cô nương nào lại thích bị người khác ghét bỏ, “Ứng Long đại nhân nói chờ đến khi ta trở nên xinh đẹp một chút, có lẽ sẽ liếc mắt một cái, chẳng phải là nói ta xấu hay sao?”

Ngao Lãng há hốc mồm rồi lại ngậm lại, “Ta... Ta... Không phải đang nói người ngày thường xấu xí...”

“Trừ phi Ứng Long đại nhân xin lỗi, bằng không từ nay về sau ta sẽ không cùng người ngắm trăng nữa.” Nàng hừ nhẹ nói.

“Làm gì có loại chuyện nào như thế này.” Hắn lớn tiếng kháng nghị.

“Không nói thì thôi.” Không phải chỉ có hắn mới uy hiếp được người khác, Bạch Lộ cũng nắm được bí quyết.

“Ta...” Ngao Lãng thấy nàng thực sự nghiêm túc, khí thế liền theo đó thấp đi một nửa, nhưng mà chính mình cho tới bây giờ còn chưa từng nói xin lỗi, mấy từ kia thế nào cũng không phun ra được.

“Thế nào?” Bạch Lộ trừng mắt.

“Ta... Ta, nói, xin lỗi.” Nói xong ba chữ này Ngao Lãng mồ hôi đầy đầu, “Kỳ thực người không xấu chút nào, với ta mà nói, so với những nữ nhân khác còn đẹp hơn.”

Nghe vậy, Bạch Lộ phụt cười, tiếp theo cười càng lớn tiếng, đến cuối cùng đã ôm bụng.

Ngao Lãng trầm giọng hỏi, “Rất buồn cười sao?”

“Bởi vì đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy bộ dáng cam chịu của Ứng Long đại nhân.” Cô nói, vẫn không nhịn được cười.

Hắn giả vờ tức giận, “Ta đột nhiên có khẩu vị, có tin hay không ta ăn người ngay bây giờ?”

“Không phải mới vừa rồi Ứng Long đại nhân nói mình rất kén ăn hay sao?” Bạch Lộ có chút lo lắng mình thực sự chọc giận hắn, dè dặt cẩn trọng nhắc nhở.

“Thỉnh thoảng ta cũng không khó tính, có thể miễn cưỡng nuốt xuống là tốt rồi.” Hắn cười nhạo nói.

Bạch Lộ đột nhiên chỉ ra ngoài cửa sổ, “Thiếu chút nữa đã quên, tối hôm nay là trăng tròn, Ứng Long đại nhân, chúng ta nhanh nhanh đi ngắm trăng đi, bằng không để lỡ mất thì vô cùng đáng tiếc...” Nói xong liền chuồn ra khỏi phòng trước.

“Cuối cùng cũng biết sợ.” Ngao Lãng khê cười, nói.

Khi hắn ra khỏi phòng, tay trái vung lên, nên trong phòng lập tức tắt ngúm, cửa tự động đóng lại,

“Đi mau! Bây giờ còn không đi, trời sẽ sáng mất...” Bạch Lộ làm bộ như không thấy hắn đang trừng mình, vội vã thúc giục.

Ngao Lãng vượt qua nàng liếc mắt một cái, lúc này mới khôi phục hình dạng của Ứng Long, mang theo nàng bay lên đỉnh núi.

“Ánh trăng thật đẹp!” Bạch Lộ mỗi khi trông thấy bao giờ cũng thốt lên đầy thích thú.

Hắn biến lại thành hình người, ngồi xếp bằng xuống đất, “Người nhìn không thấy chán sao?”

“Đương nhiên sẽ không.” Nói xong, Bạch Lộ không nhịn được nhìn về phía Ngao Lãng. “Ứng Long đại nhân so với ta nhất định còn xem lâu hơn, người có thấy chán không?”

Nghĩ đến đã nhiều năm như vậy, hẳn đều cô độc một mình ngắm trăng, trong lòng Bạch Lộ liền hơi hơi phấp phấp, rất muốn luôn luôn cùng với Ứng Long đại nhân như bây giờ, khiến hẳn sẽ lại không cảm thấy vắng lặng nữa, loại cảm giác ngày càng mãnh liệt này làm cho nàng âm thầm kinh hãi, giống như đã có cái gì đó nảy sinh mà chính nàng cũng không biết.

“Trước kia có lẽ có, bắt quá sau khi có người thì không.” Ngao Lăng không tự giác thốt ra.

“Ứng Long đại nhân thực sự cảm thấy như vậy?” Khuôn mặt Bạch Lộ bỗng dưng đỏ lên, không biết làm thế nào, liền thẹn thùng đứng dậy.

“Ta cũng không phải bởi vì cô đơn.” Hẳn cãi lại nói.

Nàng cong cong khóe môi, cười đến thật đáng yêu.

“Người lại đang cười cái gì?” Tiểu nha đầu này hồi nhỏ rõ ràng rất thích khóc, lớn lên lại hay cười như vậy, Ngao Lăng thật sự không hiểu nổi.

“Ta sẽ không nói, miễn cho Ứng Long đại nhân lại tức giận.” Bạch Lộ hờn dỗi nói.

Ngao Lăng nhướn mày. “Nói! Ta cam đoan sẽ không tức giận.”

“... Kỳ thực Ứng Long đại nhân rất thích ta ngắm trăng cùng với người phải không?” Vừa nói xong, nàng không kìm được mà nín thở, thực để ý Ngao Lăng trả lời như thế nào.

“Hừ! Ai nói?” Hẳn quay mặt ra chỗ khác

4. Chương 4

Bạch Lộ lấy tay che lại cái miệng nhỏ nhắn, miễn cho bản thân cười ra tiếng, rõ ràng bị nàng nói trúng rồi lại còn mạnh miệng, “Cho dù Ứng Long đại nhân không muốn thừa nhận... Ít nhất trước khi ta lập gia đình, ta đều sẽ cùng Ứng Long đại nhân tới đây ngắm trăng, sẽ không để người ngồi một mình ở chỗ này.”

“Người phải lập gia đình?” Tin tức này ngay lập tức cướp đi toàn bộ tâm tư của Ngao Lăng, cũng khiến cho hẳn trở tay không kịp.

“Không phải ngay lập tức, nhưng hẳn là sẽ không lâu nữa.” Nàng cúi người ôm lấy đầu gối. “Bởi vì ta đã mười lăm, các cô nương ở tuổi này lập gia đình cũng là chuyện bình thường.”

Khuôn mặt tuấn tú của Ngao Lăng sa sầm xuống, đánh giọng hỏi, “Người cũng muốn lập gia đình?”

Trước đây Ngao Lăng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như thế, nếu như Bạch Lộ thực sự gả cho người ta, tất nhiên sẽ không cùng hẳn ngắm trăng nữa, mà sẽ cùng một nam nhân khác... Suy nghĩ này khiến cho Ngao Lăng cảm thấy rất không thoải mái, cũng vô cùng mất hứng, giống như thứ bảo bối trân quý nhất của mình bị kẻ khác cướp đi.

“Ta cũng không biết...” Bạch Lộ vẫn chưa thể quyết định.

Ngao Lăng không nhịn được nắm chặt nắm đấm, bỗng nhiên có một luồng xúc động, muốn vươn tay hung hăng đem Bạch Lộ ôm vào trong lòng, sau đó giấu ở một nơi không ai tìm thấy.

Bạch Lộ thoáng nhìn thấy đáy mắt âm u của hẳn lóe lên những vằn đỏ, sợ hãi kêu lên: “Ứng Long đại nhân? Người làm sao vậy? Có phải lo lắng về sau không ai cùng người đi ngắm trăng, cho nên mới tức giận?”

Ngao Lăng rất nhanh liền khôi phục lại lý trí đưa đầu quay sang chỗ khác, không hề lên tiếng.

“May mà nương cũng không thúc giục ta lập gia đình, ta sẽ cố gắng hết sức kéo dài thời gian, như vậy là có thể ở bên cạnh Ứng Long đại nhân lâu một chút.” Bạch Lộ cũng không muốn nhanh như vậy liền rời xa hẳn.

“Ừ.” Ngao Lăng cắn chặt hàm dưới.

Muốn hẳn đem Bạch Lộ giao cho nam nhân khác, nói thế nào cũng không được.

Nàng là do hẳn tìm ra.

Là người duy nhất có thể nhìn thấy hắn, cùng hắn trò chuyện.

Bạch Lộ... Phải là của hắn mới đúng.

Hai ngày sau—

Ngao Lãng rất ít khi đến Bạch phủ vào ban ngày, bởi vì Bạch Lộ nói nếu thường xuyên không nhìn thấy nàng ở trong nhà, nhất định sẽ bị người ta phát hiện, nương cũng sẽ hỏi nàng đi tới chỗ nào, cho nên hắn luôn luôn phải chờ đến nửa đêm mới đến đón nàng.

Lúc hắn từ trên trời bay xuống, ở một khắc kia khi hắn chạm đất, biến thành hình người, đôi con người ngay lập tức sáng ngời như lửa nhìn chăm chăm vào thân ảnh yêu kiều mềm mại đang ở trong sân hái hoa.

“Qua mùa xuân, hoa mẫu đơn sẽ không lại nở rộ như vậy...” Bạch Lộ muốn hái mấy cành hoa, sau đó mang chúng nó cắm trong phòng của nương, nghĩ đến đó tâm tình của nàng cũng trở nên vui vẻ.

Ngao Lãng không thể kiềm chế được cảm xúc của chính mình, từ ngày biết Bạch Lộ sẽ lập gia đình, trong ngực tựa như có hỏa diễm thiêu đốt, khiến cho hắn không thể tĩnh tâm trở lại.

Bạch Lộ là của ta... Là của ta...

Thanh âm này luôn luôn vang vọng trong đầu Ngao Lãng.

Dục vọng độc chiếm mạnh mẽ như vậy làm cho hắn sắp phát điên rồi.

“Sao lại tới đây?” Cảm nhận được có người đang nhìn mình, Bạch Lộ rốt cục cũng phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

“Đúng lúc đi qua nên tới thôi.” Ngao Lãng ngẩng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đối với mình đang tươi cười như hoa, liếc nhìn hít sâu một cái, cố gắng đè nén khát vọng muốn mang Bạch Lộ đi của bản thân xuống dưới.

“Bên ngoài nắng gắt, mau vào trong phòng.” Nói xong, Bạch Lộ liền ôm mấy cành hoa mẫu đơn đi về hướng hành lang, “Đúng lúc tỷ nữ đi vắng, bằng không nhìn thấy ta lăm bắm một mình, chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp.”

Hắn không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng.

Bạch Lộ nhìn thấy cánh tay áo bên trái của Ngao Lãng bị rách một mảng lớn, “Quần áo làm sao lại có thể bị hư thành như vậy?”

“Vừa rồi gặp mấy tên yêu quái, liền đánh một trận...” Đối phương căn bản không phải là đối thủ của hắn, Ngao Lãng vốn dĩ có thể nhanh chóng giải quyết hết bọn chúng, chẳng qua đúng lúc hắn đang cần có đối tượng để phát tiết một chút, cho nên lấy bọn chúng ra để trút giận, cũng thừa dịp hoạt động tay chân luôn, “Cuối cùng vẫn là ta thắng.”

“Người giết những yêu quái đó?” Cô chưa từng thấy qua yêu quái, bất quá bọn chúng hắn là không phải cái thứ gì đó tốt đẹp.

Ngao Lãng theo nàng vào phòng, “Ngoại trừ không thể thương tổn nhân loại, việc đó chính là phạm vào thiên quy, sẽ không thể quay trở lại thiên đình, còn lại giết mấy tên yêu quái cũng không tính là chuyện gì to tát.”

“Thì ra Ứng Long đại nhân không thể trở lại thiên đình, cho nên mới luôn ở trên trong tòa sơn kia, dù sao về sau cũng phải cẩn thận, đừng phạm sai lầm.” Bạch Lộ đi lấy hộp kim chỉ lại, “Người ngồi ở đây.”

Nhìn thấy Bạch Lộ muốn giúp hắn may vá, Ngao Lãng không hề chống cự liền nghe theo.

“Có lẽ lại phải tu luyện bốn, năm trăm năm mới có thể trở về. “Hắn thuận miệng tán gẫu nói.

“Còn phải lâu như vậy...” Nàng vừa xỏ kim vừa nói.

“Với ta mà nói cùng không tính là quá dài.” Ngao Lãng nhìn nàng cúi đầu xuống, cẩn thận giúp mình khâu lại tay áo, ánh mắt dần dần chuyển nồng nhiệt như ngọn lửa rừng rực cháy. Nếu như yêu cầu Bạch Lộ cả đời này cũng không lấy chồng, luôn luôn ở lại bên cạnh mình, nàng sẽ đồng ý sao? Hắn thật sự rất muốn mở miệng hỏi.

Bạch Lộ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ngao Lãng quả nhiên đang nhìn mình không chớp mắt, khuôn mặt nóng lên, “Ừng Long đại nhân đừng có nhìn chăm chăm vào ta.”

“Vì sao không thể nhìn?” Hấn còn muốn luôn luôn được ngắm nàng.

Nàng cong cong đôi môi, “Bởi vì...”

“Bởi vì sao?” Ngao Lãng trầm giọng hỏi.

“Không có gì.” Bạch Lộ cũng không nói nên lời nguyên nhân vì sao, cuối cùng vẫn cho rằng không nên quá để ý, nghĩ đến trước kia cũng không như vậy, hiện tại cả người đều không được tự nhiên.

Ngao Lãng ngắm nhìn hai gò má đỏ ửng của nàng, yết hầu cao thấp chuyển động vài cái, cứ như vậy mà xem đến ngây ngốc, cũng không lại tiếp tục truy hỏi nữa.

“Cũng sắp khâu xong rồi, đợi ta thêm một chút nữa.” Nàng không cần ngẩng đầu nhìn cũng biết Ngao Lãng vẫn đang nhìn chăm chăm mình, Bạch Lộ có chút xấu hổ, lại có chút bực mình, thật muốn bảo hấn quay đầu sang chỗ khác.

Tính tình của hấn khó có lúc nhẫn nại chịu đựng được như bây giờ, cũng không có nhúc nhích, cứ thế ngồi bên cạnh bàn chờ nàng khâu xong áo cho hấn.

“Được rồi.” Bạch Lộ hài lòng cắn đứt chỉ, “Khâu thế nào?”

“Coi như có thể nhìn.” Hấn ương ngạnh nói.

Bạch Lộ không khỏi bật cười một tiếng, “Keo kiệt! Ngay cả khen một câu cũng không chịu.”

”Người mắng ta cái gì? Lá gan đúng là càng ngày càng lớn...” Ngao Lãng mới nói đến đây đã bị tiếng kêu to bên ngoài cắt ngang.

“Lộ nhi! Lộ nhi!”

Bạch Lộ đang thu dọn kim chỉ nhận ra thanh âm này, “Là Đại Thuyên ca đến đây!”

Đại Thuyên ca? Ngao Lãng bất giác nhíu mày, cái tên này thật chói tai, hơn nữa hình như trước kia Bạch Lộ đã từng đề cập qua.

Khi Bạch Lộ mở cửa phòng ra, chỉ thấy một người nam tử trẻ tuổi vóc dáng trung bình, tướng mạo thật thà phúc hậu miệng cười toe toét bước nhanh đi vào, hình như đối với nơi này cũng rất quen thuộc, không phải lần đầu đến.

“Lộ nhi, cha mẹ ta... Bọn họ...” Giang Đại Thuyên chạy nhanh đến mức không kịp thở, ngay cả nói cũng không liền mạch.

Cô mỉm cười nhìn người nam tử trẻ tuổi đã quen biết từ nhỏ, “Đại Thuyên ca cứ từ từ mà nói.”

“Lộ nhi!” Giang Đại Thuyên nắm lấy đôi tay nhỏ bé của cô, “Muội đồng ý làm nương tử của ta đi, mẹ ta nói nương của muội cũng không phản đối... Chỉ cần muội gặt đầu, ta lập tức dùng đại kiện tám người khiêng đến đưa muội vào cửa...”

Ngao Lãng trừng mắt nhìn đôi tay nhỏ bé đang bị nam nhân khác nắm chặt lấy, tức giận đột nhiên tăng vọt, hấn chỉ cần nhẹ nhàng vung tay lên một cái là có thể làm cho tên “Đại Thuyên ca” này bay xa vài dặm, từ nay trở đi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt Bạch Lộ nữa.

Trong lòng nghĩ như vậy, hấn cũng thực sự giơ tay phải lên, bắt quả thanh âm của Bạch Lộ lại khiến cho Ngao Lãng khôi phục lại lý trí, nếu để nàng phát hiện chính mình là người động thủ với “Đại Thuyên ca” của nàng, có thể tức giận hay không? Có thể cho rằng hấn ỷ thế hiếp người hay không? Có thể sẽ không để ý tới hấn hay không? Hấn có thể không quan tâm tới suy nghĩ của bất kì kẻ nào, nhưng mà Bạch Lộ thì khác...

Tại đây trong nháy mắt, Ngao Lãng càng hiểu được rõ ràng sức ảnh hưởng của Bạch Lộ đối với mình lớn bao nhiêu, hấn sợ nàng sẽ mất hứng, càng sợ bị nàng chán ghét.

“Ách... Đại Thuyên ca...” Bạch Lộ không nghĩ rằng hấn lại tự mình tới đây hỏi quyết định của nàng.

“Hồi nhỏ chúng ta chẳng phải đã hứa hẹn, chờ sau khi lớn lên sẽ trở thành vợ chồng hay sao?” Giang Đại Thuyền thực sự rất sợ nàng đổi ý.

Bạch Lộ đương nhiên nhớ, “Đại Thuyền ca... Ta đang suy nghĩ...”

“Hắn chính là nam nhân mà người muốn gả cho?” Ngao Lãng lạnh lùng hỏi.

“Không phải...” Bạch Lộ liếc nhìn hắn một cái, muốn giải thích, bất quá lại ngại có người ngoài đang ở đây cho nên không thể nói gì cùng Ngao Lãng, “Đại Thuyền ca, huynh nghe muội nói trước đã.”

“Được, được, ta nghe.” Giang Đại Thuyền dùng sức gật đầu.

“Huynh đối với muội rất tốt, nếu thực sự bắt buộc phải lập gia đình, đương nhiên là muốn gả cho huynh.” Bạch Lộ nói những lời này khiến cho biểu cảm của hai nam nhân ở đây hoàn toàn trái ngược nhau.

“Cả đời này ta sẽ đối xử với muội thật tốt.” Giang Đại Thuyền cam đoan.

Ngao Lãng không hề lên tiếng, bất quá sắc mặt hắn xanh mét, sự ghen tị giống như vô số con sâu đang gặm cắn đục khoét tâm tư của hắn, trong đầu lúc nào cũng có thanh âm không ngừng gào thét — giết hắn! Giết tên nam nhân này! Bạch Lộ chính là của người... Sẽ không lại có người đến tranh giành với người nữa...

“Nhưng mà... Đại Thuyền ca, muội còn muốn ở lại chăm sóc nương nhiều hơn, không nghĩ lập gia đình sớm như vậy, có thể... chờ thêm hai năm nữa được không?” Bạch Lộ trước mắt cũng chỉ có thể dùng cách kéo dài thời gian, không muốn khiến cho hắn khổ sở, chờ sau này sẽ bàn lại.

“Lại phải chờ hai năm?” Giang Đại Thuyền thất vọng hỏi.

“Đại Thuyền ca, thực xin lỗi...” Bạch Lộ bộ dáng áy náy rũ xuống mi mắt.

“Muội không có sai, muội không có sai, nên để muội chăm sóc nương nhiều một chút mới đúng.” Giang Đại Thuyền gãi gãi đầu, “Vậy... Ta sẽ chờ thêm hai năm nữa.”

“Cảm ơn huynh, Đại Thuyền ca.” Bạch Lộ tươi cười như hoa nói.

Giang Đại Thuyền thấy nàng dường như thực sự chỉ là lo lắng cho mẫu thân chứ không phải không muốn gả, thế này mới an tâm, “Lộ nhi, ta nhất định sẽ đối xử với muội thật tốt...”

“Muội tất nhiên tin tưởng.” Nàng nhìn bàn tay nhỏ bé bị Giang Đại Thuyền giữ chặt, trong lòng vô cùng áy náy, bởi vì Bạch Lộ biết chính mình muốn ở bên cạnh Ứng Long đại nhân thêm một chút mới có thể nói như vậy.

Cô rốt cuộc có thực sự thích Đại Thuyền ca? Bạch Lộ bỗng nhiên hoài nghi chính mình.

“Lập tức bảo hắn quay về!” Cả người Ngao Lãng bị lòng đố kỵ cùng lửa giận bao phủ, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm vào Giang Đại Thuyền vẫn đang hồn nhiên không cảm thấy gì, từng chữ từng chữ theo kẻ răng phun ra.

Cứ thế tùy tiện chạm vào bàn tay nhỏ bé của Bạch Lộ, còn vọng tưởng cưới nàng làm vợ, Ngao Lãng phải huy động toàn bộ sức mạnh của bản thân mới có thể nén xuống suy nghĩ muốn giết hắn, cho nên trước khi chính mình không khống chế được, tên nam nhân kia tốt nhất là nên chạy lấy người đi, còn ở lại thêm một chút nữa, hắn cũng không cam đoan sẽ không có chuyện gì xảy ra.

“Ách, Đại Thuyền ca, huynh chẳng phải còn đang trông coi cửa hàng hay sao? Mau mau trở về đi, muội sẽ tới tìm huynh sau.” Bạch Lộ trông thấy Ngao Lãng thần sắc không bình thường, vội vàng thúc giục hắn rời đi.

Giang Đại Thuyền có chút luyến tiếc, “Ta... ta đi về trước, sự phụ trong cửa hàng chúng ta đang dạy làm mấy món bánh ngọt mới, muội rảnh thì ghé qua.”

“Được.” Nàng vội vã trả lời.

“Vậy... Ta đi thật đây...” Hắn còn ở ngoài cửa phòng lưu luyến không rời.

Bạch Lộ quơ quơ tay nhỏ bé, “Ngày mai muội sẽ tới.”

”Nhất định phải đến đây.” Nói xong, Giang Đại Thuyên cuối cùng cũng ly khai.

Nhìn thấy người đã đi xa, Bạch Lộ vội vàng đóng cửa phòng lại, đang định xoay người hỏi Ngao Lãng đang tức giận cái gì, đột nhiên bị hấn hung hăng ôm lấy.

“Ừng... Ừng Long đại nhân... Người thả... thả ta ra trước...” Nàng nhất thời mặt như hỏa thiêu, thử đẩy hấn ra, cũng thử giải thích, bởi vì Ngao Lãng chắc hẳn phần nhiều không hiểu được động tác hiện tại có bao nhiêu không phù hợp lễ nghĩa.

“Nếu người thực sự muốn gả cho hấn, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ không tới nữa.” Hấn không quan tâm mình có dùng thủ đoạn uy hiếp hay không, chỉ muốn biết rốt cuộc Bạch Lộ đứng ở bên nào.

“Ta... Không có nói phải gả cho Đại Thuyên ca ngay lập tức...” Bạch Lộ cũng vội vàng giải thích.

Ngao Lãng lạnh lùng hừ một tiếng, “Hai năm sau cũng thế cả thôi.”

“Nhưng mà...” Bỗng nhiên, trên mặt Bạch Lộ hé ra vẻ xấu hổ, thầm nghĩ không biết có phải giống như ý niệm trong đầu của nàng lúc này, “Ừng Long đại nhân không cho phép ta lập gia đình, có phải là bởi vì... bởi vì...” Người thích ta? Nàng muốn hỏi như vậy.

Mà ngay tại lúc tâm tư của nàng biến chuyển như thế, Bạch Lộ cũng bắt đầu hiểu rõ tiếng lòng mình, vì sao lại do dự khi đối mặt với lời cầu thân của Đại Thuyên ca, lại hoài nghi chính mình rốt cuộc có thật sự thích hấn hay không, thích tới mức nguyện ý gả cho hấn làm vợ ư? Tất cả đều là bởi vì... Người nàng thích là Ừng Long đại nhân.

“Bởi vì nếu như thế sẽ không có ai cùng ta nói chuyện phiếm giải buồn, cùng ta ngắm trăng, cho nên ta không cho người lập gia đình.”

Ngao Lãng thầm nghĩ một mình độc chiếm nàng, không muốn trở lại quá khứ chỉ có thể cô đơn mà ngắm trăng, không muốn lại phải ném trái tư vị trống vắng tịch mịch này một lần nữa.

“Hóa ra Ừng Long đại nhân muốn có một người bạn...” Ánh mắt sáng rực của Bạch Lộ chợt u ám xuống.

“Nếu như người không chịu đồng ý, sau này vụ nữ của Bạch gia mà có cầu mưa với ta, ta cũng không quan tâm.” Ngao Lãng gắt gao ôm nàng vào trong ngực, chỉ sợ bị cướp mất.

“Ta có thể đáp ứng người không gả, nhưng mà...” Nàng than nhẹ trong lòng.

Về phần nương nên làm thế nào bây giờ? Bởi vì qua hai năm nữa nàng đã mười bảy, đến lúc đó ngay cả cậu cũng không thể không tán thành hôn sự, chắc chắn sẽ sắp xếp bố trí cho nàng lập gia đình, mệnh lệnh của trưởng bối không thể không nghe theo, Bạch Lộ buồn rầu suy nghĩ.

“Ta chỉ muốn người nói một câu.” Hấn lạnh giọng nói.

“Được, ta không gả, cả đời này sẽ cùng người nói chuyện phiếm giải buồn, sẽ cùng người ngắm trăng.” Bạch Lộ có chút bất đắc dĩ mà đồng ý, không phải bởi vì Ngao Lãng uy hiếp, mà là vừa mới phát hiện ra tâm ý của mình, bắt nàng phải gả cho người khác, dù thế nào cũng không muốn.

5. Chương 5

Nhưng mà... Ừng Long đại nhân lại chẳng phải bởi vì thích nàng nên mới không cho nàng lập gia đình, Bạch Lộ đem hai gò má tựa vào trong ngực hấn, hít một hơi thật dài, vẫn còn rầu rĩ, cũng đã quên muốn đẩy hấn ra.

Ngao Lãng xiết chặt hai tay, cầm tựa lên tóc nàng, đôi mắt đen sáng ngời thoáng hiện một tia si mê, hấn sẽ không đem Bạch Lộ giao cho bất kỳ một tên nam nhân nào cả, ai cũng không được.

“Đừng quên lời hứa của người.” Ngao Lãng lúc này mới buông nàng ra.

Vỗ vỗ hai má đang nóng lên, Bạch Lộ rụt rè gật đầu.

“Ừm.” Người nàng thích là Ừng Long đại nhân, trừ phi bị buộc phải lập gia đình, còn không hết thủy đều sẽ giống với trước đây, luôn luôn ở bên cạnh hấn.

“Vài năm nay ta chỉ mang người lên đỉnh núi, còn chưa đưa người tới chỗ ta ở, lần sau sẽ đem người đi.” Hấn cảm thấy rất vui mừng khi Bạch Lộ ngoan ngoãn vâng lời như thế nên cũng muốn đối đãi với nàng tốt một chút.

Bạch Lộ ngẩng đầu nhìn hắn, “Nếu như bất tiện, Ứng Long đại nhân cũng không cần phải miễn cưỡng.”

“Ai nói bất tiện? Chỉ cần người muốn đi, ta sẽ đưa người đi ngay bây giờ.” Ngao Lãng lớn tiếng bác bỏ, “Bất luận người muốn cái gì cũng được, chỉ cần mở miệng nói một tiếng.”

Nàng ngẩn ra, “Ta không có muốn vật gì cả.” Ứng Long đại nhân thực sự lo lắng sau khi mình lập gia đình sẽ không ở bên cạnh hắn nữa đến vậy sao?

Ngao Lãng hít vào một hơi thật sâu, khiến cho cảm xúc vừa mới bốc lên tạm thời dịu bớt xuống, “Tóm lại, nhớ kĩ lời ta nói, bất kể muốn cái gì, ta đều sẽ giúp người nắm trong lòng bàn tay.”

“Ta hiểu.” Bạch Lộ bởi vì hắn vội vàng tranh thủ cảm tình, không khỏi mềm lòng.

Hắn vươn tay chạm vào hai má phần hồng của nàng, thấy Bạch Lộ khuôn mặt ngày càng đỏ, điều này làm cho Ngao Lãng cảm thấy rất vui vẻ, biết nàng không có tức giận, cũng sẽ không vì vậy mà sợ hãi chính mình, tâm hắn nhảy nhót mãi không thôi.

Cảm xúc như vậy đại diện cho cái gì, Ngao Lãng căn bản không rảnh mà đi suy nghĩ sâu xa, chỉ cần Bạch Lộ ở lại bên cạnh mình, như vậy là đủ rồi.

“Vậy ta đi trước.” Ngao Lãng muốn đi tìm tên nam nhân kia, tập trung suy nghĩ một chút nên làm thế nào để hắn từ bỏ suy nghĩ muốn cưới Bạch Lộ làm vợ.

Tiến Ngao Lãng ra khỏi phòng, thấy hắn rời đi, Bạch Lộ đứng ở hành lang mà tim còn loạn nhịp đập liên hồi.

Rốt cuộc là từ lúc nào thì mình bắt đầu thích Ứng Long đại nhân?

Bạch Lộ thực kinh ngạc bản thân lại có thể một chút cũng không phát hiện ra chuyện này, có lẽ là vài năm nay bọn họ ở chung đã thành thói quen, cho nên đến tận hôm nay mới hiểu rõ tâm ý của chính mình.

Vừa lúc này bàn tay nhỏ bé bị Đại Thuyên ca nắm chặt, cẩn thận suy nghĩ lại một chút, mặt cô khi ấy cũng không đỏ, tim cũng không đập nhanh hơn bình thường, nhưng mà mới bị Ứng Long đại nhân nhìn chăm chăm một lúc, cả người liền không được tự nhiên, càng đừng nói đến việc bị người ôm chặt lấy, hai chân không khỏi như nhũn ra, có cảm giác ngay lập tức sẽ bị thiêu cháy thành tro mát, Bạch Lộ nghĩ rằng đây có lẽ là cảm giác thích đi.

Ứng Long đại nhân tuy rằng ban đầu đối với cô rất hung ác, còn thích uy hiếp người ta, thế mà lại âm thầm dung túng theo yêu cầu của mình, trên mặt tuy rằng tỏ vẻ vô cùng tức giận nhưng sau lưng cứ thế tùy theo ý cô mà làm... Những việc đó Bạch Lộ đều thấy được, cô còn thích nhìn thấy hắn rõ ràng là cũng rất cô đơn, thế nhưng lúc nào cũng hé ra cái biểu tình đến chết cũng không chịu thừa nhận, cho nên lúc hắn để lộ ra vẻ mặt cô độc, cô sẽ cảm thấy rất đau lòng, rất muốn vĩnh viễn cùng hắn ở một chỗ.

Cô thật sự rất thích Ứng Long đại nhân.

Hôm sau—

Ngao Lãng đang đứng trên nóc một tòa nhà ở thành tây, ngày hôm qua đi theo đằng sau cái tên “Đại Thuyên ca” kia đến tận cửa tiệm kinh doanh bánh ngọt của Giang gia, cuối cùng lại cùng hắn về nhà, hắn dự tính quan sát chặt chẽ tên kia vài ngày, không tin là không tìm thấy một chút khuyết điểm của hắn.

Ngao Lãng từ trên mái nhà nhảy xuống, thoải mái tiến lên từng bước.

Đúng lúc này, Giang Đại Thuyên cũng xong xuôi công việc sổ sách, trên mặt thể nhưng không có một tia buồn ngủ hay mệt mỏi, rất nhanh liền đẩy cửa đi vào, tất nhiên là không thấy được trong phòng còn có một người khác.

“Hừ!” Ngao Lãng khẽ cười giễu một tiếng, hắn nhìn trái ngó phải một hồi cũng không thấy được nam nhân này xứng đôi với Bạch Lộ ở chỗ nào, thực không hiểu được hắn ta có cái gì tốt.

Ngay khi đó, Giang Đại Thuyền đã thay xong một bộ quần áo khác, sau đó hùng hực khí thế mà xuất môn.

Ngao Lãng không khỏi khả nghi, “Đã trễ thế này còn muốn tới chỗ nào vậy?”

Lúc hắn đi theo đằng sau Giang Đại Thuyền, tới nơi, trên môi Ngao Lãng nổi lên một tia cười lạnh lẽo, xem ra không cần hắn động thủ, Bạch Lộ cũng sẽ không lại một lần nữa tin tưởng lời nói của tên nam nhân này.

“Tiếp theo...”

Ngao Lãng lại nhảy lên mái nhà một lần nữa, trở về hình dạng Ưng Long bay về phía Bạch phủ, hắn muốn để Bạch Lộ tận mắt nhìn thấy.

Giờ hơi[1]—

Bạch Lộ kẻ sát lại gần ngọn nến trên bàn, một đường một đường chăm chú lướt mũi kim trên tấm vải màu tím, cái này là do buổi chiều hôm qua vụng trộm đến cửa hàng vải vóc lựa chọn mang về, ngay cả kích thước lớn nhỏ đều chỉ có thể đại khái mà nói, rất sợ sẽ bị người quen gặp được, hỏi là may giúp ai.

Không biết Ưng Long đại nhân có thích hay không? Nàng vừa khâu vừa cười suy nghĩ.

Cộc! Cộc!

Ở cửa truyền đến hai tiếng gõ nhẹ.

“Quyên nhi sao? Người đi ngủ trước đi.” Bạch Lộ cho rằng bên ngoài là tỳ nữ hầu hạ của nàng.

Ngao Lãng thanh thanh cổ họng, “Là ta!”

Nghe thấy tiếng nói khàn khàn đầy chất nam tính, Bạch Lộ nhanh chóng đem tấm vải trên tay giấu đi, sau đó mới chạy ra mở cửa.

“Hóa ra Ưng Long đại nhân còn nhớ phải gõ cửa trước.” Nàng cười hì hì nói.

Hắn hừ hừ, “Ta cũng không muốn lại bị mắng thêm một lần nữa.”

“Đêm nay là muốn đi ngắm trăng sao?” Nàng cười ngọt ngào, quay đầu thổi tắt nến.

“Không phải.” Ngao Lãng nhìn Bạch Lộ đóng cửa phòng đi ra, “Chúng ta đi thành nam bên kia một chút...”

“Đã trễ thế này, đi thành nam làm gì?” Bạch Lộ vẻ mặt nghi hoặc.

“Người nhìn thì biết.” Nói xong, hắn liền đưa Bạch Lộ đến chỗ sầm uất náo nhiệt nhất trong kinh thành vào buổi tối mới đáp xuống đất, biến trở lại thành hình người.

“Đưa tay cho ta!” Ngao Lãng hướng phía nàng chìa tay trái ra.

“Muốn... muốn làm cái gì?” Bạch Lộ có chút không hiểu, còn có chút thận trọng, chần chờ một lúc, vẫn là đưa tay phải cho hắn.

Ngao Lãng nắm chặt bàn tay mềm mại, “Như vậy thì người khác mới không nhìn thấy người, cũng sẽ không bị người quen nhận ra, còn có thể trực tiếp xuyên cửa đi vào.”

“Thật vậy sao?” Nàng lộ ra nét mặt hớn hở như con nít, bước theo Ngao Lãng đi về phía trước một đoạn ngắn, chỉ thấy dãy nhà hai bên đường đều là đèn đuốc sáng trưng, hơn nữa bên cạnh còn có rất nhiều người đi qua, nhưng không ai có thể nhìn thấy bọn họ, cảm thấy vô cùng thú vị, “Bọn họ thực sự không nhìn thấy ta...”

“Lưu đại gia, mời vào!”

“Vương công tử đã lâu không tới...”

“Thiếp rất nhớ công tử...”

Bất ngờ, Bạch Lộ nhìn thấy các nam nhân bị những vị cô nương trang điểm xinh đẹp lôi kéo, một đám người cứ thế đi vào trong tòa nhà treo đèn lồng màu đỏ, còn có tú bà vẻ mặt tươi cười đứng ở cửa chào đón khách nhân.

Bạch Lộ xấu hổ che hờ miệng, nhỏ giọng hỏi, “Tại sao người lại đưa ta đến chỗ này? Đừng cho là ta không biết bọn họ đang làm cái gì...” Nàng không nghĩ tới Ứng Long đại nhân sẽ biết những nơi phong hoa tuyết nguyệt như thế này.

“Người làm sao có thể biết?” Ngao Lăng có chút bất ngờ.

“Nhớ đến tầm này năm trước, có một ngày cậu mợ tức giận đến ngắt xỉu, mọi người vội vã đi tìm đại phu, nghị biểu tẩu còn nói muốn thắt cổ, trong nhà ầm ầm một phen, hóa ra là nghị biểu ca giúp một cô nương ở thanh lâu chuộc thân, còn nói muốn thu nàng làm thiếp, về sau mợ còn mang theo nghị biểu tẩu bưng bưng tức giận chạy tới cảnh cáo đối phương, yêu cầu cô nương thanh lâu kia đừng quẩn quýt lấy nghị biểu ca nữa. Nương của ta nói mỗi cô nương thanh lâu ở thành nam này đều rất lợi hại, chỉ cần vẫy một ngón tay, nam nhân đều ngoan ngoãn đi theo nàng...”

Nói xong, Bạch Lộ tức giận vỗ vỗ hai má, trong lòng cảm thấy rất không thoải mái, nghĩ rằng chẳng lẽ ngay cả Ứng Long đại nhân cũng yêu nữ sắc.

“Không thể tưởng tượng được người cũng thích đến những nơi như thế này.” Nàng khó khăn nén xuống bức bối nói.

Hắn lộ ra vẻ mặt tức giận, “Ta chỉ là đưa người đi vào trong xem náo nhiệt.”

“Cái gì náo nhiệt.” Nàng nghi ngờ hỏi.

“Người ở trong này sẽ... nhìn thấy một người quen.” Ngao Lăng cười lạnh nói.

Bạch Lộ nghiêng đầu suy nghĩ, “Chẳng lẽ là nghị biểu ca? Ta không muốn xem.”

“Không phải hắn.” Ngao Lăng nắm tay nàng tiến vào một gian thanh lâu.

“Ta không muốn vào...” Nhìn thấy ở đại sảnh đầy những nam nữ không thèm để ý tới ánh mắt của người khác cứ thế ôm ấp nồng nhiệt, mặt nàng thoáng chốc liền như hỏa thiêu, nhanh chóng che lại hai mắt, sợ nhìn thấy những thứ không nên nhìn.

“Sắp tới rồi...” Ngao Lăng cố ý đưa nàng lên lầu, đi tới trước cửa một gian sương phòng.

“Chúng ta đi ngắm trăng đi.” Bạch Lộ cầu khẩn.

“Đến rồi.” Hắn cười lạnh một tiếng, mang theo Bạch Lộ xuyên qua cửa mà vào.

Bạch Lộ đầu tiên là nghe thấy tiếng nữ tử cười duyên, thanh âm ồm ồm ồm ồm, hại nàng nhẹn không được muốn nổi da gà, lại càng không dám bỏ ra hai tay đang che ở trên mắt.

“...Giang thiếu gia về sau phải thường xuyên đến tìm thiếp, thiếp sẽ hầu hạ ngài thật tốt...”

“Chúng ta đi mau.” Tiếng nói nũng nịu đầy mị hoặc khiến cho Bạch Lộ đỏ mặt tránh vào trong ngực Ngao Lăng.

“Hai năm tới ta có thể thường xuyên đến tìm nàng, về sau phải cưới vợ vào cửa, để mau chóng cho cha mẹ ôm tôn tử, chỉ e rằng tạm thời không thể tới...” Giang Đại Thuyên nằm ở trong chăn cúi xuống hôn nữ nhân một cái.

Thanh âm này... Rất quen tai...

Cô nương thanh lâu khanh khách cười duyên, “Giang thiếu gia đã có đối tượng?”

“Là người quen biết ta từ nhỏ, cha mẹ ta đối với nàng rất vừa lòng...” Giang Đại Thuyên cười trả lời.

Nghe đến đó, Bạch Lộ chậm rãi thả hai tay đang che ở trước mặt ra, sững sờ nhìn Giang Đại Thuyên đang nằm trên giường cùng cô nương thanh lâu, thế nào cũng không nghĩ tới ở chỗ này có thể trông thấy hắn.

“...Bởi vì gia thế của nàng ta rất tốt, tình tình lại nhu thuận, là người thích hợp nhất để cưới về làm vợ. Thương nhân buôn bán nhỏ như chúng ta có thể cùng với quan lại trở thành thông gia, cơ hội này khó mà có được, đây là sự thật...” Giang Đại Thuyên tiếp tục nói, “Bằng không trước hết ta có thể giúp nàng chuộc thân, bố trí cho nàng ở một chỗ khác, chờ đến lúc sau khi nàng ta sinh con xong, sẽ đưa nàng vào trong phủ...”

Huyết sắc trên mặt Bạch Lộ dần dần rút đi, hai mắt nhìn chăm chăm vào Giang Đại Thuyền, không khỏi hoài nghi người nằm trên giường kia chỉ là giống ở vẻ bề ngoài mà thôi, không có khả năng là cùng một người.

“Tin rằng đến lúc đó nàng ta cũng không dám thốt ra một tiếng, bằng không ta lập tức huỷ nàng...” Giang Đại Thuyền lớn tiếng nói xằng nói bậy.

Tận tai nghe thấy những lời này, Bạch Lộ khẽ khàng lắc đầu, “Hắn không phải... Hắn không phải Đại Thuyền ca mà ta quen biết... Đại Thuyền ca sẽ không nói như vậy...”

“Sự thật đang xảy ra ngay trước mắt.” Ngao Lăng bắt buộc nàng phải đối mặt với tất cả sự việc phía trước, muốn nàng hoàn toàn hết hi vọng, “Hắn đích thực là loại nam nhân như thế này, chẳng qua là người vẫn luôn bị hắn lừa gạt.” Kết quả này còn tốt hơn so với dự đoán ban đầu của hắn, ít nhất cũng giúp hắn giải quyết được một tên nam nhân muốn cướp đi Bạch Lộ.

“Sẽ không...” Đáy mắt ngập tràn sương mù của nàng hiện lên những giọt lệ, đôi môi run run không ngừng, “Đại Thuyền ca sẽ không lợi dụng ta... Hắn không phải là người đáng sợ như vậy...”

Dường như muốn chế giễu sự ngây thơ của Bạch Lộ, Giang Đại Thuyền phát ra vài tiếng cười cuồng dã, gương mặt vốn trung hậu thật thà cũng trở nên dữ tợn, “Nếu như cậu cùng đại biểu ca của nàng ta không làm quan trong triều, lại được hoàng đế tín nhiệm sâu sắc, ta cũng không muốn thú nàng... Hừ! Nương của nàng ta còn là cái gì vu nữ, nói có khả năng từ Ưng Long cầu mưa, ta thấy căn bản là yêu nữ...”

Cô nương thanh lâu nằm ở bên cạnh hắn cũng nở nụ cười theo, “Giang thiếu gia nói chuyện thật thú vị...”

“Ta muốn quay về...” Bạch Lộ thân thể có chút đứng không vững, cũng không muốn nghe thêm nữa, “Đưa ta trở về... Ta không muốn lại nghe tiếp...”

“Đi thôi.” Ngao Lăng biết nàng không thể chịu nổi có người nói xấu mẫu thân của mình, toàn bộ tín nhiệm cũng theo đó mà tan rã, “Ta đưa người trở về.”

Bạch Lộ che miệng khóc nức nở, để Ngao Lăng ôm lấy mình đi ra khỏi thanh lâu.

Đến khi trở về nhà, Bạch Lộ vẫn là nhịn không được muốn khóc, tạm thời không bàn đến tương lai có gả cho Đại Thuyền ca hay không, ít nhất là từ đáy lòng vẫn luôn thích Đại Thuyền ca đơn thuần hiền lành lương thiện, cũng coi hắn như người bằng hữu tốt nhất, tuyệt đối không phải như đáng vẻ đêm nay nhìn thấy, tư vị bị người khác phản bội khiến cho tâm nàng đau đớn.

“Chẳng lẽ ta cho tới bây giờ đều chưa từng thực sự hiểu biết hắn?” Nàng không khỏi tự hỏi chính mình.

“Hiện tại người nhận ra vẫn còn kịp.” Ngao Lăng đỡ nàng đi vào tắm phòng.

“Vì sao người muốn cố ý đưa ta đi xem? Vì sao phải làm như vậy?” Bạch Lộ thực sự rất tức giận, nàng không muốn biết sự thật tàn khốc như vậy, chỉ cần không biết sẽ không đau lòng.

Hắn hừ lạnh một tiếng. “Ta chỉ là không muốn nhìn thấy người tiếp tục bị hắn lừa gạt, tên nam nhân kia cũng không tốt đẹp như người vẫn nghĩ.”

Chuyện đêm nay đối với Bạch Lộ thực sự là vô cùng kinh hãi, “Thì ra Đại Thuyền ca vốn dĩ là người như vậy... Ta thực sự nhìn lầm hắn... Hắn cư nhiên lừa ta nhiều năm như vậy... Ta luôn luôn coi hắn như bằng hữu...”

“Được rồi, không cần lại vì cái loại nam nhân này mà rơi nước mắt, thực không đáng.” Ngao Lăng vươn tay ôm lấy nàng, “May mắn người kịp thời nhìn thấy rõ bộ mặt thật của hắn, tất cả đều còn kịp.”

6. Chương 6

Cô hít sâu vào một hơi, nghĩ đến Giang Đại Thuyền vừa mới cười nhạo mẫu thân như thế nào, Bạch Lộ càng thêm tức giận, thiện cảm bấy lâu nay cũng nhanh chóng tan thành bọt biển, “Cư nhiên còn mắng nương là yêu nữ, cái miệng của hần thực sự rất ác độc, rất xấu xa, ta cũng không muốn gặp lại hần...”

Ngao Lãng hừ lạnh một tiếng, “Đích thực không cần gặp lại loại người này, để tránh lại bị hần lừa gạt.”

“Ừm.” Bạch Lộ lau khô nước mắt, cảm giận nói, “Loại người này không đáng để ta phải khóc... Nương nếu biết hần nói về mình như vậy, nhất định cũng không thể chấp nhận.”

“Không sai.” Ngao Lãng cũng không quên phụ họa, không cần tốn nhiều công sức liền đạt được mục đích khiến cho tâm tình của hần hiện giờ tốt vô cùng, “Đêm nay đừng đi ngắm trăng nữa, người đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Bạch Lộ trong lòng cảm thấy áy náy cúi gầm mặt xuống, “Lúc này không phải ta cố ý muốn trách Ứng Long đại nhân, chẳng qua là... muốn tìm một người để trút giận... mới có thể mắng... Hay là để cảm ơn người, dẫn ta đi...”

“Quên đi, ta sẽ không so đo với một tiểu nha đầu.” Hần vô cùng khoan hồng độ lượng mà nói.

Nàng vẻ mặt buồn bực, “Không được gọi ta là tiểu nha đầu nữa, ta đã là một cô nương.”

“Mặc kệ là tiểu nha đầu hay là cô nương, với ta mà nói cũng không quan trọng, quan trọng là... đối tượng là ai.” Ngao Lãng chỉ quan tâm đến nàng, có Bạch Lộ ở bên cạnh làm bạn khiến cho hần không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Nghe Ngao Lãng nói như vậy, Bạch Lộ chính là vụng trộm cảm thấy vui mừng, ít nhất bản thân đối với hần mà nói cũng rất quan trọng, “Ta cũng giống như vậy, đối với ta Ứng Long đại nhân cũng là quan trọng nhất.”

Trong lòng Ngao Lãng bỗng dưng căng thẳng, có thể nghe nàng nói như vậy, mặc kệ là làm cái gì cũng tuyệt đối không hối hận, chậm chạp sẵn sàng bắt chấp tất cả đại giới.

Loại cảm xúc mãnh liệt đến thế rốt cuộc là cái gì, dường như muốn bao phủ lấy lý trí của hần, Ngao Lãng thực sự nghĩ không ra, sống trên đời bao nhiêu năm tháng, tâm của hần vẫn là lần đầu tiên hỗn loạn như vậy, ngay cả chính mình cũng không đoán được.

Hần miễn cưỡng thu lại cảm xúc, “Tốt nhất là như thế, bằng không...”

“Ta biết, Ứng Long đại nhân lại muốn uy hiếp ‘về sau vụ nữ của Bạch gia có cầu mưa với ta, ta cũng không quan tâm’ chứ gì, không thể đổi câu nào khác sao?” Bạch Lộ nhẹ nhàng lẩm bẩm.

Nghe vậy. Ngao Lãng nheo lại đôi mắt sáng, “Hình như ngươi rất có ý kiến?”

“Không có, không có, Ứng Long đại nhân xin mời cứ tiếp tục uy hiếp như vậy.” Nàng giả vờ sợ hãi nói.

“Hừ!” Hần cố gắng duy trì bộ dáng cao ngạo hung ác, “Tối mai ta tại tối tìm ngươi, đừng suy nghĩ gì nữa, đi ngủ sớm một chút đi.”

Bạch Lộ cười khở gật đầu, “Ta biết.”

Cho đến khi Ngao Lãng rời đi, nàng mới thu lại nét mặt tươi cười, ngồi yên ở mép giường. Mình nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt với Đại Thuyền ca đây? Bạch Lộ thực sự không biết lần sau nếu gặp lại hần, có thể tặng cho hần một cái tát hay không, sau đó đuổi hần đi ra ngoài, chỉ biết là bây giờ đã mất đi một bằng hữu tốt nhất, cũng nhìn rõ bộ mặt thật của một người.

Ngao Lãng sau khi rời khỏi Bạch phủ lại đến thanh lâu, không nghĩ tới tên Giang Đại Thuyền ngoại trừ ham mê nữ sắc bên ngoài, luôn miệng nói muốn kết hôn với Bạch Lộ chỉ bởi vì nàng xuất thân từ quan gia, mà còn nói ra nhiều lời cay độc như vậy khiến cho Bạch Lộ thương tâm, thực không cam lòng cứ thế mà buông tha cho hần, dự tính muốn giáo huấn hần một chút.

Lúc này, Ngao Lãng đang ở trong đại sảnh đón tiếp quan khách, bỗng nhìn thấy một gương mặt có chút quen quen, đó là nam tử khoảng chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, suy nghĩ một lát mới nhớ ra hắn đã từng nhìn thấy nam nhân này ở Bạch phủ nói chuyện cùng Bạch Lộ, Bạch Lộ còn gọi hắn một tiếng... Nhị biểu ca.

“Thật sự là đúng lúc...” Miệng hắn nói như vậy, người ngay lập tức liền xuyên qua cửa mà vào phòng, khinh thường nhìn một đôi nam nữ mây mưa cuồng loạn trên giường, ngay sau đó liền vung tay phải lên. Trong phòng, cái bàn, còn có giường cứ thế đung đưa trái phải một hồi liền bay lên, khiến cho Giang Đại Thuyên vội vã chui xuống đất, vẻ mặt khó hiểu nhìn khắp xung quanh.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Giang Đại Thuyên bực mình lẩm bẩm.

Tiếp theo, Ngao Lãng lại vung tay lên, bình hoa vô duyên vô cớ từ trên bàn rơi xuống mặt đất vỡ vụn thành hàng trăm mảnh nhỏ.

“Giang thiếu gia...” Cô nương thanh lâu sợ tới mức mặt mày biến sắc.

“Oa... Có quý...” Giang Đại Thuyên bị dọa đến trắng mặt, vội vàng nhặt lên quần áo, che khuất nơi trong yếu, cứ như vậy lao ra cửa phòng, cũng bởi vì người hắn nghiêng ngả lão đảo, lại còn hét lên thanh âm chói tai, tự nhiên thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Vừa đúng lúc Bạch Tấn đang cùng bạn bè lên lầu nhìn thấy hắn, còn dụi dụi hai mắt, cho rằng mình uống say mới có thể trông thấy ảo ảnh, nhưng đêm nay mới uống hai chén, hắn là không say đến mức nhận sai người.

Bạch Tấn vẻ mặt kinh ngạc, “Đây không phải... Giang Đại Thuyên sao?”

“Giang Đại Thuyên chẳng phải là con trai của ông chủ cửa hàng bánh ngọt ở thành tây sao, không lâu nữa sẽ trở thành phu quân của biểu muội người...” Bạn bè bên cạnh tiếp lời.

Mắt thấy vừa vặn lại đụng người nhà Bạch gia, Giang Đại Thuyên vẻ mặt xấu hổ, nghĩ đến trước đây cần trọng như vậy cũng chỉ sợ bị người quen trông thấy, hiện tại tất cả đều đã trở thành kiểm cũi ba năm thiếu một giờ, ngay lập tức liền ba chân bốn cẳng chạy như bay.

“Ta còn tưởng rằng hắn đối với Lộ nhi có bao nhiêu chung tình, không thể tưởng tượng được cư nhiên cũng sẽ đến những nơi như thế này.” Bạch Tấn nắm chặt cái quạt trên tay, “Sáng sớm mai phải nói với cô mới được.”

Xem thân ảnh đang chạy trốn chết kia, khóe miệng Ngao Lãng khẽ cười lạnh, việc này không cần chính mình động thủ, không chỉ có Bạch Lộ chán ghét Giang Đại Thuyên, ngay cả người nhà của nàng cũng sẽ không lại chấp nhận hắn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bạch Lộ đi tới phòng mẫu thân, vẫn là không thể tự mình nói ra chuyện ngày hôm qua chứng kiến.

Bạch mẫu nhìn thấy nữ nhi tâm sự nặng nề, quan tâm hỏi, “Làm sao vậy? Khó có được một hôm dậy sớm như vậy, thế mà một chút tinh thần cũng không có, đứa nhỏ này từ bé chính là như vậy, chẳng biết buổi tối làm cái gì, lúc nào cũng ngủ đến khi mặt trời lên cao, mỗi ngày lại còn ngủ bù cả buổi trưa nữa chứ.”

“Ách... Bởi vì buổi tối con không ngủ được...” Bạch Lộ không thể nói mình nửa đêm đều chuồn êm ra ngoài, không ở trong phòng ngủ, “Tỷ tỷ không ở nhà sao?” Nàng nhanh chóng thay đổi đề tài.

“Nó cùng với mợ của con đi uống trà với mấy vị phu nhân rồi, tỷ tỷ của con rất thích những việc như thế này, lại còn khiến cho các vị phu nhân vô cùng yêu quý, cho nên nương để nàng đi theo.” Bạch mẫu nghĩ đến hai đứa con tính tình hoàn toàn không giống nhau, cũng làm cho nàng cảm thấy phiền não, “Con có việc muốn tìm nó?”

Bạch Lộ rũ mắt xuống, nghĩ rằng nếu như tình cảm của mình cùng với tỷ tỷ tốt một chút, có lẽ có thể đem tâm sự giải bày với nàng, cũng có người để bàn bạc, “Không phải, chỉ là thấy nàng không ở nhà mới hỏi.”

“...Có!”

Đúng lúc này, Bạch Tấn hốt hể đẩy cửa tiến vào, hấn vừa mới về đến nhà, liền nhanh chóng lại đây, “Cô! Lộ nhi cũng ở đây, thật không còn gì tốt hơn.”

Nhìn thấy đứa con thứ hai của huynh trưởng vội vội vàng vàng, Bạch mẫu ngay lập tức mở miệng hỏi, “Phát sinh chuyện gì?”

“Tối hôm qua ta cùng vài bằng hữu đến Ý Xuân Lâu ở thành nam... “ Dò xét thấy cô cùng biểu muội hé ra vẻ mặt không đồng ý, Bạch Tấn có chút chột dạ, “Hai người không cần nhìn ta như vậy, chờ ta nói hết đã, chính là ta ở chỗ ấy nhìn thấy Giang Đại Thuyên... Ban đầu còn tưởng rằng mình nhận sai người, nam nhân thật thà trung hậu như vậy làm sao có thể tới thanh lâu? Không thể tưởng tượng được Giang Đại Thuyên nhìn thấy ta lập tức bỏ chạy, chắc chắn là hấn không sai.”

Nghe nhị biểu ca nói xong, Bạch Lộ cúi đầu xuống, không nói gì.

Bạch mẫu vẻ mặt không dám tin, “Thật là Đại Thuyên? Hấn.. đến thanh lâu?”

“Tuyệt đối sẽ không sai!” Bạch Tấn nói như đinh đóng cột, “Ta còn đến hỏi tú bà mới biết được Giang Đại Thuyên mê đắm một cô nương ở trong đó, mỗi tối đều chạy đi tìm nàng ta, chẳng những ra tay hào phóng, nghe nói còn muốn giúp cô nương kia chuộc thân... Hừ! Thật sự là không nhìn ra, mọi người đều bị vẻ bề ngoài của hấn lừa gạt.”

“Lộ nhi...” Bạch mẫu lo lắng nhìn con gái, “Việc này con thấy thế nào?”

Nàng chưa chút cười, “Nương, con sẽ không gả cho Đại Thuyên ca.” Bạch Lộ thực sự không thể tha thứ Đại Thuyên ca trong lòng khinh thường mẫu thân, những lời này thực sự rất quá đáng.

Bạch Tấn cũng tán thành, “Đương nhiên không thể gả! Tuy nói rằng nam nhân đến thanh lâu không tính là chuyện gì, ta cũng không có tư cách mắng hấn, nhưng mà trước đây khi hấn ở trước mặt chúng ta luôn miệng nói trong lòng chỉ có một mình Lộ nhi, thầm nghĩ cưới nàng làm vợ. Hấn bề ngoài giả bộ có thành ý như vậy, ai ngờ trong tâm lại là một bộ dáng khác. Chờ cha mẹ trở về, ta phải đem việc này nói cho bọn họ. Cô, ta đi ra ngoài trước.”

Nhìn cửa phòng một lần nữa đóng lại, Bạch mẫu nhìn nữ nhi, “Lộ nhi, có lẽ trước hết người nên nghe Đại Thuyên nói như thế nào, không chừng chính là nhất thời hồ đồ...”

“Nương, đã không cần nữa.” Bạch Lộ đã từng nghe thấy hấn nói thật lòng, không muốn lại phải nhận lấy những lời dối trá kia nữa, “Về sau con cũng không muốn gặp lại hấn, việc hôn sự mong nương từ chối giúp con.”

Bạch mẫu cũng chỉ có thể thở dài, “Làm sao có thể trở thành như vậy?”

Ngày thứ hai, Bạch mẫu liền sai người đến Giang gia tỏ rõ muốn cự tuyệt cuộc hôn nhân này, Giang Đại Thuyên nghe thấy tin tức như vậy, đoán rằng hơn phân nửa là vì bị biểu ca của Bạch Lộ bắt gặp, ngay lập tức liền chạy đi thanh minh, cho dù hấn có muốn đến giải thích, cũng không thể vào qua cửa, chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà than thở.

Nửa tháng kế tiếp, Bạch Lộ vẫn là bởi vì chuyện này mà tâm tình luôn luôn sa sút, ngay cả người bằng hữu quen biết từ nhỏ cũng không thể tín nhiệm, điểm ấy làm cho nàng thực nản lòng.

Buổi tối hôm nay, Ngao Lăng lại tới nữa.

“Đi thôi.” Trông thấy Bạch Lộ vẫn vô cùng uể oải, Ngao Lăng nghĩ nên làm thế nào mới có thể khiến nàng vui vẻ hơn, muốn lấy lòng nàng, loại suy nghĩ như thế này cũng là trước đây chưa từng có, “Bất quá đêm nay mây rất dày, không nhìn thấy ánh trăng.”

“Như vậy muốn đi đâu?” Bạch Lộ đóng cửa phòng hỏi.

Ngao Lăng khẽ nhếch khóe miệng, cố ý dùng thái độ ban ơn trả lời, “Trước đây không phải đã nói muốn đưa người đi tới nơi ta ở hay sao?”

“Thực sự có thể đưa ta đi sao?” Kỳ thực nàng cũng rất hiếu kì.

Hấn giả vờ hừ một tiếng, “Người khác dĩ nhiên không được, có điều người là ngoại lệ.”

Bạch Lộ ngượng ngùng cười cười, “Bởi vì ta có vẻ đặc biệt sao?”

“Thiếu văng tự liễm thiếp kim” (Dắt ít vàng lên mặt mình thôi! =.) Ngao Lãng dĩ nhiên sẽ không thừa nhận nàng đối với chính mình vô cùng đặc biệt, mặc dù trong lòng hắn nghĩ như vậy.

Nàng không khỏi trêu chọc nói: “Không thể ngờ được Ứng Long đại nhân cũng học theo phàm nhân chúng ta xuất khẩu thành thơ, thật sự là rất giỏi.”

“Người là đang giễu cợt ta?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Đương nhiên là đang nịnh hót.” Đầu óc Bạch Lộ cũng xoay chuyển rất nhanh.

Ngao Lãng hừ một tiếng, nàng nói vậy nghe còn được, “Đi lên đi.”

Không mất bao nhiêu thời gian, bọn họ liền đi tới nơi.

Từng ấy năm quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên Bạch Lộ đi đến chỗ hắn ở.

Nàng mở to đôi mắt, đi vào một tòa phủ đệ thật lớn, phía trong có rất nhiều ngọn núi nhỏ, bên tai còn có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách cùng với những cây cầu màu đỏ san sát, lại có những loài cây hoa kì lạ chưa từng thấy trên đời. Giữa không trung cũng có rất nhiều con bướm bảy màu sắc sỡ đang bay lượn, tuy rằng bên ngoài là buổi tối, nhưng mà đi vào phủ đệ lại phát hiện đang là ban ngày ban mặt, đây là cảnh tượng kì dị nhất mà Bạch Lộ từng thấy.

“Thích không?” Ngao Lãng tốn chút công phu mới biến ra những thứ này, chính là muốn cho Bạch Lộ mở mang tầm mắt, có thể vui vẻ một chút.

Bạch Lộ ra sức gật đầu, “Ừm, nơi này thực sự rất đẹp.”

“Người đã thích như vậy thì đến đây ở.” Hắn thốt ra, nóng lòng mong muốn Bạch Lộ có thể ở lại chỗ này.

Nàng cười lắc đầu, “Không được, trong nhà còn có nương và tỷ tỷ, còn có cả gia đình cậu nữa, làm sao có thể chuyển đến nơi này ở cùng người được? Sẽ không có ai đồng ý.”

Ngao Lãng cũng không cho rằng việc này là khó khăn, “Chỉ cần người nguyện ý là được.”

Nhìn ra sự mong chờ trong đáy mắt của hắn, Bạch Lộ ít nhiều cũng có thể lý giải tại sao hắn lại đề nghị như vậy, vì thế cười dịu dàng, “Ứng Long đại nhân mỗi ngày có thể tìm ta nói chuyện phiếm giải buồn, ta nhất định cũng sẽ cùng người đi ngắm trăng, không cần phải chuyển đến nơi này ở.”

Như vậy không đủ, hắn còn muốn càng nhiều càng nhiều! Ngao Lãng trong lòng gào thét.

Bất quá cho dù Bạch Lộ có đồng ý ở lại đây, tộc trưởng hiện đang bế quan tu luyện mà phát hiện cũng sẽ tuyệt đối không mặc kệ mà ngồi xem, Ngao Lãng cũng không muốn có người thứ ba đến phá hư quan hệ của hắn cùng nàng, nghĩ như vậy mới thoáng tỉnh táo lại, không cho phép chính mình quá mức xúc động.

Bạch Lộ đi qua một cây cầu màu đỏ, nàng có thể nhìn thấy cầu vồng ở phía nơi chân trời, chỉ có điều phóng mắt ra xa lại không thấy được thân ảnh của bất kì người nào, đột nhiên cảm thấy nơi này thật lạnh lẽo, thật yên tĩnh, dường như trong trời đất này chỉ có một mình Ứng Long đại nhân, nếu đối lại là nàng nhất định sẽ chịu không nổi.

“Ứng Long đại nhân ngoài trừ buổi tối thích ngắm trăng, những lúc không bế quan tu luyện thì làm gì?” Nàng muốn hiểu rõ hơn người mà mình thích.

Ngao Lãng tham lam nhìn vào đáy mắt mềm mại dịu dàng của nàng, bất tri bất giác cảm thấy nàng lúc này yêu kiều hơn bất kì người nào, “Tất nhiên là tìm vài tên yêu quái yêu lực cường đại đến luyện gân cốt, sau đó lại thưởng thức bộ dáng cầu xin tha thứ của bọn chúng, chơi đùa như vậy có thể tiêu tan một chút thời gian.”

“Vạn nhất đánh không lại thì sao?” Bạch Lộ lo lắng hỏi.

“Làm sao có thể đánh không lại yêu quái? Trừ phi là ý chỉ của thần linh trên thiên đình, bất quá cũng không có mấy người có thể trở thành đối thủ của ta.” Ngao Lãng không muốn bị nàng xem thường, “Đúng rồi, ta

quên phân phó những người kia đi chuẩn bị trà bánh.” Nói xong, tay phải của hắn vung lên, mấy con bướm mới vừa nảy còn nhẹ nhàng bay lượn nháy mắt liền biến thành vài người tỳ nữ để hắn sai khiến.

“Oa!” Bạch Lộ xem không rời mắt.

“Bởi vậy, muốn có bao nhiêu người hầu hạ đều được.” Ngao Lăng khoe khoang nói.

Nàng buồn cười hất cho hắn một chậu nước lạnh, “Các nàng cũng không phải người thực sự.”

“Lá gan của ngươi càng ngày càng lớn, còn có thể bắt bẻ ta, càng lúc càng không sợ ta.” Ngao Lăng bày ra vẻ mặt hung ác dọa nàng.

“Được, được, ta sẽ cố gắng biểu hiện một bộ dáng sợ hãi, mong Ứng Long đại nhân bớt giận.” Bạch Lộ nín cười, hết sức lo sợ mà nói.

7. Chương 7

Ngao Lăng nghiêng rằng, thật hết cách với nàng, không biết được đối với loại cảm giác bị bắt nạt này là nên tức giận hay là... vui vẻ mới tốt, bởi vì là Bạch Lộ, hắn mới có thể dung túng, bằng không với cá tính của chính mình, đã sớm trở mặt đi mất, chứ làm gì có chuyện nhường nhịn thế này.

“Chúng ta vào trong đình ngồi đi.” Ngao Lăng trừng mắt liếc nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng một cái, bước lên phía trước.

Cô che miệng cười trộm một chút mới theo sau.

Ngay tại lúc bọn họ ở trong đình nghỉ mát ngồi xuống, mấy tỳ nữ vừa rồi cũng đã quay lại, trên tay bưng tới những đĩa điểm tâm ngon miệng tinh xảo.

“Mấy thứ này là...” Bạch Lộ nhìn đồng hoa quả cùng với trà và bánh ngọt xếp đầy trên bàn, ở nhà cũng chưa từng ăn nhiều thứ phong phú đến vậy, chẳng lẽ là biến ra?

“Ta để bọn họ đi tới nơi ở của người mà các ngươi gọi là vua mang lại đây, hiện nay hoàng đế cũng đã lớn tuổi rồi, trông thấy rằng lợi của hắn cũng rụng gần hết, căn bản sẽ không ăn hết nhiều đồ như vậy, ta sẽ không khách khí giúp hắn một chút.” Ngao Lăng vẻ mặt đương nhiên.

“Ngươi bảo các nàng đi hoàng cung trộm về?” Nàng đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo nở nụ cười.

“Là lấy.” Hắn sửa lại.

“Đúng, là lấy.” Bạch Lộ cười suýt bị sặc.

“Tâm tình tốt hơn chút nào chưa?” Thấy nàng nở nụ cười, Ngao Lăng cũng yên lòng.

Nghe vậy, nàng xấu hổ gật gật đầu.

“Ừm, cảm ơn.” Biết hắn không muốn mình vì chuyện của Đại Thuyền ca mà tiếp tục buồn bực nữa mới chuẩn bị hết thấy, làm cho Bạch Lộ vừa ấm áp vừa cảm động.

Ngao Lăng không khỏi nhìn đến ngây ngốc, gương mặt rắn rỏi dần dần phiếm hồng, thậm chí lan rộng ra toàn thân, tập trung hướng về một vị trí, điều này làm cho hắn bắt đầu đứng ngồi không yên.

“Ứng Long đại nhân cùng ăn với ta.” Nàng bị nhìn chăm chăm mặt liền như hỏa thiêu, vội vàng mở miệng.

Hắn nóng tới mức đỏ mặt đầy đầu, “Ta không ăn mấy thứ này, ngươi dùng một mình là được rồi... Chờ ta một chút, ta sẽ mau chóng trở lại...” Còn chưa kịp nói xong, Ngao Lăng đã biến mất trong chớp mắt.

Đây là có chuyện gì?

Bản thân mình cư nhiên đối với Bạch Lộ nảy sinh dục vọng?

Ngao Lăng khôi phục bộ dáng Ứng Long, một mạch liền lao xuống cái hồ dưới núi, muốn để cho làn nước lạnh như băng làm nguội đi thân thể nóng rực khó chịu, hắn ở trong hồ đợi một lúc mới từ từ đi lên.

Khi Bạch Lộ nhìn thấy Ngao Lãng quay lại thì từ đầu đến chân hắn đã ướt như chuột lột, quần áo còn nhỏ nước tong tong khiến nàng không khỏi có chút kinh ngạc, cũng có chút buồn cười.

“Người... vừa mới đi đâu vậy?”

“Khụ, bởi vì thời tiết quá nóng cho nên ta liền nhảy xuống hồ, muốn để chính mình mát mẻ một chút.” Ngao Lãng hít sâu mấy hơi, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh.

“Thật đúng là giống tiểu hài tử...” Nàng lấy ra khăn tay, muốn giúp Ngao Lãng lau đi những giọt nước trên mặt.

“Không được chạm vào ta!” Ngao Lãng vừa thấy nàng tới gần, cả người liền nhảy dựng lên, “Ta vẫn còn nóng quá, muốn đi tắm một chút... Rất nhanh sẽ quay lại... Người chờ ta thêm lát nữa...”

Ngao Lãng ‘viu~’ một tiếng liền không thấy đâu, Bạch Lộ sững sờ ngồi trên ghế, nhìn lên trời, “Đã sang mùa thu, còn nóng như vậy sao?”

Mà Ngao Lãng đang ngâm trong hồ nước lại hé ra vẻ mặt thất bại, hắn hiểu rằng trước khi cơn xúc động trong cơ thể biến mất thì tốt nhất nên ở trong này, hắn cũng không hiểu vì sao lại đột nhiên muốn ôm lấy Bạch Lộ, những chuyện này trước đây chưa từng phát sinh bao giờ, mình rốt cuộc là làm sao vậy?

Nháy mắt đã đến đông chí[1], có điều ở phía nam kinh thành vẫn còn chưa có tuyết rơi. Tại tiết trời của năm cũ như thế này, một trận phong hàn nho nhỏ lại khiến cho Bạch Lộ mất đi mẫu thân vĩnh viễn.

Nàng năm nay đã mười sáu tuổi, mặc đồ tang, cùng với tỷ tỷ ở đại sảnh túc trực bên linh cữu, cậu cùng với các biểu ca đã đi nghỉ ngơi trước.

Bạch Anh lớn hơn hai tuổi chỉ lộ ra vẻ mặt bi thương cùng lạnh lẽo, không giống với muội muội bên cạnh giần giụa nước mắt. Nàng nhân dịp mở miệng nói: “Muội về phòng ngủ trước đi.”

Bạch Lộ nức nở: “Muội muốn ở đây cùng nương...”

“Nương nhìn thấy muội khóc suốt suốt cũng sẽ khổ sở.” Bạch Anh thấp giọng nói.

“Tỷ tỷ không đau lòng sao?” Nàng nhắm chặt hai mắt, từng giọt từng giọt nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Đau lòng cũng không nhất thiết phải khóc.” Bạch Anh thở dài. “Chúng ta hẳn là nên vui mừng thay nương, nương cuối cùng cũng đã có thể đi tìm cha, từ sau khi cha qua đời, nương vẫn luôn luôn rất nhớ người, bây giờ bọn họ đã có thể gặp nhau, chỉ cần nghĩ như vậy là tốt rồi.”

“Ừm.” Bạch Lộ biết rõ, cha tuy là rẽ được kén vào nhà, thế nhưng lại cùng nương ân ái vô cùng, mặc dù hiểu được đạo lý này, ấy thế mà nước mắt vẫn không vì thế mà ngừng rơi.

Khi Bạch Lộ mang đôi mắt đỏ hoe trở lại sân của mình, trông thấy Ngao Lãng đang đứng chờ nàng ở cửa phòng, nước mắt lại không nhịn được mà vỡ òa.

“Ô ô... Oa...” Bạch Lộ khóc lớn nhào vào lòng hắn.

Ngao Lãng ôm lấy nàng một thân đồ tang, sinh lão bệnh tử vốn dĩ là chuyện mà phàm nhân phải trải qua, hắn chưa bao giờ cảm thấy khổ sở hay có một tia thương hại, nhưng mà nghĩ đến Bạch Lộ về sau cũng sẽ có một ngày như vậy, hắn mới biết được tâm mình hóa ra lại đau đến thế, hắn thực sự không thể chấp nhận chuyện này.

Hắn nên làm thế nào để ngày đó sẽ không tới?

Nên làm như thế nào để Bạch Lộ mãi mãi đời đời kiếp kiếp đều ở bên cạnh mình?

“Hôm nay... Không thể cùng người đi ngắm trăng...” Nàng khóc thút thít, nghẹn ngào nói.

“Ta biết.” Ngao Lãng không yên lòng trả lời.

“Sức khỏe của nương luôn luôn không được tốt... Nhưng mà như vậy quá nhanh...” Bạch Lộ đem khuôn mặt đầm lệ chôn chặt trong ngực hắn, lúc này nàng cũng bất chấp thẹn thùng cùng dè dặt, thậm chí nghĩ có người để dựa vào.

“Ừ.” Hấn cũng chỉ có thể đáp lại như vậy.

“Thật may có Ứng Long đại nhân ở bên cạnh ta...” Nàng thút thít, đem tất cả thương tâm hóa thành nước mắt.

Những lời này khiến cho tâm của Ngao Lãng xiết chặt lại, bởi vì người nên nói như vậy hẳn phải là hấn mới đúng.

‘Thật may có Bạch Lộ bên cạnh hấn...’

Ngao Lãng không biết được nếu như hấn mất đi nàng, bản thân sẽ làm ra những việc gì nữa, hấn thực sự rất muốn... vĩnh viễn... vĩnh viễn độc chiếm nàng, ngay cả Diêm Vương cũng không thể mang đi được.

Đúng, chỉ cần Bạch Lộ không chết, bọn họ sẽ không bao giờ tách ra.

Suy nghĩ này khiến cho trong lòng Ngao Lãng khê chấn động, ngẩng đầu nhìn lên trời cao, nghĩ đến trên thiên đình còn rất nhiều tiên được có thể trường sinh bất lão, chỉ cần cho Bạch Lộ ăn vào là có thể không cần lo lắng Diêm Vương sẽ đến cướp người cùng hấn.

Hấn nên nghĩ đến sớm một chút mới đúng.

Bạch Lộ lúc này cũng không biết được ý nghĩ của hấn, nàng đang đắm chìm trong nỗi đau mất mẹ, nước mắt vẫn không ngừng rơi, mãi cho đến ngày đưa tang người.

Vào một ngày tuyết rơi lả tả trắng xóa trời đất, nàng tiến bước mẫu thân.

Cốc vũ[2]

Mùa hè ngày càng tới gần.

Hôm nay, sáng sớm Ngao Lãng đã tới Bạch phủ, từ sau khi mẫu thân của Bạch Lộ qua đời, hấn gần như mỗi ngày đều đến gặp nàng, cùng với Bạch Lộ nói chuyện mấy câu, muốn biết tâm tình của nàng có tốt lên hay không.

Trong lòng hấn thậm chí còn nghĩ, mẫu thân Bạch Lộ hiện tại đã qua đời, tâm tưởng của nàng cũng không còn gì vướng bận nữa, chính mình có lẽ có thể thi triển pháp thuật, khiến cho toàn bộ mọi người nơi đây quên đi sự tồn tại của nàng, như vậy liền có thể tự do đem Bạch Lộ rời đi, giấu ở một nơi không ai tìm thấy, ý niệm như vậy trong đầu Ngao Lãng ngày càng mạnh mẽ.

Ngao Lãng đứng ở trên mái nhà, vừa vận nhìn thấy Bạch Lộ đang đi trên hành lang liền lút đi theo phía sau nàng.

Bạch Lộ cũng không có chú ý tới Ngao Lãng đến đây, nàng cứ thế thẳng đường hướng về phía phòng của tỷ tỷ, bởi vì mẫu thân đã mất, hiện tại tỷ tỷ là người ruột thịt thân thiết nhất của mình, nàng hi vọng hai tỷ muội có thể gặp gỡ nhiều hơn, không muốn phải chờ đến khi đối phương mất đi rồi mới cảm thấy hối hận.

“Muội có thể vào không?” Đi tới bên ngoài tấm phòng cửa tỷ tỷ, trước hết Bạch Lộ đem cửa khê đẩy ra một khe hở nhỏ, lộ đầu vào bên trong hỏi.

“Vào đi.” Bạch Anh đang để tỷ nữ giúp mình mặc quần áo liếc nhìn muội muội một cái, nhàn nhạt trả lời.

Bạch Lộ cười hì hì bước vào trong phòng, “Chỉ còn nửa tháng nữa, tỷ tỷ sẽ kế nhiệm vị trí vu nữ, muội có thể giúp gì được không?”

Bởi vì nương đã qua đời bốn tháng, vị trí vu nữ không thể cứ thế để trống như vậy, phải để cho người tiếp theo kế nhiệm, đây đã trở thành truyền thống của Bạch gia, cho nên cậu cùng với mọi người liền chọn ngày tốt, khoảng mùng năm tháng sau sẽ cử hành nghi thức.

“Vu nữ chẳng qua chỉ là một cái danh hiệu, không có cái gì đáng để ngạc nhiên.” Bạch Anh vẻ mặt lơ đãng.

“Nhưng mà...” Bạch Lộ muốn mở miệng giải thích tầm quan trọng của vu nữ đối với Bạch gia, khéo mắt trong lúc vô tình thoáng nhìn thấy chiếc túi hương màu tím bị người nào đó tùy ý đặt ở trên bàn, nét mặt chuyển thành sững sờ, bất giác vươn tay ra lấy, bởi vì năm nàng tám tuổi, mẫu thân ngã bệnh cho nên

nàng từng vụng trộm lấy nó từ trong từ đường ra, hướng Ứng Long đại nhân cầu mưa, tất nhiên ngay lập tức liền nhận ra nó.

“Thứ này tại sao lại để ở đây?” Nàng cẩn thận nâng nó lên tay hỏi.

Bạch Anh không để ý, nhìn thoáng qua, “Đó là vật trước khi nường lâm chung giao cho ta, vẫn luôn để ở đây kia, quên mất không đặt lại vào từ đường.”

“Tỷ tỷ làm sao có thể quên? Cái này chính là vẩy của Ứng Long đại nhân, là thứ vô cùng quan trọng, không thể vứt lung tung.” Bạch Lộ có chút không vui khi thấy tỷ tỷ khinh thường vật này, “Vạn nhất không thấy thì làm sao bây giờ?”

“Chỗ thắt lưng không vừa, mặt khác bả vai cũng khâu không tốt, nhờ giúp ta nói cho thợ may một tiếng, nhất định phải sửa lại nhanh một chút...” Bạch Anh mặc thử đồ xong, cùng tỷ nữ nói vài câu mới đổi lại bộ áo cánh ban đầu, “Được rồi, người ra ngoài trước đi.”

Tỷ nữ ôm lấy trang phục phải sửa lại, cúi người lui xuống.

Thấy Bạch Anh bộ dáng không quan tâm, Bạch Lộ liền cảm thấy tức giận.

“Tại sao người cùng nường lại giống nhau đến vậy, đều tin tưởng rằng trên đời này thực sự có Ứng Long tồn tại?” Bạch Anh hậm hực trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, tự rót cho mình một chén trà vừa mới pha, “Tổ tiên tuy rằng có nói như vậy, nhưng mà đã hơn ba trăm năm, cũng không có ai từng thực sự gặp được Ứng Long đại nhân, ngay cả nường cũng không có—”

Bạch Lộ vội vàng cắt lời, “Ứng Long đại nhân là có thật!”

“Như vậy người gọi hần ra cho ta xem một cái, không tận mắt nhìn thấy, ta một chút cũng không tin tưởng.” Bạch Anh uống một ngụm nước trà. “Ta chỉ tin vào những gì mắt thấy tai nghe.”

“Mắt thấy tai nghe?” Bạch Lộ lặp lại một lần.

“Không sai! Ví dụ như quyền thế, địa vị cùng của cải, những thứ vinh hoa phú quý mới là cái mà ta trông thấy, cũng là những món đồ mà ta thật sự muốn có...” Bạch Anh bày ra thái độ kiêu căng nói: “Chỉ cần trở thành vu nữ, người khác sẽ không bởi vì người là cái nữ tử mà dám ở trước mặt người vô lễ, hơn nữa lại còn phải có ba phần kính trọng đối với người, quan trọng nhất chính là vu nữ có thể kén rể, không phải giống với những nữ tử bình thường, cả đời đều phải xem sắc mặt của trượng phu mà sống qua ngày, cho dù trượng phu muốn nạp thêm vài tiểu thiếp vào cửa cũng không được phép lên tiếng, bằng không sẽ bị người đời đàm tiếu.”

“Nhưng mà... Không phải nhất định sẽ như vậy...” Nhìn thấy tỷ tỷ xinh đẹp, thông minh lại có năng lực ở trước mặt, Bạch Lộ phát hiện chính mình một chút cũng không hiểu nổi nàng, cảm thấy thật xa lạ.

Bạch Anh cao ngạo liếc mắt nhìn muội muội của mình như đang giấu cột nường không biết chuyện, “Chỉ cần tuyển vị hôn phu vào cửa, hần phải nghe lời ta nói, muốn ta ngược lại phải phục tùng sự sai bảo của nam nhân, ta chịu không được, cho nên mới hi vọng nường truyền vị trí vu nữ cho ta.”

“Nhưng mà Ứng Long đại nhân thực sự tồn tại, tám năm trước phương bắc xảy ra hạn hán, về sau chính là Ứng Long đại nhân ban mưa xuống, đây là sự thật, muội không có gạt tỷ...” Nếu tỷ tỷ có thể thấy Ứng Long đại nhân, nói không chừng nàng sẽ tin, trong lòng Bạch Lộ nghĩ như vậy.

Bạch Anh ngẩng cao mặt lên xem thường, “Kia chẳng qua là đúng dịp, vừa khéo lúc ấy có mưa rơi xuống, cùng với Ứng Long đại nhân trong miệng của người một chút quan hệ cũng không có.”

Bạch Lộ nhìn vào túi hương đang được mình cẩn thận nâng trong lòng bàn tay nói: “Nếu như Ứng Long đại nhân nghe được tỷ tỷ nói như vậy, nhất định sẽ vô cùng thất vọng.”

“Ta không muốn cùng người tranh cãi chuyện nhảm chán này nữa, tóm lại vị trí vu nữ là ta kế thừa, có tin hay không là chuyện của ta.” Bạch Anh vẫy vẫy tay, “Người cầm cái kia mang về từ đường giúp ta.”

“Được.” Bạch Lộ tự nguyện gánh vác nhiệm vụ này.

Bạch Lộ cẩn trọng nâng lên túi hương, đi về phía từ đường.

“Tỷ tỷ sẽ trở thành vu nữ, nhưng nàng lại không tin tưởng thực sự có Ứng Long đại nhân... Chuyện này tốt nhất đừng để cho Ứng Long đại nhân biết, bằng không hắn sẽ rất khó chịu...” Nàng tự nhủ.

Ngao Lãng ở trên mái nhà nghe thấy hai tỷ muội nói chuyện, trong lòng không khỏi cười lạnh—

Nha đầu ngốc, người khác có tin hay không, một chút ta cũng không để ý, chỉ cần người tin tưởng là đủ rồi.

Ngao Lãng chỉ quan tâm tới suy nghĩ của Bạch Lộ.

Khi Ngao Lãng theo Bạch Lộ đi tới từ đường thờ phụng bức họa chính mình, nhìn Bạch Lộ nhẹ tay đem túi hương màu tím đặt lên chiếc đĩa đựng đồ trên bàn thờ, chỉ sợ làm hỏng mấy chiếc vẫy bên trong, thái độ thận trọng như vậy làm cho khóe miệng của hắn bất giác thoáng nổi lên ý cười.

“Tranh này là ai vẽ? Một chút cũng không uy phong, căn bản không giống ta.” Hắn lên tiếng nói.

Bạch Lộ giật nảy mình, xoay người nhìn thấy Ngao Lãng, có chút chột dạ hỏi: “Người... người tới đã bao lâu rồi?”

“Vừa mới đến.” Ngao Lãng nói dối.

Nàng thở hắt ra, may mắn hắn không nghe thấy những lời tỷ tỷ nói.

“Thần khí của ta so với tên Ứng Long trong bức họa này còn cao hơn một bậc.” Hắn rất không vừa lòng trừng mắt nhìn bức họa nói.

“Nghe nương kể bức họa tổ tiên để lại đã từng không cẩn thận bị thiêu hủy mất rồi, cho nên hai, ba trăm năm qua vẫn luôn đi tìm họa sĩ vẽ đi vẽ lại bức tranh đó, có điều càng lúc càng cảm thấy không thể nào sánh được với bản gốc.” Bạch Lộ cười cười, sóng mắt lưu chuyển, “Tất nhiên người thật vẫn là anh tuấn đẹp đẽ nhất.”

“Cái này còn phải nói.” Ngao Lãng mặt ửng đỏ, khuôn mặt anh tuấn nghiêng qua một bên, không muốn để nàng nhìn thấy.

“Thì ra Ứng Long đại nhân cũng biết thẹn thùng.” Nàng che miệng cười nói.

“Ta thẹn thùng lúc nào?” Hắn hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

“Lúc này mặt vừa mới đỏ xong.” Bạch Lộ càng cười lớn tiếng, lập tức xoay người chạy ra khỏi từ đường.

“Xem ta ăn người!” Ngao Lãng có chút thẹn quá hóa giận, biến trở lại hình dáng Ứng Long, còn mở lớn miệng, làm bộ muốn đem nàng một ngụm nuốt vào bụng.

8. Chương 8

Bạch Lộ đột nhiên không chạy nữa, thân thể mềm mại quay lại, mỉm cười nhìn đôi cánh của Ứng Long, thân hình hắn to lớn còn cao hơn cả mái nhà, cô không sợ Ngao Lãng thật sự sẽ ăn mình, ngược lại giờ cao bàn tay nhỏ bé, vuốt ve hàm dưới của hắn, vẻ mặt vô cùng thương xót.

Động tác dịu dàng này khiến cho Ngao Lãng ngẩn ra, giống như đang bị thôi miên, cứ như vậy chậm rãi quỳ rạp trên mặt đất mặc kệ cô vuốt ve, bộ dáng phục tùng kia giống như súc vật được người ta nuôi dưỡng.

“Cả đời này ta cũng không gả, sẽ luôn ở cùng một chỗ với Ứng Long đại nhân...” Bạch Lộ chấp nhận lời hứa, tự nhủ trong lúc mình còn sống trên đời này sẽ luôn luôn ở bên cạnh hắn.

Ngao Lãng nhìn cô thật sâu, thật sâu, phát hiện bản thân nói không nên lời, mà tâm của hắn lại đau quá, bất quá trong nỗi đau này còn có cả cảm động... còn có vui vẻ... còn có một loại cảm tình mà ngay cả chính hắn cũng không hiểu được, đó rốt cuộc là cái gì?

“Cho dù tất cả mọi người trên đời này đều không tin rằng người tồn tại, nhưng ta tin tưởng, bởi vì Ứng Long đại nhân đang ở ngay trước mặt ta.” Nàng ôn nhu nói.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ sự vuốt ve ấm áp, trong ngực cũng dần dần bị thứ tình cảm kia lấp đầy.

Bạch Lộ thu lại bàn tay nhỏ bé, “Tỷ tỷ... Tháng sau nàng sẽ chính thức trở thành vu nữ, sau này nếu nàng cầu Ứng Long đại nhân ban mưa, người đừng không để ý tới nàng.”

“Người thực sự không muốn làm?” Ngao Lăng nhướn mày, yên lặng xem nàng, muốn biết những suy nghĩ thực sự trong lòng Bạch Lộ.

Nàng rũ mắt xuống nói, “Ta không muốn tranh giành với tỷ tỷ, sẽ khiến cho tình cảm tỷ muội bị rạn nứt.” Vốn dĩ ban đầu đã nghĩ là sẽ không làm, nhưng mà vừa nãy sau khi nghe tỷ tỷ nói chuyện xong lại có chút dao động, bất quá ngày mùng năm tháng sau đã tới rất gần, nói gì cũng đã quá trễ rồi.

Ý tứ của những lời này là kì thực Bạch Lộ cũng có suy nghĩ muốn làm, chẳng qua nàng ngại hai người là chị em ruột mới quyết định buông tay trước.

“Là vì nguyên nhân này?”

“Ta nghĩ nương cũng không hy vọng nhìn thấy ta và tỷ tỷ vì việc này mà cãi nhau.” Nàng nhẹ nhàng nói.

“Ta hiểu.” Đối với Ngao Lăng mà nói, Bạch Lộ mới là người được chọn mà hẳn ứng ý nhất.

“Cảm ơn.” Nghĩ rằng Ngao Lăng đã đáp ứng yêu cầu của nàng, nét mặt của Bạch Lộ ngay lập tức trở nên vui vẻ.

“Vì người, ta sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì.” Ngao Lăng si ngốc nhìn nàng.

“Những lời này nghe qua quá nặng nề, mặc kệ là chuyện gì, nếu thực sự không được, người nhất định phải nghe ta nói, không được gượng ngượng quá.” Bạch Lộ dặn dò.

“Ừ.” Hắn lập lời đáp ứng.

Nếu như Bạch Lộ không đồng ý cùng tỷ tỷ tranh giành, vậy chỉ cần tỷ tỷ của nàng chủ động buông tha là được rồi.

Chuyện này rất đơn giản.

Sáng sớm hôm sau—

Ngao Lăng đi vào phòng của Bạch Anh, đúng lúc tỷ nữ bưng bát đĩa đã dùng xong đi ra ngoài bước qua người hắn, không ai trông được hắn, kể cả tỷ tỷ của Bạch Lộ.

“Một con người vô tri, dĩ nhiên là không nhìn thấy ta.” Ngao Lăng cười nhạt nói.

Bạch Anh lấy ra một cái hộp gỗ, dưới ánh nến nàng ta mở ra cái nắp, bên trong chứa đầy vòng ngọc, chân trâu, mã não, những thứ đó đều là do nàng trong mấy năm gần đây khéo léo lấy lòng các vị đại quan phu nhân nên mới có được, mỗi khi trong phòng không có người, nàng ta lại lấy ra ngắm nghía.

“Chỉ có những thứ này mới là thật sự, Ứng Long là cái gì chứ? Hắn ta chẳng qua chỉ là truyền thuyết, lại không có người nào từng gặp qua, thật là ngu ngốc, cứ nhiên lại đi tin tưởng chuyện này...” Bạch Anh phì nhổ.

Ở bên cạnh nàng, Ngao Lăng khẽ kéo khóe miệng xuống, “Hừ! Người ngu xuẩn là người!”

Để cho Bạch Anh thưởng thức đủ, đem hộp gỗ cất lại dưới giường, xoay người lại, Ngao Lăng lúc ấy mới vươn một ngón tay ra khiến cho nàng bất động tại chỗ.

“...Người đã thích là quyền thế cùng địa vị, vậy đem người gả cho kẻ cho tiền có thể hẳn là đúng ý nguyện của người rồi chứ, người như thế cũng sẽ không chịu thiệt, mà muội muội của người tin tưởng sự tồn tại của ta, so với người còn có tư cách làm vu nữ hơn nhiều, cho nên hiện tại người phải đi nói với nàng, nói rằng người không muốn làm vu nữ, muốn gả ra ngoài sớm một chút.” Nói xong, Ngao Lăng búng tay một cái khiến cho Bạch Anh giống như người thất thần, thẳng tắp một đường đi ra khỏi phòng.

Như vậy là được, hắn cũng xuyên tường đi ra, vút lên không trung, cúi đầu liếc nhìn động tĩnh bên dưới.

“...Người làm gì đối với nàng?” Một tiếng nói nghe như của thiếu niên đột nhiên vang lên.

Ngay lập tức, một người dáng vẻ xem như chỉ có mười hai, mười ba tuổi, mái tóc trên đầu bạc trắng xuất hiện trước mặt Ngao Lãng, nổi giận đùng đùng chất vấn hần.

“Tộc trưởng không phải đang bế quan tu luyện sao?” Ngao Lãng nhìn thấy đối phương đi đến, lòng mây bỗng nhúu chặt lại, biết hần nhất định sẽ ngăn cản chuyện mình muốn làm.

Ngao Liệt nhìn chăm chăm hần, “Ta mà không xuất quan, người sẽ gây ra đại họa mất, tùy tiện thao túng suy nghĩ của người phạm, thay đổi vận mệnh bọn họ, đây là việc không được phép. Đừng nghĩ rằng ta không nhìn ra người làm phép thuật trên người nàng.”

“Thì sao?” Hần một chút cũng không để ý.

“Ngao Lãng, đây là phạm vào thiên quy, chẳng lẽ người không nghĩ trở lại thiên đình sao?” Ngao Liệt thiếu chút nữa bùng nổ, “Chúng ta đã đợi hơn một ngàn năm, giờ đã sắp thành công, không cần phải trong thời khắc quyết định mà gây thêm phiền toái.”

Hai mắt Ngao Lãng gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Anh ở phía dưới, đồng thời cũng đề phòng tộc trưởng phá hỏng kế hoạch của hần. “Ta không quan tâm phải chờ mấy trăm năm, thậm chí có về được thiên đình hay không cũng vậy thôi.”

“Người rốt cuộc là làm sao vậy?” Hần hét lớn một tiếng, “Bình thường cho dù có tùy hứng làm bậy đến thế nào cũng không đến nỗi mất lý trí như vậy...”

“Ta biết chính mình đang làm cái gì.” Ngao Lãng lạnh lùng trả lời.

Ngao Liệt căn bản không thể làm hần thông suốt, vì thế quyết định cứ nhìn xem có chuyện gì xảy ra rồi sẽ nói sau.

Bạch Anh bây giờ đã đi tới sân nơi muội muội ở. Nhìn thấy tỷ tỷ cư nhiên lại chủ động tìm đến nàng, Bạch Lộ có chút ngoài ý muốn, cũng vô cùng vui mừng.

“Tỷ tỷ mời ngồi, tới tìm ta có việc sao?” Nàng cười hỏi.

Bạch Anh trên mặt vốn dĩ không có biểu cảm gì, bất quá sau khi nhìn thấy muội muội, đột nhiên đối với nàng cười không ngừng, khiến cho Bạch Lộ có chút thụ sủng nhược kinh. “Đêm qua ta nghĩ cả đêm, đột nhiên không muốn làm vu nữ nữa, làm vu nữ thì có ích lợi gì? Nếu thực sự xảy ra hạn hán, trên trời lại không chịu đổ mưa, lại còn phải đi cầu cái gì Ứng Long – một kẻ ta chưa nhìn thấy bao giờ, chỉ tưởng tượng thôi liền cảm thấy buồn cười...”

“Nhưng mà Ứng Long đại nhân thực sự là có tồn tại, tỷ tỷ đừng có không tin tưởng như vậy...” Bạch Lộ nóng vội nói. “Ta... Ta đi cầu Ứng Long đại nhân, xem xem có thể để cho tỷ tỷ nhìn thấy hần được không...”

Bạch Anh cười nhạo liếc mắt nhìn muội muội một cái. “Ta mới không muốn nhìn thấy cái gì gọi là Ứng Long, chỉ thăm nghĩ gả cho một người trượng phu có quyền thế, cả đời được hưởng vinh hoa phú quý, cho nên vu nữ vẫn là để cho người làm, ta phải đi nói với mẹ ngay bây giờ.”

“Tỷ tỷ.... Chờ ta một chút...” Bạch Lộ bị cách nói cùng với thái độ trước sau không đồng nhất của tỷ tỷ làm cho hỗn loạn. “Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra thế này?”

Tuy rằng không hiểu ra sao, nàng vẫn là nhanh chân chạy đuổi theo, cùng đi với tỷ tỷ tới gặp mẹ, mà quyết định này tới rất đột nhiên, cũng khiến cho Bạch gia loạn thành một đoàn.

“... Bạch gia này có phải chính là dòng họ mà trước kia người đề cập qua với ta, đã từng cứu người, người còn tặng cho con cháu của đối phương vảy của Ứng Long?” Ngao Liệt mất một chút thời gian mới nhớ lại đoạn chuyện cũ ba trăm năm trước. “Ta nhớ người cũng nói qua để báo ân, chỉ cần bọn họ hướng người cầu mưa, người nhất định sẽ thực hiện lời hứa.”

“Chính là Bạch gia đó.” Miệng Ngao Lãng trả lời, bất quá ánh mắt lại xuyên qua mái hiên, dừng ở trên khuôn mặt Bạch Lộ lúc này đang không hiểu vì sao mà buồn bực, hần chỉ quan tâm một mình nàng.

“Lúc ấy ta đã nghiêm túc đã cảnh cáo người, thiên đình không phải vũ sư ban mưa xuống cho thế gian, tất có dụng ý của thiên đình, chúng ta không thể can thiệp.....” Hần vừa nhắc lại một lần, “Xem ra người cũng

không đem lời nói của ta lọt vào tai, hiểu rõ mà còn phạm tội, Ngọc Đế đến bây giờ không có trách phạt, có lẽ chính là nể tình người từng là Ứng Long mà hân thương yêu nhất.”

“Kia là tỷ muội sao?” Nhìn thấy biểu tình của Ngao Lãng dường như không có nghe hắn nói, Ngao Liệt tức muốn to đầu.

“Ta sẽ tự xử lý, tộc trưởng vẫn là nên trở về tiếp tục tu luyện đi.” Ngao Lãng cũng không muốn có người ở bên tai lải nhải dài dòng không ngừng.

Ngao Liệt nghe hắn dứt khoát muốn đuổi chính mình đi, càng cảm thấy không ổn. “Người là vì tỷ tỷ hay là muội muội mới làm như vậy? Nhìn người nhìn chăm chăm vào muội muội, chẳng lẽ thật là vì nàng?”

Không rảnh trả lời vấn đề của tộc trưởng, toàn bộ suy nghĩ của Ngao Lãng đều đặt ở sự việc phía dưới, chỉ thấy Bạch Anh kiên trì không chịu làm vu nữ, còn muốn tặng cho muội muội Bạch Lộ, càng chủ động cầu xin mợ mau chóng giúp nàng chọn một đám tốt để gả đi.

“Tỷ tỷ thực sự không muốn làm?” Bạch Lộ không nghĩ tới mới qua một đêm, sẽ có những thay đổi lớn như vậy.

Bạch Anh khẩu khí thập phần kiên định nói: “Đương nhiên là thật, ta còn muốn xin mợ giúp ta nói với cậu một tiếng, đối phương nhất định phải là thiếu gia nhà quan gia, gia tộc ở trong triều càng phải có thế lực, như vậy mới môn đăng hộ đối, bất quá ta chỉ muốn làm chính thất, không làm tiểu thiếp, đây là điều kiện của ta.”

“Ách... Được... Chờ cậu người trở về ta sẽ nói với hắn.....” Mợ ngăn người mà trả lời.

“Vậy phiền mợ.” Nói xong, Bạch Anh liền xoay người đi.

Mợ nhỏ giọng hỏi cháu gái ngoại bên cạnh. “Tỷ tỷ người... Nàng rốt cuộc là làm sao vậy? Cho dù không muốn làm vu nữ, sao lại vội vã phải lập gia đình như thế?”

“Cháu cũng không biết.” Bạch Lộ cũng nghĩ không ra nguyên nhân trong đó là gì.

Mất thấy mục đích đã đạt được, Ngao Lãng khẽ nhếch khóe miệng, lúc này mới nhìn sang tộc trưởng ở bên cạnh, ngạo nghễ mà cười nhạt. “Ta cũng không có làm hại tới bất kì kẻ nào, chẳng qua chỉ là thay đổi sơ sơ vận mệnh của các nàng, nếu Ngọc Đế thực sự muốn trách phạt, cứ việc đến là được, ta cũng không sợ.”

“Người.....” Ngao Liệt lâm vào chán nản.

Ánh mắt Ngao Lãng lại di chuyển theo bước chân Bạch Lộ.

“Trải qua bao nhiêu năm tháng như vậy, có kẻ phạm nhân nào lại có thể khiến cho người hết lòng quan tâm, coi trọng thế này? Ngao Lãng, đừng động tâm với phạm nhân, ngay cả...” Ngao Liệt bỗng nhiên có dự cảm không lành.

Hắn vẻ mặt không hiểu hỏi: “Ngay cả cái gì?”

“Không có gì.” Ngao Liệt không nghĩ sẽ nói ra miệng, chỉ sợ mình thực sự nói trúng. “Người không thể làm cho ta ít hao tổn tâm tư một chút hay sao?”

Đối với oán giận của hắn, Ngao Lãng vẫn là thờ ơ. “Ta cũng không cần người tới quan tâm, miễn cho tóc càng trắng, đến lúc đó toàn bộ trách móc lại đổ hết lên đầu ta.”

Ngao Liệt như là bị giẫm vào chân đến phát đau, tức giận dùng dùi quất: “Ta chính là thích tóc trắng!”

Không đi để ý tới bộ dáng tộc trưởng nổi trận lôi đình, toàn bộ tâm tư của Ngao Lãng đều đặt ở trên người Bạch Lộ.

Ngao Lãng lặng lẽ theo sau Bạch Lộ, thấy nàng đứng một mình trong sân suy nghĩ sự việc, lúc này mới làm bộ cái gì cũng không biết, lên tiếng hỏi: “Vừa mới ở đâu vậy?”

Bạch Lộ lên nhìn thấy thân ảnh cao lớn của hắn ở ngay tại trước mặt, lập tức lộ ra nụ cười xinh đẹp, đi tới chỗ hắn. “Vừa mới ở chỗ mợ về, ta cũng không biết tỷ tỷ rốt cuộc là làm sao, đột nhiên nói rằng sẽ không

làm vu nữ nữa, muốn lập gia đình, bởi vậy bảo ta phải đảm đương... Ta nên vui vẻ sao?" Nàng đến bây giờ còn không có một chút cảm nhận được đây là sự thật.

"Nếu đổi lại là người làm, ta liền đau đầu." Ngao Lãng hao tâm tổn trí suy nghĩ nói.

Nàng cong cong cái miệng nhỏ nhắn. "Vì sao lại đau đầu?"

"Vạn nhất lần tới người muốn cùng ta cầu mưa, ta nghĩ không đáp ứng cũng không được." Hần buồn rầu nói.

Nghe vậy, Bạch Lộ phốc xích cười. "Đó là đương nhiên, nếu Ứng Long đại nhân không đáp ứng, ta thực sự sẽ không lại cùng người ngấm trăng, cả nói chuyện phiếm giải buồn nữa.

Ngao Lãng nheo lại đôi mắt sáng. "Đây là uy hiếp?"

"Hừm, ừ, không có sai." Nàng đắc ý cười nói.

Hần giả vờ giận, trừng mắt nói: "Đừng tưởng rằng kiểu uy hiếp này mỗi lần đều dùng được."

"Như vậy lần này thành công sao?" Bạch Lộ tươi cười rạng rỡ hỏi.

"Hừ!" Ngao Lãng đánh cái lỗ mũi thở mạnh.

Bạch Lộ biết nàng thắng. "Ta cũng không thể luôn bị người uy hiếp, cuối cùng cũng trả thù được."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt tràn đầy ý cười, từ sau khi mẫu thân của Bạch Lộ qua đời, đã thật lâu không thấy nàng cao hứng như vậy, trong lòng Ngao Lãng cũng cảm thấy vui vẻ theo.

"Ta nhường người một lần." Tâm trí của hắn đã bất tri bất giác mà lên xuống theo hỉ nộ ái ố của Bạch Lộ.

Nàng bật cười, vội vàng lấy tay che miệng, miễn cho Ngao Lãng lại thẹn quá mà hóa giận.

Ngao Liệt ở giữa không trung quan sát nhất cử nhất động của hai người, gương mặt như thiếu niên lộ ra biểu cảm nghiêm khắc của một vị tộc trưởng, tận mắt nhìn thấy Ngao Lãng bị cảm xúc của người phạm ảnh hưởng không ít, hắn liền nhận ra Ngao Lãng đã phạm vào điều tối kỵ trong tu luyện... Hắn đột nhiên nghĩ đến Ngọc Đế năm đó đã từng đề cập qua, Ngao Lãng sẽ có một kiếp nạn, chẳng lẽ đã tới rồi sao?

Ngao Liệt lẩm bẩm trong miệng: "Ngao Lãng, người có biết mình đang làm cái gì không?"

Phải ngăn cản như thế nào?

Vốn tưởng rằng với cá tính cao ngạo không coi ai ra gì của Ngao Lãng, tuyệt sẽ không dấn dáž cùng người phạm, hiện tại biết rằng mình đã hoàn toàn sai lầm, Ngao Liệt hối hận chính mình không phát giác sớm một chút.

Bây giờ cái nên hỏi chính là, hiện tại ngăn cản còn kịp sao?

9. Chương 9

Hôm nay là ngày mừng năm.

Giờ lành vừa đến, Bạch Lộ có chút khấn trương đi vào từ đường, tóc nàng được búi cao lên, trên đầu còn gài một bông hoa mẫu đơn tượng trưng cho sự tôn quý, tốt đẹp, toàn thân được bao phủ bởi chiếc áo dài màu tím, cả người cúi lạy về hướng bức họa của Ứng Long đại nhân ở trên bàn thờ. Tới dự lễ ngoại trừ người nhà Bạch gia đứng ở hai bên còn có vị hoàng đế lớn tuổi cùng vài vị đại thần trong triều đến để biểu đạt sự thành kính.

Nghi thức kế nhiệm rất đơn giản, không đến một canh giờ đã xong.

Cậu của Bạch Lộ cùng đại biểu cả vội vàng mời vài vị quan trong triều đến đại sảnh uống trà, nhị biểu ca cùng nhị biểu tẩu thì tiếp đón bà con thân thích, mợ cùng với đại biểu tẩu, còn có tỷ tỷ vừa mới suôn sẻ bàn xong chuyện hôn nhân, với địa vị ở trong triều của Bạch gia, không ít người tranh nhau muốn kết làm thông gia, lại càng không sợ không có đối tượng thích hợp, cho nên liền để các nàng phụ trách khoản đãi vài vị nữ quyến, cuối cùng chỉ còn lại một mình nàng ở lại từ đường.

Cho đến khi người tỳ nữ cuối cùng thu dọn mọi thứ xong đi ra ngoài, Bạch Lộ mới cầm lấy chiếc túi hương màu tím đặt ở chiếc đĩa trên bàn thờ, bởi vì bên trong chính là vẩy trên người Ngao Lãng, khiến cho nàng càng thêm quý trọng.

“Ứng Long đại nhân...” Nàng đặt chiếc túi hương màu tím lên trên ngực khê kêu.

Không lâu sau, Ngao Lãng vỗ hai cánh, theo lời triệu hồi của Bạch Lộ mà đến.

Khi Ngao Lãng hóa lại thành hình người, đi vào trong từ đường, nhìn phía Bạch Lộ đang cười dịu dàng đối với mình tựa như một đóa mẫu đơn nở rộ, lồng ngực của hắn giống như bị vật nặng hung hăng đâm vào một chút, ánh mắt không thể nào rời khỏi người nàng.

“Người nhìn cái gì?” Bạch Lộ ngưng ngừng hỏi.

Ngao Lãng ho nhẹ một tiếng. “Người trang điểm như vậy trông còn được.”

“Cái gì mà trông còn được?” Nàng vẻ mặt buồn bực quở trách, nàng vẫn luôn hy vọng trong mắt người mình thích, bản thân sẽ đặc biệt hơn người bình thường “Ngay cả khen ta xinh đẹp một lần mà cũng không chịu nói, thật sự là keo kiệt.”

Hắn có chút kỳ quái nói: “Được rồi, là... là rất đẹp mắt.”

“Cám ơn.” Bạch Lộ phớt xích cười, biết rằng đối với người không hay nịnh nọt người khác như Ngao Lãng mà nói, những lời này đã là sự ca ngợi lớn nhất.

“Bất cứ lúc nào người mang nó trên người, ta có thể biết người ở nơi nào, khi muốn gặp ta, chỉ cần gọi một tiếng, ta sẽ lập tức tới.” Ngao Lãng nhận lấy chiếc túi hương màu tím trên tay nàng, lấy một sợi dây màu hồng gắn vào chiếc túi rồi đeo vào cổ Bạch Lộ, nhìn trên người nàng mang theo vẩy của chính mình, loại cảm xúc thỏa mãn này đang dần lấp đầy tâm của hắn.

Bạch Lộ nhớ kỹ lời nói của hắn, cầm lấy chiếc túi hương ở trên ngực để vào trong vạt áo, kề sát da thịt chính mình, “Ta cam đoan sẽ không làm mất nó... Hiện tại hôn sự của tỷ tỷ đã được ấn định, vài tháng sau sẽ xuất giá, mà nương cũng không còn nữa, ta có thể dành càng nhiều thời gian bầu bạn với Ứng Long đại nhân, cũng sẽ cố gắng sống đến một trăm tuổi, như vậy có thể ở cùng người lâu một chút... Ha ha, chẳng qua đến lúc đó ta đã biến thành một lão thái bà đầu bạc, ngay cả đi đường cũng không nổi, có khi phải nhờ Ứng Long đại nhân tới công ta mất...”

Không đợi nàng nói xong, đôi mắt đen sáng ngời của Ngao Lãng đã sớm hiện lên một tầng hơi nước. “Ta nhất định sẽ công người, bất luận đến nơi nào, ta đều nguyện ý công người đi.”

“Ta cũng sẽ không tìm trượng phu, bởi vì ở trên ta còn có hai biểu ca, về sau nếu như bọn họ sinh nữ nhi, cũng có thể để các nàng tiếp nhận vị trí vu nữ.” Bạch Lộ cười dịu dàng.

Cổ họng Ngao Lãng nghẹn lại, nhưng vẫn cố ý muốn bắt bẻ nàng. “Nếu không có nữ nhi thì sao?”

“Như vậy... Dù sao vẫn có cháu gái đi, ta là muốn sống đến một trăm tuổi, nhất định có thể đợi đến lúc cháu gái của biểu ca được sinh ra... Thế nên cho dù ta không tìm trượng phu vào cửa cũng không sao cả...” Nàng điều chỉnh lại cảm xúc trên khuôn mặt nhỏ nhắn, hít vào một hơi thật sâu. “Chỉ cần ta còn sống một ngày, sẽ luôn ở cùng người một ngày, sẽ không để người cô đơn...”

“Nếu người có thể sống mãi mãi thì sao? Chỉ cần không chết là có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta...” Trong lòng Ngao Lãng đã có quyết định, dự tính mấy ngày nữa sẽ bắt đầu tiến hành.

“Ta không phải sẽ thành yêu quái chứ?” Bạch Lộ không khỏi bật cười, cũng không coi lời nói của hắn là sự thật. “Ta không muốn làm yêu quái, cho nên bây giờ chúng ta cứ giao hẹn trước, chờ sau khi ta chết, nếu lại đầu thai chuyển thế, người nhất định phải tới tìm ta, có lẽ ta còn có thể thấy được người, bởi vậy, chúng ta lại có thể tiếp tục ở cùng nhau.”

“Ừm.” Ngao Lãng mơ hồ trả lời một tiếng.

Một khi đã đầu thai chuyển thế, nàng cũng sẽ theo đó mà quên đi những chuyện ở kiếp trước, lại càng quên luôn hắn, nghĩ đến sẽ có một ngày Bạch Lộ cho dù có gặp mặt cũng không nhớ ra hắn, không có một chút ấn tượng gì về những kỉ niệm của hai người bọn họ, trái tim Ngao Lãng giống như bị con dao cắt ra thành

từng mảnh nhỏ, nỗi đau đớn xé nát lòng hần khiến cho Ngao Lãng suýt nữa nhin không được khóc thét thành tiếng.

Bạch Lộ thấy sắc mặt hần đột nhiên trở nên tái nhợt, vội vàng hỏi: “Ứng Long đại nhân làm sao vậy?”

“Trái tim ta... Đau quá...” Hần nhắm mắt nói.

Nàng vẽ mặt sốt ruột: “Bị thương sao?”

“Không phải... Chẳng qua là nghĩ đến... Có một ngày ngươi cũng sẽ chết đi... Ta...” Ngao Lãng không thể nói ra chính xác cảm xúc trong lòng lúc này. “Ta không thể nào chịu được... Tại sao lại đau như vậy?”

“Đó là bởi vì Ứng Long đại nhân... Thích ta sao?” Bạch Lộ rụt rè hỏi khẽ.

“Thích... Đó là cái gì?” Trái tim Ngao Lãng loạn nhịp mạnh mẽ.

“Thích chính là thích... Thích một người, lúc nào cũng muốn đối xử tốt với người đó, sẽ không đành để người đó đau lòng, càng sẽ muốn mỗi giây mỗi phút ở bên cạnh người đó, hy vọng trong mắt người đó chỉ có một mình mình...” Nàng nói ra ý nghĩ của bản thân. “Giống như ta... Thích Ứng Long đại nhân, vì Ứng Long đại nhân, về sau cho dù cậu có muốn ta tìm trượng phu, ta cũng không chấp nhận.”

Cho đến tận giây phút này, sau khi cảm nhận được rõ ràng tình cảm của Ngao Lãng đối với mình, Bạch Lộ mới ngưng ngừng thổ lộ tâm sự của nữ nhi, muốn để cho hần biết được trái tim mình.

Hần ngẩn người nghe Bạch Lộ nói, giờ khắc này, Ngao Lãng mới thoáng hiểu được. Thì ra chính hần cũng như vậy, hần thích Bạch Lộ, lúc nào cũng muốn đối tốt với nàng, muốn cùng nàng ở chung một chỗ, đời đời kiếp kiếp cũng không bao giờ tách ra, Ngao Lãng bỗng nhiên như bừng tỉnh, lúc đầu hần vẫn luôn không nghĩ ra loại cảm xúc vẫn luôn lấp đầy tâm tư của mình kia rốt cuộc là cái gì, hóa ra đó chính là... thích.

“Đúng... Ta thích nàng... Vẫn luôn luôn thích nàng...” Ngao Lãng đã hiểu hoàn toàn, đã minh bạch, cái gì cũng đều đã thông suốt, “Bởi vì rất thích cho nên tâm mới có thể đau đớn đến vậy...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Lộ càng đỏ. “Nếu như đau quá cũng không ổn.”

“Không việc gì, đau một chút mới tốt... Bởi vì ta muốn nhớ kỹ loại cảm giác này...” Hần dùng sức ôm chầm lấy Bạch Lộ, đem thân thể mềm mại trong lòng gặt gao giữ lấy, vội vàng thấp tiếng kêu lên: “Ta không muốn quên đi... muốn bản thân nhớ thật kỹ, thật kỹ...”

Nàng có chút xấu hổ lúng túng nói: “Chàng... Buông ta ra trước đã...”

“Không buông!” Ngao Lãng quát.

“Ở nơi của chúng ta, nếu như ôm một cô nương chưa xuất giá như thế này sẽ phải phụ trách.” Bạch Lộ biết hần không hiểu, đành phải trực tiếp nói thẳng ra.

“Ta phụ trách là được!” Ngao Lãng chính là không chịu buông tay.

“Chàng có biết thế nào gọi là phụ trách sao?” Nàng vẽ mặt xấu hổ. “Sẽ phải làm vợ chồng cả đời, không thể lại thích một cô nương khác.”

Hần quát, giọng trầm đục: “Làm vợ chồng thì làm vợ chồng, trừ nàng ra, bất kì người nào ta cũng cảm thấy chướng mắt.”

Trong lòng Bạch Lộ vui vẻ, trên môi hé ra nụ cười ngọt lịm, “Đây là do Ứng Long đại nhân tự mình nói, không được gạt ta, tương lai nếu như lại đi thích một cô nương khác...”

“Gọi ta là Ngao Lãng, đây là tên mà Ngọc Đế chọn cho ta.” Chỉ vì muốn độc chiếm, cho nên ngay cả tên đều nguyện ý nói cho nàng. “Ứng Long cũng không chỉ có một mình ta, ai biết được nàng đang nói đến ai.”

“Ngao... Ngao Lãng.” Bạch Lộ xấu hổ nói.

Ngao Lãng hít vào một hơi thật sâu, khiến cho tình cảm đang tràn đầy trong lòng ngực lan tỏa khắp toàn thân. “Về sau cứ dùng tên này triệu hồi ta, chỉ có nàng mới có thể gọi ta như vậy...”

“Được.” Nàng gật đầu.

“Bây giờ ta đã biết được bản thân mình thích nàng, cho nên mỗi ngày ta lại càng muốn tới tìm nàng, từ sáng đến tối sẽ luôn luôn ở bên cạnh nàng, không cho phép chê ta phiền phức.” Ngao Lãng sau khi xác định tâm ý của mình, ham muốn chiếm hữu lại càng mạnh.

Bạch Lộ mỉm môi cười. “Được, ta cam đoan sẽ không chê chàng phiền phức.”

“Còn nữa, không được nói chuyện cùng với nam nhân khác.” Hấn cũng không muốn lại mọc ra thêm một cái “Đại Thuyên ca” nữa.

Nàng phốc xích cười ra tiếng. “Như vậy cậu ta cùng với hai vị biểu ca, còn có nô tài trong phủ làm sao bây giờ?”

“Bọn họ... không tính.” Ngao Lãng thoáng suy nghĩ. “Nam nhân bên ngoài thì không được.”

“Ta đã biết.” Bạch Lộ nín cười nói.

Ngao Lãng liếc mắt nhìn nàng một cái. “Không cho phép!”

“Được, ta không cười.....” Nàng lấy tay che miệng.

“Lại càng không cho phép nàng cười với nam nhân khác.” Ngao Lãng ghen tuông dữ dội cảnh cáo.

“Chẳng lẽ chàng muốn ta thấy người khác liền trưng ra bộ mặt nhăn nhó hay sao?” Bạch Lộ có chút dở khóc dở cười.

“Không sai, nàng chỉ có thể cười với ta.” Hấn hừ một tiếng.

“... Được, ta đã biết.” Bạch Lộ tuy rằng rất muốn cười, bất quá lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào. “Ta sẽ không tùy tiện cười với nam nhân khác.”

“Thế này còn tạm được.” Ngao Lãng lúc này mới hơi hơi vừa lòng.

“Ta còn phải đi sang phòng bên cạnh nói lời cảm tạ tân khách cùng với họ hàng thân thích, cậu bảo nên có lễ nghĩa trên dưới, nghe nói có mấy người họ hàng muốn ở lại vài ngày, thân là chủ nhà, ta cũng nên sắp xếp mọi việc ổn thỏa cho họ, cho nên vài hôm sau chàng hãy lại đến tìm ta.” Nàng nói rõ.

Chỉ cần không phải là Bạch Lộ không muốn ở bên hấn thì tốt rồi, lúc này Ngao Lãng cũng đang có chuyện muốn làm. “Àch... Như vậy cũng tốt, bởi vì gần đây tộc trưởng vẫn luôn theo sát ta vô cùng sát sao, muốn ta bẽ quan tu luyện, cho nên tạm thời không thể tới gặp nàng...” Hấn không thể không nói dối.

“Sẽ rất lâu sao?” Bạch Lộ nghĩ đến sẽ có một thời gian không được nhìn thấy hấn, đã bắt đầu cảm thấy nhớ nhớ.

“Sẽ không lâu lắm, ta cam đoan.” Hấn hứa hẹn.

“Được.” Mặc kệ bao lâu nàng cũng sẽ chờ đợi.

Ngao Lãng lại ôm chặt nàng, hạ quyết tâm bắt buộc phải lấy được tiên dược.

Không biết được đây là lần thứ bao nhiêu hấn từ trên thiên không ngã xuống, Ngao Lãng nằm trên mặt đất thở dài, bất quá không lâu sau lại bò lên, hấn không nghĩ sẽ bỏ cuộc, cũng không thể bỏ cuộc.

Hấn phải thử lại một lần!

Vì Bạch Lộ, cũng vì tương lai của bọn họ, hấn phải lấy được tiên dược có thể làm cho con người trường sinh bất lão, nhưng mà dường như xung quanh thiên đình lúc nào cũng có một bức tường vô hình, không cho Ngao Lãng xâm nhập vào một bước, mặc cho hấn dùng đủ các loại phương pháp, vẫn là vô kế khả thi.

Ngao Lãng nhìn chằm chằm lên trời, cảm thấy phẫn uất lại không còn sức mà rống giận.

Vì sao? Hấn là Ứng Long mà Ngọc Đế yêu quý nhất, chẳng lẽ người không thể dung túng hấn một lần, vì sao lại phải tàn nhẫn vô tình như vậy, còn muốn hấn trải qua tu luyện mới được phép quay trở về thiên đình?

Hắn lại nghĩ tới hơn một ngàn năm trước, hắn cũng từng cầu xin Ngọc Đế, nhưng mà người nhất định không chịu dằn xếp, muốn hắn lại tu luyện hai ngàn năm, chỉ bởi vì đây là khoảng thời gian hắn sẽ gặp phải kiếp nạn ở nơi này, đến lúc đó người sẽ nhìn xem hắn lựa chọn như thế nào, Ngao Lãng nghĩ mãi cũng không thông những lời đó có ý tứ gì, hắn hiện tại chỉ mong nhanh chút lấy được tiên dược, khiến cho Bạch Lộ có thể trường sinh bất lão, hắn chỉ có nguyện vọng nho nhỏ này.

Vì sao Ngọc Đế lại không chịu thành toàn cho hắn?

Tất cả bất mãn cùng phần nộ ở trong lòng Ngao Lãng lúc này toàn bộ đều bùng nổ, hắn rống to, hắn rít gào, cho đến khi ngay cả khí lực để bay cũng không còn, mới mệt mỏi ôm vết thương trở lại đỉnh núi.

“Mấy ngày nay vì sao trên người ngươi luôn xuất hiện vết thương? Rốt cuộc đã đi làm cái gì?” Ngao Liệt thời gian này cũng phiền lòng đến mức không thể tĩnh tâm tu luyện, nhìn thấy hắn lâm vào thảm trạng này, nhìn không được liền mở miệng hỏi.

Ngao Lãng chịu đau thét lớn một tiếng. “Phải làm như thế nào mới có thể trở lại thiên đình?”

“Tất nhiên là tu luyện, đợi đến khi thần lực có thể hoàn toàn khôi phục...”

“Ta không chờ được lâu như vậy!” Ngao Lãng buồn bã cắt ngang lời nói của hắn, cảm xúc nôn nóng trong lòng hắn lúc này giống như dây đàn đang kéo căng hết cỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt. “Ta chỉ muốn lập tức, muốn mau chóng trở về..... Nói cho ta biết rốt cuộc phải dùng biện pháp gì mới có thể... Xin người nói cho ta...”

Ngao Liệt trông thấy người cao ngạo như hắn, cư nhiên ngay cả từ “xin” này cũng nói ra, trong lòng vô cùng khiếp sợ. “Những vết thương này của ngươi chính là muốn bay trở về thiên đình, kết quả lại bị ngã xuống? Ngươi lần trước không phải mới nói với ta không quan tâm bản thân phải chờ mấy trăm năm, thậm chí là không thể quay về, làm sao có thể đột nhiên thay đổi chủ ý? Lại là vì cái gì?”

Hắn không chịu nói ra sự thật. “Ta chỉ muốn biết phương pháp!”

“Chẳng lẽ lại là vì nàng?” Ngao Liệt không cần chỉ tên nói họ, hắn tin rằng Ngao Lãng nghe hiểu. “Tuổi thọ của người phạm bất quá chỉ có năm, sáu mươi năm, đối với chúng ta mà nói, chẳng qua chỉ là một cái nháy mắt, không cần tốn nhiều tâm tư đặt trên người bọn họ...”

Ngao Lãng khàn khàn rống to: “Chính là bởi vì sự sống của Bạch Lộ quá ngắn ngủi, cho nên ta mới muốn...” Hắn kịp thời đem về sau nuốt trở lại.

“Mới muốn thế nào?” gương mặt thiếu niên của Ngao Liệt đột nhiên ngưng trọng, giọng nói trở nên nghiêm khắc. “Muốn quay về thiên đình trộm tiên dược? Ngươi điên rồi có phải không?”

Hắn cắn chặt răng, giống như muốn kéo đứt quai hàm. “Ta chỉ muốn nàng còn sống, chỉ cần Bạch Lộ vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta, chuyện khác ta cũng không quan tâm.”

Ngao Liệt cũng rít gào với hắn. “Ngươi có thể bình tĩnh một chút hay không? Xem ra hiện tại, cái cô nương tên gọi Bạch Lộ kia có lẽ chính là kiếp nạn mà Ngọc Đế nhắc tới, ngươi phải rời xa nàng ra...”

“Ta làm không được... Ta không thể không có Bạch Lộ, cho dù nàng có thật sự là kiếp nạn của ta, ta cũng không muốn mất đi nàng, cuộc sống chỉ còn lại có cô đơn... rất thống khổ...” Ngao Lãng ôm đầu hét lớn. “Ta có thể buông tha cho hết thấy, buông tha cho thần lực... Chỉ cần được ở bên nàng...”

“Ngươi cho rằng có thể lừa gạt được Ngọc Đế sao? Nhất cử nhất động của chúng ta ở thế gian, người nghĩ là Ngọc Đế đều không biết?” Trong lòng Ngao Liệt lại càng bất an, chỉ sợ có một ngày hành vi liêu lĩnh của Ngao Lãng sẽ hại chết chính hắn. “Chỉ cần ngươi có thể vượt qua kiếp nạn này, tu luyện đủ hai ngàn năm là có thể trở lại thiên đình...”

“Ta không quan tâm kiếp nạn gì cả!” Hắn hận Ngọc Đế vô tình, chẳng lẽ những năm tháng hắn đã từng làm bạn với Ngọc Đế ở thiên đình cũng không đủ để đổi lấy nguyện vọng nho nhỏ này hay sao? Ngao Lãng cũng chỉ muốn có một viên tiên dược mà thôi.

10. Chương 10

Nghe vậy, Ngao Liệt tức đến mức ngay cả mái tóc trắng cũng dựng đứng cả lên. “Kể cả cô nương tên là Bạch Lộ người cũng không để ý sao? Nếu ta đem chuyện người muốn làm kể cho cô ấy, ta thật muốn nghe xem cô ấy sẽ nói như thế nào.”

“Ngao Liệt!” Ngao Lãng giần dữ hô thẳng tên tộc trưởng.

“Người sợ cái gì? Sợ cô ấy sẽ ngăn cản người?” Ngao Liệt hỏi lại.

“Người dám đi tìm nàng, đừng trách ta không khách khí.” Đôi mắt sáng của Ngao Lãng trở nên đỏ thẫm trừng trừng nhìn hấn.

“Nhìn lại bộ dạng của người bây giờ xem... Chỉ vì một người phạm mà khiến cho tâm trí mê muội, người tỉnh ngộ lại cho ta, nhớ lại những ngày trước kia ở cùng Ngọc Đế, người là Ứng Long mà người yêu quý nhất, cũng là người luôn ở bên cạnh hấn, Ngọc Đế nhất định đang chờ người trở về.” Ngao Liệt hy vọng nói như vậy hữu dụng.

“Ngọc Đế cũng không thiếu người làm bạn, nhưng Bạch Lộ chỉ có một mình ta, mà ta cũng chỉ có nàng...” Ngao Lãng bắt buộc phải lựa chọn một người.

Nói đến đây, Ngao Lãng cũng bởi vì quá mệt mỏi liền bất tri bất giác quỳ rạp trên mặt đất ngủ thiếp đi.

“Đã không còn cách nào có thể ngăn cản sao?” Ngao Liệt thở dài lẩm bẩm.

Hấn lại ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, hy vọng ông trời có thể cho mình một lời mách bảo, năm đó Ngọc Đế muốn bản thân hấn ở lại đây là để giúp Ngao Lãng vượt qua kiếp nạn này, nhưng mà hiện tại Ngao Liệt thực sự không biết mình nên làm như thế nào. Đợi cả buổi, vẫn là không có được một chút tin tức gì, Ngao Liệt quyết định đi tìm cô nương tên Bạch Lộ, chỉ cần tác động một chút vào tâm lý của cô ấy chắc chắn còn hữu dụng hơn là hấn cứ ngồi đây tranh cãi với Ngao Lãng.

Rất nhanh, Ngao Liệt đã tới Bạch phủ, tìm được căn phòng treo vải đỏ của Bạch Lộ.

“Aizz...” Bạch Lộ bất chợt thở dài, lấy ra chiếc túi hương màu tím đeo ở trước ngực, cô chỉ có thể thông qua vật mà nghĩ đến người. “Ngao Lãng lúc này hấn là đang chuyên tâm tu luyện, tuy rằng thực sự rất muốn nhìn thấy hấn, nhưng mình phải nhẫn nại mới được... Không thể làm phiền hấn...”

Nghe nàng nói vậy, Ngao Liệt bất đắc dĩ thở dài. “Người như vậy sẽ hại hấn có biết hay không?” Nói xong, liền hướng về phía Bạch Lộ làm chút pháp thuật. “Này!”

Bạch Lộ bị tiếng gọi đột nhiên vang lên bên cạnh làm giật nảy mình, cả người đang ở trên ghế hoảng sợ nhảy dựng lên, sau đó trừng mắt nhìn cậu thiếu niên tóc trắng trước mặt. “Người... Người... vào bằng cách nào?”

“Ta trực tiếp xuyên cửa vào.” Ngao Liệt liếc nhìn về mặt kính ngọc của nàng. “Người yên tâm, ta không phải yêu quái, ta là tộc trưởng của bộ tộc Ứng Long.”

Nghe vậy, Bạch Lộ mới hồi phục tinh thần lại. “Người... Chính là vị tộc trưởng mà Ngao Lãng đã nhắc đến? Nhưng mà... Người thoát nhìn vẫn còn nhỏ tuổi...”

“Tuổi thật của ta còn lớn hơn những gì người nghĩ!” Hấn rống lên một tiếng. “Quên đi, chuyện này không quan trọng, sở dĩ ta hiện thân, là có việc muốn nhờ người, mong người hãy để yên cho Ngao Lãng chuyên tâm tu luyện, đừng khiến tâm tư của hấn lúc nào cũng nghĩ về người nữa, như vậy đối với hấn không có lợi.”

Nàng có chút buồn bực nói: “Nhưng mà Ngao Lãng nói với ta hấn muốn bế quan tu luyện, tạm thời không thể tới gặp ta...”

“Hấn lừa gạt người!” Ngao Liệt liếc mắt nhìn nàng một cái. “Kỳ thực thời gian này hấn đều ở...”

Nói đến đây, một luồng thần lực liền áp sát hấn, Ngao Liệt không kịp nói hết câu đã lập tức khôi phục nguyên hình, quay trở lại giữa không trung, Ngao Lãng lúc này cũng ở trong hình dạng Ứng Long, tư thế sẵn sàng chiến đấu.

“Ta đã nói không cho phép người đi tìm nàng!” Ngao Lãng giận giữ trừng mắt, may mà hắn có chút không yên lòng mới tới đây xem, kết quả Ngao Liệt thực sự đến chỗ này.

Ngao Liệt cũng thi triển thần lực, còn thắng tay đấu lại, cả hai người, ai cũng không thủ hạ lưu tình.

Trong lòng đã sớm nghĩ ra cách, Ngao Lãng vừa đánh nhau với hắn, vừa dụ dỗ Ngao Liệt quay trở lại hướng ngọn núi mà bọn họ đang ở.

“Ngọc Đế thật sự hy vọng người có thể vượt qua kiếp nạn này... Ngao Lãng, mau chóng rời khỏi cô nương tên Bạch Lộ đi...” Ngao Liệt không nhận ra được ý đồ của Ngao Lãng, vẫn không ngừng hướng về phía Ngao Lãng đang mất đi lý trí hô lớn: “Người đừng có u mê không tỉnh ngộ như thế này nữa, nếu không qua được cửa này, thực sự người sẽ không thể trở về...”

“A...” Đột nhiên, Ngao Lãng giả vờ như thể lực của hắn đã chống đỡ hết nổi, thân hình cứ thế rơi xuống.

“Ngao Lãng!” Ngao Liệt lập tức tỏ ra quan tâm tiến nhanh tới xem xét.

Thừa dịp này, Ngao Lãng dùng toàn lực đánh Ngao Liệt rơi vào huyết động nơi hai người họ tu luyện, sau đó bày trí kết giới ở bốn phía, làm cho hắn không ra được.

“Người làm cái gì?” Ngao Liệt suy nghĩ muốn phá tan kết giới.

Ngao Lãng ở bên ngoài lạnh lùng nhìn. “Cho dù không thể quay về cũng không sao cả, ta chỉ cần có Bạch Lộ là được rồi, bất kì ai cũng không thể làm hỏng chuyện của ta.”

Ngao Liệt vẫn không ngừng cố gắng thử mở ra kết giới. “Ngao Lãng, người đừng có mắc thêm lỗi lầm nữa...”

“Đừng uổng phí sức lực, ở trong bộ tộc Ứng Long, kết giới do ta thiết lập được xem là mạnh nhất, cứ coi như lão tộc trưởng vẫn còn sống cũng khó mà phá nổi, càng đừng nói là người.” Ngao Lãng bỏ lại những lời này, liền cuộn mình nằm bên ngoài hang động, không để ý đến hắn nữa.

Cho dù có thể quay lại thiên đình, Bạch Lộ cũng sẽ không ở nơi đó, vậy thì hắn trở về làm gì? Ngao Lãng nhắm mắt lại, ‘phải mau chóng dưỡng thương cho tốt’, trong lòng hắn nghĩ như vậy.

Nơi nào có Bạch Lộ, nơi đó mới là chốn dừng chân của hắn.

Tiết Tiểu thử(1) tới cũng là lúc Bạch gia nhận nhịp chuẩn bị việc đại hỷ.

Sau mười ngày nữa tỷ tỷ sẽ xuất giá, trong lòng Bạch Lộ cũng vì chuyện này mà vui mừng mãi không thôi, cô thực sự muốn chúc phúc cho tỷ mình. Nhưng đúng lúc này, trong cung truyền đến tin tức hoàng đế đã băng hà.

“Tối hôm qua vừa nhận được tin, cậu của con cùng đại biểu ca liên vội vàng tiến cung, đến bây giờ vẫn còn chưa trở về, thật sự là quá đường đột...” Mợ cũng không kìm được nổi xúc động. “Chính vì vậy, hôn lễ của Anh nhi cũng không tiện tổ chức quá náo nhiệt, phải thu nhỏ lại một chút, dù sao nhà chúng ta cùng với bên thông gia đều làm quan trong triều, tốt hơn hết là đừng để cho người ngoài dị nghị sau lưng.”

“Tỷ tỷ nói như thế nào?” Nghĩ đến khoảng thời gian gần đây, cảm tình của cô cùng với tỷ tỷ đã được cải thiện rất nhiều, không những vậy, tỷ tỷ còn luôn quan tâm đến mình, Bạch Lộ thực sự rất vui vẻ.

Mợ nhấp một ngụm trà. “Anh nhi nói việc này nàng cũng có thể thông cảm, cứ làm theo ý của cậu con thôi.”

“Con muốn đi gặp tỷ tỷ.” Bạch Lộ biết mỗi cô gái đều hy vọng có thể thuận lợi vui vẻ gả vào nhà chồng, cho nên muốn đi an ủi nàng một chút.

Bạch Lộ đi trên hành lang, vô tình liếc mắt về hướng chân trời đã dần mờ tối, đúng lúc nhìn thấy Ngao Lãng toàn thân ần ần phát ra ánh sáng xẹt qua mái hiên, liền nhanh chóng chạy về sân phòng của mình.

“Ngao Lãng!” Bạch Lộ có cảm giác lần gặp nhau gần đây nhất của hai người dường như đã trở thành chuyện của rất nhiều năm về trước. “Không phải chàng nói muốn bế quan tu luyện, làm ta còn tưởng rằng phải thật lâu sau mới có thể gặp được chàng.”

Giang tay đón lấy thân thể mềm mại đang vội vàng chạy tới, Ngao Lăng ôm thật chặt Bạch Lộ vào trong lòng, thật muốn vĩnh viễn cũng không buông tay. “Đây có phải nàng đang biểu hiện nàng rất nhớ ta hay không?”

“Đó là đương nhiên...” Nàng then thùng thừa nhận, muốn nhìn hắn thật cẩn thận. “Sắc mặt của chàng không tốt lắm, làm sao vậy? Sinh bệnh sao?”

Ngao Lăng hừ nhẹ một tiếng. “Ta là thần thú, sẽ không bị bệnh.”

“Nói cũng phải... Đúng rồi! Tộc trưởng của chàng từng đến tìm ta, nhưng mà mới nói chuyện được một nửa đã đi mất rồi, ta còn chưa kịp hỏi rõ đã có chuyện gì xảy ra.” Việc này vẫn luôn khiến cho Bạch Lộ cảm thấy thấp thỏm, không thể yên lòng được. “Hắn nói chàng gạt ta, rốt cuộc gạt ta cái gì?”

Ngao Lăng nghĩ tới tộc trưởng còn đang bị nhốt trong kết giới, tìm bừa một lý do lấy lệ. “Ý của hắn là nói ta lừa nàng phải chuyên tâm tu luyện, kỳ thực căn bản là ta không thể tĩnh tâm, cho nên hắn rất phiền lòng, muốn nàng tới khuyên nhủ ta.”

“Thì ra là như vậy, ta nghĩ ngài ấy cũng là vì muốn tốt cho chàng.” Bạch Lộ nhẹ nhàng nói.

Ngao Lăng hừ hừ, không thích Bạch Lộ vì một nam nhân khác mà nói với hắn. “Vào trong nhà rồi nói sau.”

“Ừm.” Nàng cười ngọt ngào. “Vốn dĩ ta muốn đi tìm tỷ tỷ, mười ngày nữa nàng sẽ xuất giá, thực sự ta không nỡ. Khó khăn lắm cảm tình của hai tỷ muội chúng ta mới có thể tốt được như vậy, không ngờ lại phải sớm chia tay.”

Trông nàng cười vui vẻ đến thế, Ngao Lăng cũng cảm thấy phấn khởi.

Ban đầu định để cho tỷ tỷ của Bạch Lộ xuất giá xong sẽ giải trừ phép thuật, nhưng mà thấy nàng tươi cười hạnh phúc như vậy, Ngao Lăng quyết định sẽ để yên hiện trạng mọi việc.

“... Có điều nhà tướng công của tỷ tỷ cũng ở kinh thành, nếu như muốn gặp cũng không phải là việc không thể.” Bạch Lộ tự an ủi chính mình.

“Nhị tiểu thư, người đang làm gì vậy?” Đúng lúc tỷ nữ mang bữa tối lại đây, trông thấy chủ nhân một mình ở trong sân nói nói cười cười, không khỏi hoang mang cất giọng hỏi.

Bạch Lộ vội vàng che lại cái miệng nhỏ, bởi vì nhất thời cao hứng, đã quên chú ý xung quanh có người đến hay không. “A... Không có, là ta đang tự nói một mình mà thôi... Ta vẫn chưa đói bụng, các người cứ để ở trong phòng là được rồi, không cần hầu hạ đâu.”

“Vâng.” Tỷ nữ liền bưng bữa tối vào trong phòng rồi lui xuống, không nghi ngờ nữa.

Bạch Lộ thở ra. “Về sau phải cẩn thận một chút mới được, nếu không những người khác đều không nhìn thấy chàng, lại xem ta cứ lảm bảm một mình, còn khoa tay múa chân, sẽ cho rằng ta trúng tà mất.”

“Có ta ở đây, nếu như mấy tên yêu ma quỷ quái không thiết sống kia dám đến gần nàng, hắn sẽ phải ném thử xem nắm đấm của ta có bao nhiêu lợi hại, chỉ cần một quyền, là ta có thể đánh chết bọn chúng.” Ngao Lăng hừ hừ nói.

Nghe vậy, Bạch Lộ phốc xịch nở nụ cười. “Ta đương nhiên tin tưởng chàng sẽ bảo vệ ta... Lúc này ta vẫn chưa đói bụng, chúng ta đi chờ mặt trăng lên đi!”

Ngao Lăng nhìn thấy trên khuôn mặt nàng tràn đầy ý cười, thần sắc cứng nhắc căng thẳng của hắn cũng theo đó mà dần trở nên dịu dàng hơn. “Ừ.” Cho dù Bạch Lộ nói cái gì, hắn đều sẽ nghe. Tuy rằng “thích” sẽ làm cho hắn không còn đáng vẻ uy phong, không còn cao ngạo cuồng vọng như trước nữa thì Ngao Lăng cũng sẽ không để ý, chỉ cần trong lòng Bạch Lộ có một mình hắn là quá đủ rồi.

Tới khi hai người đặt chân đến đỉnh núi, mặt trăng cũng đã lên cao. Ánh trăng bao phủ lấy bọn họ, in trên mặt đất bóng dáng của cả hai, từ giờ sẽ không còn ai cảm thấy cô đơn nữa.

Nghe thấy Ngao Lăng bị nhốt trong huyết động vẫn luôn kiên trì ý định muốn phá kết giới, hơn nữa hắn còn không ngừng gào thét tên của mình, vì để phòng ngừa vạn nhất, Ngao Lăng đặt thêm một đạo kết giới ở

xung quanh hai người, gần cách thanh âm quấy nhiễu ở bên ngoài, không muốn có bất cứ thứ gì đến gây rối hấn cùng Bạch Lộ.

Bạch Lộ ngồi xuống, khẽ gọi nam nhân bên cạnh: “Ngao Lãng...”

“Hửm?” Ngao Lãng kéo tâm tư của mình quay về, nghiêng đầu nhìn nàng.

“Nếu có một cô nương khác cũng trông thấy được chàng giống như ta, chàng cũng sẽ đưa cô ấy đến ngắm trăng sao?” Nàng đột nhiên muốn hỏi như vậy.

“Chắc chắn sẽ không có.” Ngao Lãng cảm thấy kì quái liếc nhìn nàng một cái.

“Cho nên ta mới nói giả sử mà có, chàng sẽ đưa cô ấy tới sao?” Bạch Lộ cũng biết bản thân không nên ích kỉ như vậy, chẳng qua nàng vẫn luôn hi vọng mình là độc nhất vô nhị.

“Chắc chắn sẽ không có chuyện đó, vì sao còn muốn giả thiết?” Ngao Lãng vẫn cảm thấy vấn đề này thật sự rất dư thừa, hoàn toàn không rõ trọng điểm đặt ở chỗ nào.

Bạch Lộ quay mặt sang chỗ khác, không muốn nói thêm nữa.

“Nàng... Tức giận?” Ngao Lãng lúc này mới cảm thấy khác thường, may mắn đầu óc hấn còn có vẻ nhanh nhạy, hiểu được nàng vì sao đột nhiên thay đổi. “Nếu giả sử thực sự có một cô nương khác thấy được ta, ta... vẫn sẽ chỉ đưa một mình nàng đến.”

“Vì sao?” Bạch Lộ chậm rãi quay đầu lại.

“Ai bảo nàng hồi nhỏ vừa nhát gan lại hay khóc nhè, tuy rằng nàng như vậy trên đời rất vui, nhưng mà ai ngờ nàng chẳng những không hề chạy tới nói với người lớn trong nhà, lại còn luôn luôn ở cùng ta...” Ngao Lãng hy vọng bản thân sẽ không lỡ lời, hấn cũng không muốn lại chọc Bạch Lộ tức giận. “Dần dần, càng lúc ta càng không thể chịu đựng được việc ngắm trăng một mình, ta cảm thấy sợ hãi khi phải ném trái nỏ cô độc cùng hư không... Là nàng đã giúp ta vượt qua tất cả.”

“Thật vậy sao?” Bạch Lộ nghe thấy hấn cuối cùng cũng thừa nhận bản thân mình cô đơn, nguyện ý cùng nàng chia sẻ tâm tình, hấn thay đổi như vậy khiến nàng cảm thấy đau lòng.

“Tất nhiên rồi.” Ngao Lãng chỉ còn thiếu không chỉ tay lên trời mà thôi.

“Ta cũng giống như chàng, không thể tưởng tượng nổi một ngày nào đó sẽ không được gặp chàng nữa.” Nàng ngượng ngùng cười cười, dựa trán vào đầu vai Ngao Lãng.

“Ừ.” Đáy mắt Ngao Lãng lóe lên một tia thống khổ, không quay về được thiên đình, hấn không lấy được tiên được, cũng không thể khiến cho Bạch Lộ trở nên trường sinh bất lão.

Bạch Lộ tựa đầu vào vai Ngao Lãng, trông thấy gương mặt hấn toát lên vẻ đau đớn bèn vươn bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng mơn trớn đường nét. “Không nên như vậy... Hiện tại không phải ta đang ở bên cạnh chàng hay sao?”

Cổ họng Ngao Lãng đột nhiên co rút lại, khuôn mặt tuấn tú cúi thấp xuống, ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn đang tuôn ra những lời dịu dàng, vừa thô lỗ vừa trúc trắc duyên cấn.

“Ừm...” Bạch Lộ vốn dĩ muốn cự tuyệt, nhưng khi nghĩ lại nàng lại muốn, đời này nàng chỉ có một người nam nhân là hấn, cần gì phải để ý, phải dè dặt, vậy thì cứ ngượng ngùng mà đón nhận đi.

Từ trong cổ họng Ngao Lãng phát ra một tiếng than nhẹ, bàn tay khẽ lướt trên thân thể mềm mại đầy dụ hoặc.

Dục vọng mãnh liệt như vậy, trước đây cũng đã từng phát sinh một lần, lúc ấy hấn còn không biết nguyên nhân tại sao, nhưng hiện tại Ngao Lãng đã hiểu được, đó là bởi vì thích, hấn thích Bạch Lộ, cho nên hấn muốn Bạch Lộ chỉ là của một mình hấn, hoàn toàn, không chỉ là tâm, mà còn cả thân thể nàng.

Trong lòng nghĩ như vậy, Ngao Lãng hôn càng sâu, khiến cho Bạch Lộ buộc phải ngã người nằm xuống. Cùng lúc ấy, nàng khẽ hé mở mi mắt, nhìn vào thân ảnh cao lớn đang đắm mình trong ánh trăng ở trước mặt.

“Bạch Lộ...” Ngao Lãng cất giọng khàn khàn gọi nàng.

“Sao, chuyện gì?” Khuôn mặt Bạch Lộ đỏ bừng.

“Chúng ta làm vợ chồng chân chính đi...” Ngao Lãng muốn nàng hoàn toàn là của hắn.

Bạch Lộ không nhìn rõ lắm vẻ mặt của Ngao Lãng lúc này như thế nào, nhưng nàng có thể thấy được từng ngọn lửa đang bùng hực cháy trong đáy mắt của hắn, nóng bỏng đến mức khiến cho cơ thể nàng như nhũn ra.

“Được...” Nếu làm như vậy có thể khiến Ngao Lãng cảm thấy an tâm, vậy thì nàng nguyện ý cho hắn, hưởng chỉ nàng đã sớm coi hắn là trượng phu của mình.

11. Chương 11

Nhận được sự cho phép của nàng, Ngao Lãng quyết định sẽ không chịu đựng nữa, vội vã hôn lên mắt, mũi, môi, miệng, đồng thời hai tay cũng dờ xuống nhẹ nhàng cởi áo nàng ra.

“A... Lưng của thiếp đau quá...” Bạch Lộ nhíu mày lắm lắm.

Lúc này Ngao Lãng mới để ý nàng đang nằm trên mặt đất, liền cởi trang phục trên người kê dưới thân thể mềm mại của Bạch Lộ, sau đó mới lại tiếp tục.

Chưa bao giờ trải qua sự đụng chạm thân mật như vậy, làn da Bạch Lộ trở nên đỏ ửng dưới từng cái hôn nóng bỏng của Ngao Lãng, ngay cả nơi tư mật cũng không ngoại lệ, nàng muốn ngăn lại, nhưng cơ thể đã sớm mềm nhũn như nước, ngay cả một ngón tay cũng không nâng nổi, càng đừng nói đến việc mở miệng.

“Từ giờ trở đi... Nàng chính là của ta...” Giọng nói của Ngao Lãng vì dục vọng mà trở nên khàn khàn.

Cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Lộ vừa mới được giải phóng đang vội vã hô hấp không khí lại một lần nữa bị đoạt lấy, nàng còn chưa kịp đáp lại hắn, thân mình liền bị chiếm giữ hoàn toàn, thể xác này về sau không chỉ là của chính mình, mà còn của nam nhân đang ở trước mặt nàng.

Tuy rằng đau đớn giống như chỉ là thoáng qua, nhưng khi nàng mở mắt ra, mới phát hiện bản thân mình vừa mới ngứa xiu.

“Rất đau sao?” Ngao Lãng vẻ mặt lo lắng nhìn kĩ từng nét biểu cảm của nàng, bởi vì trước đó hắn cũng không rõ sẽ xảy ra tình huống như vậy.

“Không, không sao...” Nàng then thùng vô cùng khi nhận thấy được những động tác ở thân dưới, cảm giác bọn họ còn đang cùng nhau kết hợp thật sâu, cho nên ngay cả nói chuyện đều lắp bắp.

“Ta sẽ cố gắng không quá dùng sức... Sẽ nhẹ nhàng một chút...” Hắn dùng bàn tay nâng tấm lưng bé nhỏ của Bạch Lộ lên, để tránh nàng lại bị những hòn đá nhỏ dưới đất đâm vào gây đau đớn.

Bạch Lộ ôm lấy cổ hắn, nơi tư mật cũng theo đó mà phối hợp luật động, khuôn mặt nàng càng lúc càng hồng, ngay cả hơi thở cũng bắt đầu trở nên run run gấp gáp.

“Ngao Lãng... Thiếp yêu chàng...” Hắn là phu quân của nàng, còn nàng là thê tử của hắn, vợ chồng có thể yêu nhau thật đúng là chuyện hạnh phúc đến nhường nào. Bây giờ Bạch Lộ càng thêm hiểu được vì sao nương đối với cha luôn luôn nhớ mãi không quên, không chỉ bởi vì là vợ chồng, mà còn bởi vì tình yêu họ dành cho nhau.

Yêu? Hắn còn chưa hiểu được ý nghĩa thực sự của từ này, nhưng khi Bạch Lộ nói ra lại có thể làm cho Ngao Lãng lập tức cảm nhận được tình ý sâu sắc của nàng.

“Ta cũng vậy...” Ngao Lãng học được từ “yêu”, nó hắn là so với thích còn có ý nghĩa hơn, là thứ tình cảm có thể vì đối phương mà không màng đến sự sống.

Hắn thực sự rất yêu nàng...

Nếu có một ngày Bạch Lộ thực sự chết đi, như vậy hắn cũng không thể sống một mình...

Ngao Lãng càng thêm tiến sâu vào nàng, khiến cho hai người kết hợp càng chặt chẽ, để Bạch Lộ biết được hẳn yêu nàng biết bao nhiêu.

Buổi tối hôm nay, dưới sự chứng kiến của ánh trăng, bọn họ chân chính kết làm phu thê.

Cho đến khi Bạch Lộ cuộn mình nằm ngủ trong lòng hắn, Ngao Lãng mới nhặt lên áo choàng, nhẹ nhàng bao lấy thân thể của nàng. “Ta nguyện ý trả giá hết thảy, chỉ cần được ở bên nàng mãi mãi...”

Sống trên đời bao nhiêu năm tháng như vậy, một kẻ luôn luôn kiêu ngạo tự phụ như hắn, lần đầu tiên thật lòng khiên tốn cầu xin.

Mười ngày sau, Bạch Anh xuất giá.

Bạch Lộ nhìn theo đoàn đón dâu, cùng với gia đình nhà chồng tỷ tỷ đang cưỡi ngựa đi trước kiệu hoa của nàng, trong lòng toàn tâm toàn ý chúc phúc.

“Lộ nhi, tỷ tỷ của muội bây giờ đã xuất giá, sau này nếu muốn tìm người nào đó nói chuyện, bất cứ lúc nào cũng có thể đến chỗ nhị biểu tẩu, không cần phải khách khí với ta.” Nhị biểu tẩu thân thiết dặn dò.

Đại biểu tẩu cũng nói: “Chúng ta đều là người một nhà, cũng không nên quá khách khí.”

“Muội hiểu, cảm ơn hai tẩu.” Bạch Lộ hé ra khuôn mặt tươi cười, nhu thuận trả lời.

“Có điều Lộ nhi thực sự càng lớn càng duyên dáng, trước kia vẫn luôn cảm thấy Anh nhi xinh đẹp, nhưng mà hiện giờ muội cũng không kém tỷ tỷ một chút nào.” Đại biểu tẩu khen ngợi.

Nhị biểu tẩu cũng phụ họa vài câu. “Đúng vậy, dạo này Lộ nhi trông cứ như một bông hoa mẫu đơn mới nở rộ, cho dù có là kén rể, cũng không sợ sẽ không tìm được đối tượng tốt...”

Nghe hai vị biểu tẩu ca ngợi như vậy, Bạch Lộ ngượng ngùng sờ sờ gương mặt mình, tuy rằng bên ngoài nhìn không thấy, nhưng nàng vẫn có một chút chột dạ.

Tối hôm đó đem trình tiết trao cho Ngao Lãng, nàng đã từ một cô nha đầu nhỏ lột xác thành nữ nhân chân chính, ngay cả bản thân cũng cảm nhận được sự đổi khác của mình.

“Có điều sau khi thái tử kế thừa ngôi vị hoàng đế, cha cùng với tướng công đường như vô cùng lo lắng...” Đại biểu tẩu thay đổi đề tài, hàn huyên cùng mấy chị em dâu.

Nhị biểu tẩu gật đầu, nhỏ giọng nói: “Hôm qua muội mới nói chuyện cùng với mẹ, nghe nói thái tử mới ngồi lên ngai vàng, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi đã hạ vài đạo thánh chỉ, đuổi một vài vị đại thần mà người chán ghét ra khỏi kinh thành, giáng xuống làm mấy chức quan nhỏ ở địa phương khác, thậm chí còn đem rất nhiều những tên tiểu quan từng nói xấu người nhốt hết vào Thiên Lao chờ xử trảm, nương rất lo lắng cha và anh cả cũng sẽ là một trong số đó...”

“Ta cũng lo lắng như vậy...” Đại biểu tẩu phì cười thở dài.

Bạch Lộ lắng nghe hai vị biểu tẩu nói chuyện, tuy rằng nàng không hiểu việc triều đình, nhưng nàng cũng biết người làm hoàng đế cũng không thể chuyên quyền độc đoán như vậy. “Vị tân hoàng đế này rất xấu hay sao?”

“Suyt! Đừng nói quá lớn!” Nhị biểu tẩu đột nhiên khản trương. “Cha nói hoàng thượng hiện tại cho dù có là nửa lời nói thật cũng nghe không lọt, chỉ tin tưởng quyền lực của chính mình, còn khiến cho mấy vị lão thần đã từng đưa ra những lời can gián đều hồi hương dưỡng lão, sau đó chỉ biết trọng dụng những tên tối ngày nịnh bợ bản thân, triều đình hiện tại đã không còn như lúc tiên đế trị vì, mọi người đều giống chim sợ cành cong, cũng không dám hé răng nửa lời, sợ kế tiếp sẽ đến phiên chính mình...”

Đại biểu tẩu cũng hướng về phía Bạch Lộ thở dài. “Không sai, ta còn nói với đại biểu ca của muội, không bằng nên tính toán từ quan đi thôi, miễn cho không cần thận lại chuốc họa vào thân, ngay cả cái mạng nhỏ có khi cũng chẳng còn.”

“Nhưng mà Bạch gia chúng ta có vu nữ, từ trước đến nay, hoàng đế của biết bao triều đại vẫn luôn quan tâm đến việc này, hoàng thượng hẳn là sẽ không đối xử quá đáng với chúng ta.” Nhị biểu tẩu cũng chỉ biết an ủi mọi người như vậy. “Lộ nhi, muội nói có đúng hay không?”

“... Vâng.” Bạch Lộ ngăn người gạt đầu.

“Chỉ mong tổ tiên có thể phù hộ.” Nói xong, đại biểu tẩu cùng với nhị biểu tẩu liền đi ra ngoài.

Bạch Lộ không để ý hai người chị dâu đang nói sang chuyện gì khác, trong đầu cô vẫn quanh quẩn với suy nghĩ về những lời vừa rồi của họ, không nhin được mà lo lắng cho cậu cùng đại biểu ca, cũng không biết bản thân mình có thể giúp được gì hay không nữa.

Bạch Lộ cứ thế mang tâm trạng nặng trĩu cùng lo sợ bất an quay về phòng của mình, đem tất cả trâm cài trên đầu, cùng với khuyên tai, vòng ngọc đều tháo hết xuống, nàng không quen mang trên người nhiều đồ trang sức như vậy.

“Nhị tiểu thư, đây là điểm tâm vừa mới làm xong, đều là những thứ mà người thích ăn...” Tỳ nữ đẩy cửa tiến vào.

Không phải Bạch Lộ đang nhìn nàng, mà là đang đưa mắt dõi theo thân ảnh cao lớn của nam nhân ở phía sau tỳ nữ. “A, được rồi, cứ để ở trên bàn, ta nghĩ muốn ngủ một chút.”

“Vâng.” Tỳ nữ thuận tay khép cửa phòng lại liền đi ra.

Nhìn thấy Ngao Lãng, Bạch Lộ sẽ không nhin được mà lại nghĩ về chuyện tối hôm ấy, tâm tình cũng theo đó mà trở nên không yên, nàng cảm thấy khuôn mặt nóng bừng, đầu óc bắt đầu quay vòng vòng, vội vàng tìm một cái đề tài nào đó để che giấu sự thẹn thùng của mình. “Hôm nay là ngày tỷ tỷ xuất giá, có rất nhiều tân khách đến nhà...”

Ngao Lãng hừ nhẹ một tiếng. “Nàng ta cuối cùng cũng lập gia đình.”

“Làm sao vậy?” Nghe thấy trong giọng nói của hấn dường như có điều bất mãn đối với tỷ tỷ, Bạch Lộ vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Chàng chán ghét tỷ tỷ của ta sao? Vì sao?”

Hấn vội vã sửa miệng. “Ta chưa từng nói chuyện với nàng ta bao giờ, làm gì có chuyện chán ghét hay không, chính là bởi vì trước kia cô ta không quan tâm đến nàng, cho nên ta mới không thích.”

Bạch Lộ lúc này mới thả lỏng. “Thì ra là như vậy, nhưng mà mấy tháng qua tỷ tỷ đối với ta rất tốt, cho nên chàng cũng đừng buồn bực nữa.”

“Nể mặt nàng, ta sẽ không so đo với cô ta.” Giọng điệu của Ngao Lãng nghe qua có phần ngạo mạn, nhưng mà trong lời nói cũng tràn ngập thâm tình, Bạch Lộ tất nhiên nhận ra điều đó.”

Ngao Lãng vươn tay kéo Bạch Lộ lại gần, sau đó cúi mặt xuống hôn lên hai gò má của nàng, có điều như vậy vẫn còn chưa đủ, hấn liền trực tiếp hôn lên cái miệng nhỏ nhắn.

“Chờ... chờ một chút...” Phát hiện ra bàn tay Ngao Lãng đang không yên vị mà cởi quần áo của nàng, Bạch Lộ vẻ mặt đỏ bừng ngưng ngừng nói. “Vạn nhất Quyên nhi lại vào được... Sẽ nhìn... Thấy...”

Hấn nuốt câu nói kế tiếp của Bạch Lộ vào miệng. “Ta làm pháp thuật ở trên cửa, không ai có thể đi vào được...”

Sau khi quan hệ giữa hai người tiến thêm một bước, trở thành vợ chồng chân chính, Ngao Lãng hoàn toàn không thể chịu đựng được việc phải rời xa nàng, cho dù là nửa khắc, việc đó chính là đang tra tấn hấn.

Bạch Lộ cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, cuối cùng cũng chỉ có thể đầu hàng.

“Nàng là của ta...” Ngao Lãng ôm Bạch Lộ đi về phía giường.

“Thiếp đương nhiên là của chàng... Tất cả...” Nàng nâng bàn tay nhỏ bé lên, nhẹ nhàng vuốt về mái tóc đen của Ngao Lãng, muốn xóa tan sự bất an trong lòng hấn.

Kỳ thực Bạch Lộ cũng hiểu được đại khái hấn đang bất an và sợ hãi cái gì, cho nên từ giờ trở đi, nàng muốn cho Ngao Lãng hiểu được, cho dù bản thân mình không ở nhân thế, hấn vẫn luôn luôn có được tâm của nàng.

Nghĩ như vậy, Bạch Lộ liền vươn tay ôm lấy nam nhân đang ở trước mặt, muốn dùng tất cả khả năng của mình làm cho Ngao Lãng hiểu được hấn tuyệt đối sẽ không mất đi nàng.

Hô hấp của Ngao Lãng dần trở nên gấp gáp, tham lam khám phá cơ thể nàng, dường như cho dù thế nào cũng đều không đủ, một lần lại một lần tiến vào nơi hoa viên đầy dụ hoặc, nghe Bạch Lộ ở dưới thân bởi vì chịu không nổi hấn làm càn mà nhỏ giọng khóc nức nở, làm cho hấn cảm thấy thỏa mãn cùng kiêu ngạo.

Cho đến khi dục vọng của Ngao Lãng được lấp đầy, hấn mới bằng lòng thoảng buông tay. “Lúc này còn đau không?”

“Chỉ có một chút xịu.” Bạch Lộ then thùng trả lời.

Bàn tay nam tính to lớn nhẹ nhàng mơn trớn gò má còn đang ửng đỏ của nàng, sau một lát, Ngao Lãng đột nhiên mở miệng tuyên bố –

“Ta vừa mới quyết định một việc, từ hôm nay trở đi sẽ ở lại nơi này, không quay về trên núi nữa.”

Bạch Lộ tròn tròn mắt. “Chàng muốn ở nơi này?”

“Đúng, dù sao cũng không có bất kì ai thấy được ta, cho nên cũng sẽ không ai biết có người khác ở trong phòng của nàng.” Hấn càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý này thật sáng suốt.

“Nhưng mà...” Nàng có chút do dự.

“Không có nhưng nhị gì cả, cứ quyết định như vậy đi.” Ngao Lãng bá đạo nói.

“Chàng muốn ở đây cũng được, bất quá có gây trở ngại cho việc tu luyện của chàng hay không?” Bạch Lộ là đang lo lắng chuyện này. “Vạn nhất tộc trưởng của chàng...”

Ngao Lãng vẻ mặt thờ ơ nói: “Nàng không cần phải lo lắng chuyện của hấn, so với việc tu luyện thì nàng quan trọng hơn rất nhiều, cho dù nàng không chịu đáp ứng, ta cũng không đi.”

“Được rồi, chàng muốn ở lại đây cũng được, nhưng mà ta có một điều kiện..... Nếu như có người ở bên cạnh, chàng không được phép nói chuyện với ta, để ta không cảm thấy khó xử khi phải suy nghĩ xem có nên trả lời chàng hay không.” Nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nói.

Hấn hừ một tiếng, bất quá vẫn là thỏa hiệp. “Ta đồng ý là được.”

Bạch Lộ lúc này mới tươi cười rạng rỡ. “Chàng nhớ phải tuân thủ ước định đấy.”

“Ta đương nhiên nói lời có thể giữ lời.” Ngao Lãng cũng nở nụ cười, tâm tình hiêm khi có thể thả lỏng, mí mắt cũng theo đó mà trở nên nặng trĩu.

Trông thấy nam nhân nằm ở bên cạnh không nói chuyện nữa, nghiêng đầu liền bắt gặp hấn đang ngủ say sưa, trên mắt còn có quầng thâm do mỗi một, ngay cả khi nàng đứng dậy cũng không hề tỉnh lại. Bạch Lộ không biết hấn thời gian này đang làm cái gì, chỉ với lấy áo cánh mặc vào người, sau đó thuận tay đem màn buông xuống, để cho hấn ngủ thật ngon.

Ở những ngày tiếp theo, mỗi ngày Ngao Lãng đều cùng Bạch Lộ như hình với bóng.

Bạch Lộ đi vào đình hóng mát, hỏi Ngao Lãng: “Cả ngày chàng ở chỗ này không cảm thấy nhàm chán sao?”

“Chỉ cần có nàng sẽ không.” Ngao Lãng muốn quý trọng mỗi giây mỗi khắc được ở bên nàng.

“Vậy là tốt rồi.” Nàng cười ngọt ngào.

Ánh mắt Ngao Lãng bất chợt bốc lên hỏa diễm. “Nàng còn cười với ta như vậy, chúng ta sẽ phải trở về phòng ngay bây giờ.”

“Vì sao phải về phòng...” Đột nhiên hiểu được ý tứ của hấn, khuôn mặt Bạch Lộ lập tức đỏ bừng. “Tối hôm qua chúng ta mới... Mới như vậy mà thôi, lúc này là ban ngày ban mặt, không cho phép chàng xằng bậy.”

Hấn hừ nhẹ một tiếng. “Chuyện này cùng với ban ngày hay buổi tối thì có liên quan gì? Ta muốn ôm nàng, bất cứ lúc nào đều có thể.”

“Ta nói không được là không được.” Bạch Lộ giận dữ khê nói.

“Vì sao không được?” Ngao Lãng vẻ mặt bất mãn.

“Thì ra chàng muốn ở lại đây, không phải vì suy nghĩ sẽ luôn ở bên cạnh giúp đỡ ta, mà là vì loại chuyện này...” Nàng cúi đầu xuống, giọng nói uể oải. “Bây giờ ta đã hiểu được.”

Trông thấy dáng vẻ ủy khuất của nàng, khí thế vừa mới ngùn ngụt bốc lên của Ngao Lãng trong nháy mắt liền tắt ngóm. “Ta đương nhiên là vì muốn luôn luôn được ở bên nàng nên mới tới đây... Được, ta sẽ nhẫn nại, đợi đến buổi tối rồi nói sau.”

“Thật vậy chăng?” Bạch Lộ liễu mình cắn môi dưới, miễn cho bật cười thành tiếng.

“Đương nhiên là thật.” Trông thấy Bạch Lộ dáng vẻ đáng thương cúi thấp đầu xuống, hắn cũng không biết nên nói thế nào.

“Từ nay về sau, việc gì ta cũng sẽ hỏi nàng trước, nếu nàng không muốn, ta sẽ không làm nữa...”

“Ừm.” Nàng cố gắng nhịn cười tới mức hai bờ vai đều run lên bần bật.

“Sao nàng lại vì chuyện này mà khóc? Nàng đừng khóc... Sau này ta đều sẽ nghe nàng...” Ngao Lãng bất chấp cái gì gọi là uy phong của trượng phu, ngay cả tự tôn của Ứng Long hắn cũng không cần, một lần nữa cúi đầu nhận sai.

“Ta tin tưởng chàng là được.” Bạch Lộ dùng ngón tay lau khô khóe mắt còn đang ẩm ướt, đó là bởi vì nàng buồn cười tới mức rơi lệ.

Ngao Lãng thấy nàng nín khóc, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Lộ nhi...” Giọng nói của mẹ đột nhiên vang lên.

“Là mẹ tới tìm ta.” Bạch Lộ vội vàng đi ra khỏi đình hóng mát, bước về hướng hành lang dài trước mặt.

Ở đầu bên kia hành lang, mẹ cũng đang tiến lại gần, nhớ đến cô cháu gái đã vài ngày vẫn chưa gặp mặt, thầm nghĩ nàng không có cha mẹ, tỷ tỷ lại xuất giá, thân là trưởng bối, vẫn là nên đến quan tâm một chút. “Kỳ quái? Không ở trong phòng sao?”

Bạch Lộ vội vàng bước nhanh qua. “Mẹ tìm cháu có việc sao?”

“Ta cứ tưởng cháu đang ở trong phòng chứ...” Khuôn mặt hiền hậu của mẹ ngập tràn ý cười. “Kỳ thực cũng không có chuyện gì, sợ cháu ở một mình sẽ buồn, cho nên mới tới tìm cháu trò chuyện, mặt khác...”

12. Chương 12

Thấy dáng vẻ của mẹ muốn nói lại thôi, Bạch Lộ mỉm cười. “Có chuyện gì mẹ cứ việc nói.”

“Chẳng qua là cậu của cháu muốn ta tới hỏi một chuyện, chúng ta muốn giúp cháu kén rể có được hay không?” Mẹ nói ra ý định của mình. “Bây giờ cháu đã mười sáu, qua hai tháng nữa liền sẽ mười bảy, cũng nên là lúc rồi.”

Bạch Lộ còn chưa kịp mở miệng, người nào đó ở bên cạnh đã nổi trận lôi đình.

“Nàng là thê tử của ta, sao lại kén rể cái gì chứ?” Ngao Lãng lửa giận ngút trời gầm nhẹ.

“Mau mau nói cho bà ta biết, nàng không muốn kén rể gì cả, cũng không cần bất kì nam nhân nào khác...”

Nghe vậy, Bạch Lộ chỉ có thể dùng ánh mắt ra hiệu, ý bảo hắn yên lặng một chút.

“Phiền mẹ nói với cậu một tiếng, con không muốn kén rể, thầm nghĩ cả đời này ở vậy một mình cũng tốt lắm rồi. Còn về việc kế thừa chức vị vu nữ, nếu như sau này hai vị biểu ca có nữ nhi, thì cứ chọn một người trong đó là được.” Chuyện này, sớm muộn gì nàng cũng phải nói ra, nhân cơ hội này bày tỏ cũng tốt.

Mẹ có chút kinh ngạc. “Cháu thực sự dự tính cả đời cũng không lấy chồng?”

“Vâng.” Bạch Lộ nghiêm túc trả lời.

“Việc này... Ta còn phải hỏi lại ý kiến của cậu cháu đã.” Nhất thời, mẹ cũng không thể tự quyết định được vấn đề này, đành phải cứ như vậy mà trở về trước.

Bạch Lộ khẽ mỉm cười. “Vây phiền mợ.”

Đợi mợ đi rồi, nàng mới quay đầu lại đối mặt với Ngao Lãng, hai tay chống eo. “Chẳng phải chàng đã hứa, lúc có người ngoài sẽ không nói chuyện với ta hay sao?”

“Bọn họ muốn nàng kén rể, ta làm sao có thể cứ đứng đây mà trơ mắt nhìn được?” Ngao Lãng vẫn còn đang bốc hỏa.

Nàng vừa bực mình vừa buồn cười. “Nếu ta liều chết không chịu, cậu mợ cũng không thể bắt ép ta kén rể được, cho nên chàng không cần lo lắng.” Nếu như mẫu thân vẫn còn sống, có lẽ Bạch Lộ sẽ phiền não về việc làm thế nào thuyết phục người để người không buồn lòng.

Ngao Lãng nghe nàng nói như vậy, cơn tức giận mới dần dần chìm xuống. “Cho dù bọn họ có ép nàng, nàng cũng không được phép đồng ý.”

“Được rồi.” Bạch Lộ cười nói.

Khuôn mặt mềm mại đáng yêu làm cho hắn không kìm lòng được muốn cúi đầu xuống, trộm hôn một cái. Đột nhiên, dường như cảm nhận được gì đó bất thường, toàn thân Ngao Lãng trong phút chốc bỗng buột chặt, vẻ mặt đề phòng nhìn về phía trước.

“Ngao Lãng!” Ngao Liệt xuất hiện, tuy bộ dáng chặt vật nhưng thần sắc vô cùng nghiêm túc.

Ngao Lãng hừ lạnh một tiếng, xem ra kết giới đã bị hắn phá vỡ, thật đúng là quá coi thường hắn.

“Là tộc trưởng của chàng!” Bạch Lộ liếc mắt một cái liền nhận ra cậu thiếu niên đầu bạc trước mặt.

Lời này vừa thốt ra, Ngao Liệt liền nghĩ đến pháp thuật lần trước thi triển với nàng vẫn chưa giải trừ, cho nên còn thấy được chính mình. “Lần trước còn chưa nói xong, bây giờ ta phải nói với ngươi... Mong ngươi buông tha cho Ngao Lãng!”

“Câm mồm!” Ngao Lãng giận dữ gầm lên.

“Ngươi khiến hắn một lòng một dạ chỉ nghĩ đến việc làm thế nào mới có thể để ngươi trường sinh bất lão, hoàn toàn không thể chuyên tâm tu luyện, ngươi như vậy sẽ hại chết hắn...” Ngao Liệt đương nhiên sẽ không câm miệng.

“Câm mồm!” Ngao Lãng vô cùng phẫn nộ đánh về phía Ngao Liệt.

“Ngươi cho là lần này ta sẽ lại bị mắc lừa nữa hay sao?” Ngao Liệt cũng không chịu yếu thế.

Mắt thấy hai Ứng Long muốn đánh nhau, Bạch Lộ vội vã hô lớn: “Ngao Lãng!”

Nghe thấy nàng đang gọi chính mình, Ngao Lãng nhanh chóng trở lại bên cạnh Bạch Lộ. “Chúng ta trở về phòng.”

“Ngài ấy nói cái gì mà trường sinh bất lão?” Bạch Lộ muốn hỏi cho rõ ràng.

Ngao Lãng không chịu nói.

Thấy thế, Bạch Lộ liền trực tiếp hỏi Ngao Liệt. “Hắn định làm thế nào để khiến ta trường sinh bất lão?”

Không nhìn về phía Ngao Lãng đang trừng mắt tức giận với mình, Ngao Liệt nói thẳng. “Hắn muốn quay về thiên đình lấy trộm tiên dược, chỉ cần để ngươi ăn là có thể trường sinh bất lão. Thật may, hắn không thành công, nếu như bị bắt được, hắn sẽ phải chịu hình phạt nghiêm khắc, cho dù không xử tử, cũng sẽ bị giam giữ mấy trăm năm.”

“Ngươi nói đủ chưa?” Ngao Lãng trầm giọng hỏi.

Nghe xong, sắc mặt Bạch Lộ tái mét. “Ngài không gạt ta?”

“Nếu ta lừa ngươi, hắn sẽ không tức giận đến mức muốn làm thịt ta.” Ngao Liệt không quên đề phòng cẩn thận, chỉ sợ Ngao Lãng sẽ lại mất đi lý trí thêm một lần nữa.

Bạch Lộ đỏ hốc mắt. “Có thể để tôi nói chuyện riêng với hắn một lúc được không?”

“Được rồi.” Ngao Liệt cũng chỉ còn cách đem hy vọng gửi gắm ở nàng.

Đợi Ngao Liệt đi khỏi, Bạch Lộ không hề liếc nhìn Ngao Lãng dù chỉ một lần, một mình trở lại trong phòng. Ngao Lãng giống như đứa nhỏ mắc lỗi, không dám hé răng, lặng lẽ bước theo phía sau.

“Trước tiên, đóng cửa lại.” Bạch Lộ đầu cũng không quay sang, nói.

Hắn ngoan ngoãn vòng trở lại, đóng chặt cửa.

Bạch Lộ tiến lại gần chiếc bàn, tựa người vào ghế, một lúc lâu sau cũng không có nói chuyện.

“Đừng giận ta...” Ngao Lãng ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, nhỏ giọng lên tiếng.

Lúc này, nàng mới chậm rãi mở ra đôi mắt ngấn lệ trong suốt, nghiêng người nhìn hắn. “Không phải ta đang giận chàng... Chính là vừa nãy nghe được chàng muốn đi trộm thuốc trường sinh bất lão, ta bỗng thấy động lòng... Bởi vì chỉ cần trường sinh bất lão là sẽ mãi mãi được ở bên chàng, ta thực sự rất hy vọng có thể được như vậy...”

“Nàng cho ta thêm một chút thời gian, ta sẽ nghĩ ra cách lấy được tiên dược.” Hắn cam đoan.

“Ta không thể hại chàng...” Bạch Lộ vươn bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt Ngao Lãng. “Ta không thể đi tới thiên đình, không thể giúp chàng cầu xin, nếu đến lúc đó chàng thực sự phải nhận sự trừng phạt, mà chúng ta lại cùng không muốn phải tách rời, cho nên ta thà rằng không cần trường sinh bất lão, chỉ mong sống một cuộc đời yên lặng với chàng, cùng nắm tay nhau vượt qua mười năm nữa là ta mãn nguyện rồi.”

“Chỉ có mười năm làm sao đủ...” Ngao Lãng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, giọng nói nghẹn ngào.

“Cho dù thể xác này không còn, tình yêu của ta sẽ vĩnh viễn đi theo chàng.” Nàng không thể quá ích kỷ, để mặc Ngao Lãng vì chính mình hy sinh nhiều như vậy. “Mỗi khi chàng ngắm trăng, hãy luôn nghĩ rằng lúc nào ta cũng đang ở bên cạnh chàng...”

Nghe vậy, hắn càng đau lòng hơn, giang rộng hai tay ôm chặt lấy nàng, giống như muốn đem Bạch Lộ cắt thành hai nửa. “Nhưng mà ta không nhìn thấy nàng, không chạm được vào nàng... Nàng cũng sẽ không thể nói chuyện phiếm giải buồn với ta được nữa...”

Bạch Lộ cũng đưa hai tay ôm lấy Ngao Lãng, nước mắt đã sớm ướt đẫm gương mặt. “Đương nhiên có thể... Bởi vì trong lòng chàng biết ta sẽ nói những gì.... Sẽ nói đêm nay lại là trăng tròn... Mặt trăng thật lớn, thật tròn, thật đẹp...”

“Ta muốn chính miệng nàng nói với ta...” Ngao Lãng không muốn bị nàng thuyết phục.

Nàng dùng sức hít vào thật sâu. “Như vậy ta chỉ còn cách thương lượng cùng với Diêm Vương... Nói rằng ta không cần đi đầu thai... Cho dù làm quỷ cũng muốn được ở bên cạnh chàng...”

“Được, nếu như Diêm Vương không chịu thả người, cho dù có phải lật tung địa phủ lên, ta cũng sẽ đi tìm nàng.” Hắn nhất định sẽ làm như vậy.

“Ừ...” Bạch Lộ nghẹn ngào nói.

Ngao Lãng xoa lưng nàng, hận không thể đem nàng nhập vào cơ thể chính mình, như vậy sẽ không bao giờ bị chia cách.

“Đồng ý với ta, chàng đừng đi trộm thuốc trường sinh bất lão nữa...” Nàng lấy mu bàn tay lau đi nước mắt, sau đó nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Ngao Lãng lên. “Được không?”

Hắn banh chặt hàm dưới, thật sự không muốn ưng thuận.

“Ngao Lãng, hứa với ta!” khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Lộ run run.

“...Được.” Ngao Lãng gần như muốn đem cả hàm răng cắn nát, mới phun ra từ này.

Bạch Lộ cuối cùng nín khóc mỉm cười. “Nếu như dám gạt ta, ta sẽ không cho phép chàng mỗi tối lại ngủ ở bên cạnh.”

“Làm thế nào lại liên quan đến việc ấy?” Vấn đề này rất nghiêm trọng, hần muốn lớn tiếng kháng nghị.

Nàng hừ nhẹ một tiếng. “Nhất định phải như vậy, đây là điều kiện duy nhất.”

“Ta... đồng ý với nàng là được chứ gì.” Ngao Lãng nghiêng rằng, chậm rãi phun ra từng chữ.

“Thật ngoan.” Bạch Lộ bật cười thành tiếng, sờ sờ đầu của hần nói.

Ngao Lãng nhú lại đôi mắt. “Ta nghe lời như vậy mà chỉ được thưởng có một chút thể thôi à?”

“Vậy chàng muốn thưởng cái gì?” Nàng nín cười hỏi.

“Việc này còn phải hỏi sao?” Hần vòng một tay ôm ngang lấy Bạch Lộ.

“Chàng...” Bạch Lộ xấu hổ. “Chàng chỉ nghĩ tới cái này...” Miệng tuy rằng quở trách như vậy, bắt quá nàng đã sớm mềm lòng.

“Bạch Lộ...” Ngao Lãng kề sát môi nàng. “Ta yêu nàng...”

Nghe được chính miệng hần nói ra ba chữ này, nước mắt Bạch Lộ nhanh chóng chảy xuống.

“Ta cũng yêu chàng...” Trái tim nàng ngập tràn tình yêu dành cho hần.

Đời này có thể nhận được phần tình cảm sâu sắc như thế này, nàng đã không còn gì để tiếc nuối.

Nháy mắt lại thêm hai tháng, sinh nhật mười bảy tuổi của Bạch Lộ đã trôi qua được vài ngày.

“Không biết bây giờ Ngao Lãng đang ở nơi nào?” Nàng nghĩ đến người nào đó từ tối hôm qua đến bây giờ cũng không nhìn thấy thân ảnh, không khỏi lo lắng Ngao Lãng vi phạm lời hứa, vẫn muốn đi trộm tiên được.

‘Chờ hần trở về phải hỏi một chút mới được’, trong lòng Bạch Lộ nghĩ như vậy.

“Nhị tiểu thư!” Đúng lúc này, tỳ nữ của nàng lòng nóng như lửa đốt chạy tới.

“Làm sao vậy?” Bạch Lộ nghiêng đầu nhìn về phía nàng, trong lòng vẫn còn đang nghĩ đến chuyện của Ngao Lãng.

“Xảy ra việc lớn rồi... Nhị tiểu thư, lão gia...” Tỳ nữ thở không ra hơi, vội nói. “Lão gia bị hoàng thượng nhốt vào thiên lao...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch. “Cậu bị nhốt vào thiên lao? Tại sao lại như vậy?”

“Nô tỳ cũng không biết...” Tỳ nữ vẻ mặt biến sắc trả lời.

Nghĩ lại những lời hai vị biểu tẩu đã nói lúc trước, chẳng lẽ các nàng nói trúng rồi? Bạch Lộ vội vã nhắc váy lên liền chạy đi gặp mợ.

Bạch Lộ mới đi tới sảnh ngoài, còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc của mợ cùng các biểu tẩu, tâm tư cũng theo đó trầm xuống.

“Mợ!” Nàng sải bước tới cửa khê gọi.

Mợ xiết chặt khăn tay, dùng sức lau nước mắt, nhìn thấy Bạch Lộ tiến vào đại sảnh, không kìm được khóc lớn. “Nên làm gì bây giờ mới được đây? Nếu như cậu của cháu thực sự... Thực sự bị chém đầu... Bạch gia của chúng ta cũng xong rồi...”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Lộ cố gắng trấn định, không thể khóc theo được.

Nghe vậy, đại biểu tẩu vừa lau nước mắt, vừa nhẹ nhàng lên tiếng—

“Nghe đại biểu ca của muội nói... Hôm nay, lúc lâm triều, hoàng thượng nói cho các đại thần... Bảo rằng người dự tính xuất binh tấn công mấy quốc gia lân cận, thực hiện giấc mộng thống nhất thiên hạ mà người ập ủ đã lâu... Cha thân là Binh bộ thượng thư, hiển nhiên sẽ cật lực phản đối... Còn trực tiếp khuyên ngăn hoàng thượng ở ngay trên đại điện, trước mặt tất cả các đại thần, nói rằng tiên đế nếu như còn tại thế cũng sẽ không đồng ý hoàng thượng làm như vậy, ai ngờ lại chọc hoàng thượng giận dữ... Liền đem người nhốt vào thiên lao chờ xử trảm...”

Bạch Lộ sắc mặt ngày càng trắng bệch. “Thế đại biểu ca cùng nhị biểu ca đâu?”

“Tướng công sau khi từ trong cung trở về nói cho chuyện này chúng ta, liền cùng nhị thúc đi gặp cha chồng của Anh nhi, ngài ấy là Hình bộ thượng thư, có quan hệ thân thích với hoàng hậu, nói không chừng có thể tiến cung cầu xin hoàng hậu nói giúp chúng ta vài lời...” Đại biểu tẩu nghen ngào nói.

Nàng gật đầu. “Cháu tin tưởng tỷ tỷ nhất định sẽ không ở yên một chỗ ngồi xem, mặc kệ tất cả mọi việc. Nàng sẽ cầu xin ngài thông gia, sẽ nhanh chóng có tin tức tốt thôi, mợ không cần quá mức lo lắng.”

Mợ khóc đỏ mắt. “Cho dù ông thông gia có nguyện ý hỗ trợ... Vạn nhất ngay cả hoàng hậu khuyên mà hoàng thượng cũng không nghe... Thì nên làm thế nào đây? Lão gia...”

“Mẹ...” Đại biểu tẩu cùng nhị biểu tẩu cũng lên tiếng khóc lớn.

Bạch Lộ ở bên cạnh không ngừng an ủi các nàng, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía cửa, trước mắt cũng chỉ có thể chờ hai vị biểu ca mang tin tức tốt trở về.

Cứ như vậy, đợi đến tận tối, hai vị biểu ca của Bạch Lộ mới ủ rũ quay về.

“Ông thông gia nói như thế nào?” Mợ sốt ruột hỏi hai con.

Thân là con trưởng, Bạch Tĩnh không dám nhìn thẳng vào mẫu thân. “Ngài ấy nói... Lực bất tòng tâm.”

“Dù sao chúng ta cũng là thông gia với nhà họ, thế mà nhìn thấy chúng ta gặp nạn, hấn lại nói tuổi hấn đã lớn, dự tính từ quan... Chỉ biết lo cho chính bản thân mình, cứ nhiên thấy chết mà không cứu.” Bạch Tấn cũng tức giận đến đỏ mặt tía tai. “Liền ngay cả những vị quan khác ngày thường vẫn cùng cha qua lại, lúc này một đám đều tránh không gặp mặt, ai cũng không dám đắc tội hoàng thượng, chỉ sợ đến phiên bọn họ bị nhốt vào thiên lao...”

Đại biểu tẩu hỏi chồng. “Anh nhi không có giúp chúng ta cầu xin cha chồng nàng hay sao?”

“Đương nhiên cầu, bất quá vô dụng.” Bạch Tĩnh lắc đầu nói.

“Lão gia...” Mợ hướng lên trời khóc lớn.

“Tướng công, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Nhị biểu tẩu kéo tay chồng hỏi nhỏ.

Bạch Tấn ngã ngồi ở ghế. “Ta cũng không biết...”

“Nếu như lão gia bị xử tử... Ta cũng không muốn sống...” Mợ gục đầu xuống bàn khóc.

“Hiện giờ Bạch gia chúng ta thất thế, cũng không có ai dám đứng ra cầu xin với hoàng thượng, chỉ có thể dựa vào chính mình...” Nói xong, Bạch Tĩnh nhìn về phía biểu muội ở bên cạnh. “Lộ nhi, chuyện của cha phải nhờ muội rồi.”

Tuy rằng trong lòng Bạch Lộ bất an không thôi, nhưng cố gắng không vì bản thân sợ hãi mà né tránh tất cả. “Muội có thể giúp được việc gì, đại biểu ca cứ nói.”

“Ba trăm năm qua, hoàng đế của các triều đại luôn luôn kính trọng vu nữ, hay là muội tiến cung đi gặp hoàng thượng, cầu người khai ân, thả cha, nói không chừng hoàng thượng sẽ suy xét.” Việc đã đến nước này, Bạch Tĩnh chỉ có thể dựa vào nàng.

Đại biểu tẩu vội vã gật đầu. “Đúng rồi! Lộ nhi, muội thử đi nói với hoàng thượng xem...”

“Lộ nhi, mợ cầu cháu...” Mợ nước mắt ròng ròng khóc nói.

Nàng vội vàng gật đầu. “Mợ đừng nói như vậy, chỉ cần có thể cứu cậu, muốn cháu làm cái gì đều được... Chính là làm thế nào mới có thể gặp hoàng thượng?”

“Hiện tại đã quá muộn, sáng mai ta sẽ tiến cung một chuyến, đến lúc đó muội đi cùng ta.” Bạch Tĩnh nghiêm mặt nói.

“Vâng!” Bạch Lộ gật đầu.

Nhìn vợ cùng với hai vị biểu tẩu ôm nhau mà khóc, còn có hai vị biểu ca vẻ mặt rơi vào đường cùng, Bạch Lộ không khỏi nắm chặt hai tay, nói cho chính mình ngày mai sau khi gặp hoàng thượng, cho dù có dập đầu bao nhiêu lần cũng được, nhất định phải cầu người thả cậu ra.

Suốt buổi tối, Bạch Lộ đứng ở bên ngoài phòng của mình, ngẩng đầu lên nhìn theo ánh trăng khuất sau tầng mây dày đặc, nghĩ đến việc cả ngày hôm nay cũng không nhìn thấy bóng dáng Ngao Lãng ở đâu, đành phải lấy túi hương luôn đeo ở trước ngực ra.

“Ngao Lãng...” Nàng gọi vài lần, vẫn là không trông thấy người. “Chàng rốt cuộc đang ở đâu?”

13. Chương 13

Vốn dĩ, cô muốn thương lượng cùng Ngao Lãng chuyện ngày mai sẽ tiến cung, cũng hi vọng hắn sẽ ở bên cạnh mình. Bạch Lộ không kìm lòng được lại nhìn về phía ánh trăng trước sau vẫn không chịu xuất hiện, đáy lòng càng thêm bất an.

Buổi tối hôm ấy, Bạch Lộ không thể chợp mắt được, cho đến khi nghe thấy tiếng gà gáy.

Khi Bạch Lộ rửa mặt chải đầu xong, đi ra khỏi phòng, lúc đến cửa lớn, liền thấy đại biểu ca đã mặc sẵn quan phục đang đứng đó chờ nàng, bên cạnh là vợ cùng các chị dâu.

“Lộ nhi, cầu xin muội.” Đại biểu tẩu cùng nhị biểu tẩu nắm tay nàng nói.

“Muội sẽ liệu mình cầu xin hoàng thượng thả cậu ra.” Bạch Lộ hứa với các nàng.

Vợ đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn về phía nàng. “Lộ nhi, sau khi tiến cung gặp hoàng thượng, nói chuyện cần phải cẩn thận, đừng khiến người tức giận.”

“Con biết.” Nàng nói.

Bạch Tĩnh gật đầu với người nhà, sau đó liền cùng Bạch Lộ đi ra cửa lớn, ngồi phía trước kiệu.

Bên trong kiệu, Bạch Lộ lấy chiếc túi hương màu tím nắm chặt trong lòng bàn tay, nhưng càng tới gần hoàng cung, nàng càng lo lắng, âm thầm chuẩn bị tốt các tình huống ở trong lòng, sau khi nhìn thấy hoàng thượng thì nên ngẩng đầu lên như thế nào, nên nói như thế nào để thuyết phục được người.

Không lâu sau, bọn họ xuống kiệu, phải đi bộ vào cung.

“Ta sẽ đi gặp hoàng thượng cùng muội.” Bạch Tĩnh nghiêng đầu trấn an nàng.

Bạch Lộ hít một hơi thật sâu, không muốn để lộ ra nội tâm đang run rẩy. “Muội không sợ, đại biểu ca không cần phải lo lắng cho muội.”

“Vậy là tốt rồi.” Hắn khen ngợi.

Sau đó, Bạch Lộ chỉ có thể đi theo đại biểu ca, bởi vì muốn yết kiến hoàng thượng cũng không dễ dàng, phải thông qua vài nơi kiểm tra.

Không biết đợi bao lâu, cuối cùng cũng đã được nhìn thấy hoàng thượng.

Thái giám đến truyền khẩu dụ vênh vác hống hách nói: “Hoàng thượng có chỉ, chỉ gặp một mình vu nữ, Bạch đại nhân cứ ở đây chờ.”

“Lộ nhi...” Bạch Tĩnh lo lắng nhìn biểu muội.

“Không sao, một mình muội đi cũng được, đại biểu ca ở đây chờ muội.” Bạch Lộ vội vã nén lại thanh âm run run, liền đi theo tên thái giám kia rời khỏi.

Dưới sự dẫn đường của thái giám, Bạch Lộ đi đến một tòa cung thất tên là Chiêu Hoa Điện, là nơi gần với tẩm cung của hoàng đế nhất, lại đợi thêm một lúc, mới nhận được ý chỉ của hoàng đế triệu nàng vào yết kiến.

Bạch Lộ cúi đầu đi về phía trước, tiến lại gần vị hoàng đế đang ngồi trên long ỷ, mà vài vị đại thần đứng ở hai bên, ai nấy đều hé ra vẻ mặt hiếu kỳ như đang được xem một vở kịch vui đầy hấp dẫn.

“Dân... dân nữ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Nàng làm giống như những lời đại biểu ca đã nói, quỳ xuống thỉnh an.

Vị hoàng đế ước chừng ba mươi tuổi cao cao tại thượng kiêu ngạo nhìn nàng, “Người chính là vu nữ của Bạch gia? Trước kia, trẫm có nghe nói vu nữ của Bạch gia có thể cầu xin Ưng Long ban mưa xuống, thực sự có chuyện này hay sao?”

“Vâng.” Bạch Lộ trả lời.

Hoàng đế cười lạnh một tiếng. “Trẫm đang cảm thấy buồn chán, người bảo Ưng Long làm mưa để trẫm nhìn một cái!”

“Hoàng thượng...” Từ tối hôm qua đến giờ, bóng dáng Ngao Lãng vẫn chưa thấy đâu, nàng hoàn toàn không thể triệu hồi được.

“Người muốn kháng chỉ?” Hoàng đế trầm giọng, nghiêm mặt hỏi.

Bạch Lộ cúi đầu càng thấp, “Thần... Dân nữ không dám.”

“Cho tới bây giờ, Trẫm vẫn không tin rằng trên đời này thực sự có quỷ thần, cũng không tin có cái gì gọi là Ưng Long...” Khẩu khí của hắn ngập tràn sự khinh miệt. “Bạch gia các người cho tới nay vẫn luôn dùng lời nói mê hoặc lòng người, rốt cuộc là có ý đồ gì?”

“Bẩm hoàng thượng, tiểu nhân không có ý đồ gì...” Lòng bàn tay nàng ứa ra mồ hôi lạnh.

“Khởi bẩm hoàng thượng, sở dĩ Bạch gia bịa đặt chuyện có Ưng Long tồn tại, chẳng phải là muốn nhận được càng nhiều quyền lực cùng địa vị hay sao, xem ra Bạch đại nhân vẫn chưa vừa lòng lắm với vị trí của mình bây giờ...”

Vài vị đại thần đứng ở hai bên ào ào buông lời gièm pha, họ đã sớm không vừa mắt với cậu của Bạch Lộ, đương nhiên muốn thừa thời cơ diệt trừ hậu họa vĩnh viễn.

“Bẩm hoàng thượng, ngày hôm qua Bạch đại nhân dám ở trước đại điện giáo huấn hoàng thượng, chẳng phải là ý vào sự ân sủng của tiên đế hay sao, trong mắt hắn, hoàng thượng căn bản không có tư cách ngồi trên long ỷ...”

Hoàng đế nghe thấy bọn họ nói như vậy, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

“Các người nói lung tung! Cậu của ta không có ý đó...” Những người này thật xấu xa, lại còn nói những lời lẽ đáng sợ như vậy để kích động hoàng đế, Bạch Lộ tức giận kêu lớn.

Mấy vị đại thần kia giống như là bắt được sơ hở, vội vàng cáo mượn oai hùm.

“Người dám ở trước mặt hoàng thượng rống to!”

“Trong mắt người còn có hoàng thượng sao?”

Bạch Lộ cố lấy dũng khí nhìn về phía hoàng đế. “Cầu xin hoàng thượng thả cậu của dân nữ ra, người cũng là vì muốn tốt cho hoàng thượng, không phải cố tình vô lễ với ngài...”

“Người nói hắn là vì muốn tốt cho trẫm? Nói trẫm kém tiên đế, nói trẫm không để ý đến tính mạng của dân chúng, còn mắng trẫm chỉ thích nghe những lời nịnh hót, thế nên mới có thể tin tưởng những lời gièm pha của gian thần, cái này gọi là vì muốn tốt cho trẫm?” Hoàng đế thật sự hận nghiền răng nghiền lợi. “Trẫm không lập tức ban tội chết cho hắn, hắn nên dập đầu tạ ơn mới đúng.”

Bạch Lộ quỳ trên mặt đất, tiếng nói nghẹn ngào. “Bởi vì là trung ngôn nên mới trái tai, hoàng thượng hắn đã nghe qua những lời này, nếu cậu của dân nữ không phải thật tình vì hoàng thượng, chắc chắn người cũng sẽ giống như những người khác nói những lời dễ nghe mà lừa gạt hoàng thượng, làm như vậy ít nhất cũng sẽ không bị nhốt vào Thiên Lao.”

Vài vị đại thần nghe hiểu nàng đang chỉ cây dâu mà mắng cây hèo, cũng đều thầm hận trong lòng. Trong đó một vị đại thần ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “Ý của người là hắn chỉ thẳng vào mặt hoàng thượng mắng bạo quân, vậy cũng đúng hay sao?”

Hoàng đế không chịu nổi trước sự châm ngòi như vậy, cơn giận dữ lại một lần nữa bùng lên.

“Trẫm thiếu chút nữa thì đã quên, người cậu tốt của người cư nhiên dám mắng trẫm là bạo quân... Hừ! Bạo quân thì sao? Trẫm đợi ba mươi mấy năm, cuối cùng cũng đợi được đến lúc tiên đế trút ra hơi thở cuối cùng, hiện tại là trẫm là hoàng đế, ai dám đối nghịch với trẫm, trẫm sẽ giết hắn!”

“Nếu Hoàng thượng thực sự lạm sát kẻ vô tội, ông trời cũng sẽ không tha thứ cho người...” Bạch Lộ cảm thấy thực có lỗi với cậu mợ, nàng hoàn toàn không thể thuyết phục được hoàng đế.

Nghe những lời như vậy, hoàng đế ngửa đầu cười lớn. “Nếu như thực sự có ông trời, vậy thì cứ việc tìm đến trẫm... Trẫm phải tận mắt nhìn xem dáng vẻ của ông ta như thế nào.”

Đại thần hai bên cũng cười to.

Bạch Lộ nắm chặt bàn tay, không hé ra nửa chữ mắng chửi, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn hoàng đế.

“Người dám dùng ánh mắt vô lễ này nhìn trẫm?” Hoàng đế từ trên long ý đứng lên, từng bước một tiến lại gần nàng. “Xem ra hai, ba trăm năm qua, Bạch gia này hẳn là được sủng mà kiêu, cho rằng trẫm thực sự không dám làm gì các người... Tốt lắm! Ngay bây giờ, trẫm hạ chỉ, chém đầu cả nhà Bạch gia, xem về sau ở trong triều còn có ai dám đối nghịch với trẫm.”

Nàng quá sợ hãi. “Hoàng thượng muốn giết thì cứ giết thần là được... Không liên quan đến mợ ta cùng với người nhà...”

“Một người trẫm cũng không buông tha!” Hoàng đế cười lạnh một tiếng. “Người đâu!”

Nghĩ đến việc cầu xin không được, lại hại chết người nhà của mình, Bạch Lộ cảm thấy vô cùng áy náy, tự trách. “Hoàng thượng làm chuyện xấu, ông trời ắt trông thấy, thực sự sẽ bị báo ứng...”

Trong mắt Hoàng đế ngập tràn sự hung ác, xoay người đi về phía thi vệ đang đứng ở một bên, rất nhanh liền rút kiếm khỏi vỏ, sau đó quay trở lại. “Trẫm thật muốn nhìn xem cái gì gọi là báo ứng?”

Khi Bạch Lộ kinh hoàng cúi đầu nhìn xuống thanh trường kiếm đang đâm vào ngực mình, sững sờ vài giây, lúc này mới cảm giác được đau đớn, có điều đau không phải do vết thương, mà là lòng của nàng, bởi vì nghĩ đến bản thân mình đã hứa hẹn sẽ sống đến một trăm tuổi, sẽ ở bên cạnh Ngao Lăng thêm nhiều năm, nay phải nuốt lời.

Nàng vô thức nắm chặt chiếc túi hương màu tím trên tay, dù biết mình rồi sẽ chết, nhưng ít nhất trước khi ra đi, nàng vẫn muốn gặp Ngao Lăng một lần cuối cùng.

Ngao Lăng...

Bạch Lộ từ trong thâm tâm phát ra tiếng gọi bi thương.

Ngao Lăng bị nhốt ở trên núi đã gần hai ngày, cho dù có dùng sức thế nào, vẫn không thể gỡ bỏ được sợi dây thần trói buộc trên người, không chỉ một lần hắn nghe được Bạch Lộ đang gọi hắn, nhưng không cách nào đi gặp nàng, trong lòng vừa tức vừa vội.

Ngao Lăng càng giận chính mình đột nhiên lại sơ suất, thực sự cho rằng Ngao Liệt có cách lấy được tiên dược, mới có thể bị lừa mà quay về.

“Mau cởi trói cho ta!” Giọng nói Ngao Lăng tràn ngập căm hận.

“Vô ích thôi, chỉ có Ngọc Đế mới có thể tháo được sợi dây này ra, người đã biết trước người sẽ gặp phải kiếp nạn này, cho nên phân phó cho ta ở thời khắc cuối cùng dùng nó để chế ngự người, cũng hi vọng người có thể trở lại bên cạnh ngài, ta khuyên người đừng có tốn công vô ích nữa...” Ngao Liệt tận tình khuyên nhủ nói: “Ngao Lăng, thứ mà người phạm gọi là tình yêu chẳng qua cũng chỉ là ‘hoa trong gương, trăng trong nước’[1], tất cả đều là giả, chỉ cần có thể nghĩ thông suốt điểm này, người sẽ hiểu được, đối với chúng ta, nó chẳng có chút lợi ích gì cả.”

Hắn phần nộ trừng mắt. “Trái tim của ta nói rằng đó là sự thật... Ta yêu Bạch Lộ, không thể không có nàng... Loại tình cảm này người không hiểu... Ta muốn đi tìm nàng...”

Dưới sự trói buộc của sợi dây, thần lực của Ngao Lãng bị ngăn chặn, hoàn toàn không dùng được, khiến hắn vừa phần nộ vừa cảm thấy thất bại.

Ngao Liệt vẫn muốn khuyên hắn quay đầu lại là bờ. “Cô nương Bạch Lộ kia chính là kiếp nạn của ngươi, ngươi hãy lựa chọn đi, quay trở về bên cạnh Ngọc Đế, hay là...”

“Ta chỉ muốn Bạch Lộ!” Ngao Lãng ngay cả một giây suy nghĩ cũng không cần, đã nói ra quyết định của bản thân. “Cho dù Bạch Lộ có thật sự là kiếp nạn đúng như Ngọc Đế đã nói, ta cũng chỉ muốn một mình nàng, rốt cuộc ta phải nói bao nhiêu lần thì ngươi mới hiểu đây? Mau cởi trói cho ta... Ta xin ngươi... Thả ta ra...”

“Tại sao ngươi lại cố chấp như vậy?” Ngao Liệt nhìn hắn khốn thú chi đầu[2], còn mở miệng cầu xin, nặng nề thở dài. “Trừ phi ngươi có thể giãy thoát khỏi sợi dây thần này, bằng không cho dù có dùng lực thế nào cũng không có tác dụng... Hơn nữa tuổi thọ của ngươi phạm quá ngắn ngủi, rất nhanh sẽ trôi qua, chỉ cần cuộc đời của cô nương này kết thúc, ngươi sẽ trở lại bình thường, sau đó sẽ quên đi những chuyện về nàng, ta tin chắc rằng không lâu sau ngươi sẽ lại quay về bên cạnh Ngọc Đế thôi.”

“Buông ta ra!” Ngao Lãng không thềm nghe.

Đáng giận! Hắn không muốn bị nhốt ở trong này mãi mãi, không muốn bị bắt buộc phải đợi cho đến khi cuộc đời Bạch Lộ kết thúc. Sau khi nàng đầu thai chuyển thế, chắc chắn sẽ không nhớ được hắn, Ngao Lãng không thể chịu đựng được chuyện như vậy, vì thế dùng hết khí lực để thoát khỏi dây trói...

Ngao Lãng!

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng gọi ngập tràn đau đớn cùng tuyệt vọng của Bạch Lộ, khiến người hắn đột nhiên cứng lại, trong nháy mắt, thông qua chiếc vảy ở bên người nàng, Ngao Lãng cảm nhận được sự bi thương cùng nỗi hoảng sợ khi phải đối mặt với tử thần của Bạch Lộ...

“A...” Ngao Lãng phát ra tiếng rống ngập tràn cuồng bạo, sợi dây thần trói trên người hắn bắt đầu chấn động.

Ngao Liệt cố gắng hô to: “Ngao Lãng, tỉnh táo lại... Nguy rồi!” Trông thấy đôi mắt vốn sáng ngời của Ngao Lãng trở nên đỏ sẫm như máu, tâm tư hắn cũng đi theo đó trầm xuống.

Chỉ nghe thấy ‘phụt’ một tiếng, sợi dây trói đã đứt.

Trong đầu chỉ nghĩ đến Bạch Lộ đã chết, Ngao Lãng giống như nổi cơn điên vô mạnh hai cánh, bay về nơi nàng đang ở.

“Ngao Lãng!” Sợi dây này chỉ có thể chế ngự được thần linh, xem ra ngay cả Ngọc Đế năm đó cũng không ngờ được chỉ vì một nữ nhân, Ngao Lãng sẽ đắm mình, sẽ liều lĩnh như thế, cho dù thành ma cũng không để ý.

Nghĩ đến thần linh một khi thành ma, sẽ trở nên ngay cả đúng sai cũng không phân biệt được, lãnh khốc vô tình, không có cái gọi là lý tính cùng thương hại, lại càng không màng đến sự sống chết của người ngoài, hắn quan tâm đến người mà hắn để ý, đáng sợ nhất là sự không chế thần lực cũng theo đó mà biến mất, tiếp theo sẽ là hủy diệt tất cả...

Ngao Liệt mới thoáng nghĩ đến kết cục mà toàn thân không nhận được đột nhiên rét run, chỉ có thể mau chóng đuổi theo, hi vọng có thể ngăn hắn hành động thiếu suy nghĩ.

Trong điện Chiêu Hoa –

Hoàng đế không hề cảm nhận được tai họa đang tiến đến rất gần, bàn tay vẫn còn nắm chặt thanh kiếm dính đầy máu, nhổ nước bọt về phía Bạch Lộ đang ngập dần trong vũng máu đỏ thẫm. “Trẫm là hoàng đế, không ai có thể cãi lại ý chỉ của trẫm, cho dù có là ông trời mà ngươi nói cũng vậy thôi...”

Hắn mới nói như vậy, cả tòa cung điện bắt đầu chấn động dữ dội.

Hoàng đế nhất thời sợ tới mức đứng cũng không vững. “Là... là động đất... Mau tới dìu trẫm...”

Vài tên đại thần cùng thái giám vội vàng muốn đi qua diều hoàng đế, có điều cơn chấn động càng lúc càng mạnh, không ai có thể đứng vững, một đám té lăn trên đất, mọi vật ở bốn phía không ngừng rơi xuống, tường, nóc nhà đã bong ra thành từng mảng, tất cả chỉ có thể phát ra thét chói tai...

“Ngao... Ngao Lãng...” Bạch Lộ hấp hối, nắm chặt túi hương trong tay, nàng cố hết sức mở to mắt, sợ hãi nhắm lại rồi sẽ không thể nào mở ra được nữa.

Ngay sau đó, Bạch Lộ liền nhìn thấy Ngao Lãng trong hình dáng của Ứng Long vọt nào Chiêu Hoa điện, hai mắt hấn đỏ bừng, một tiếng rống điên cuồng mà đau đớn vang lên, sau đó cái đuôi to lớn nhanh chóng đảo qua những bức tường nguy nga lộng lẫy xung quanh, cả tòa cung điện càng chấn động dữ dội.

Hoàng đế, các vị đại thần cùng với bọn thái giám đang vội vã chạy ra ngoài điện đột nhiên bị đám đất đá ầm ầm rơi thẳng vào người, con đường phía trước lại bị một cây cột to lớn chắn ngang, bọn chúng chỉ còn nước bỏ mạng ngay tại chỗ.

Chiêu hoa điện bắt đầu sập, cơn chấn động mạnh mẽ này cũng nhanh chóng lan sang các điện khác, rất nhiều nơi đã bị phá hủy hoàn toàn, chỉ nghe thấy tiếng kêu gào của cung nữ, thái giám, các phi tần trong hậu cung cũng bất chấp cái gì gọi là tư thái tao nhã ngày thường, ào ào muốn trốn ra bên ngoài...

“Ngao... Ngao Lãng...” Đôi mắt Bạch Lộ lạng lẽ rơi lệ, vận hết sức lực còn lại khẽ kêu lên.

Bạch Lộ...

Nàng đang gọi hấn...

14. Chương 14

Ở nơi vực sâu tối tăm lạnh lẽo khôn cùng, chỉ có tiếng gọi của Bạch Lộ mới có thể khiến cho tâm trí của Ngao Lãng thoáng trấn tĩnh lại, theo bản năng, hấn cố tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, trông thấy Bạch Lộ đang nằm trên mặt đất, vội vã đập nát tảng đá đang lao về phía mình, ngay lập tức biến trở lại hình người, vội vã chạy tới bên cạnh nàng.

“Cuối cùng cũng tìm được nàng...” Trong mắt Ngao Lãng, ngoại trừ nàng, cái gì hấn cũng không nhìn thấy.

Bạch Lộ cố gắng chịu đựng từng trận đau đớn, trên môi thoáng hiện lên một nụ cười, hơi thở mỏng manh hỏi: “Chàng đi đâu vậy?”

“Ta không đi đâu cả, vẫn luôn luôn ở bên cạnh nàng...” Trông thấy gương mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, cả người đầy máu, Ngao Lãng dịu dàng trả lời.

Nghe thấy Ngao Lãng nói như vậy, Bạch Lộ yên tâm khép mắt lại.

Tận mắt chứng kiến nữ nhân của mình chết đi, đôi mắt đỏ sẫm vốn dĩ còn ẩn chứa tình cảm của Ngao Lãng lại một lần nữa lóe ra thứ ánh sáng mỉa mai hoặc lạnh lẽo băng giá. Hấn rất đau lòng, đau đến nỗi cả người như muốn xé nát thành trăm ngàn mảnh.

“Ngủ đi... Cho dù nàng chuyển thể đến nơi nào, ta cũng sẽ tìm được nàng... Ta thề với nàng...” Ngao Lãng hôn lên trán Bạch Lộ, khẽ nói.

Trước khi Chiêu Hoa điện sụp đổ một khắc, chỉ trong nháy mắt, Ngao Lãng đã ôm Bạch Lộ an toàn rời khỏi chỗ đó, lơ lửng giữa không trung nhìn xuống quang cảnh điêu tàn bên dưới, trên mặt hấn không có một chút dao động hay phân vân, chỉ có duy nhất lạnh lùng cùng tàn nhẫn. Hấn đã mất đi tình yêu của mình, cho nên hấn cũng muốn những người khác cảm nhận được nỗi đau như hấn.

Tất cả đều do những con người chết tiệt kia làm hại! Hấn muốn cả thế gian này phải chịu đựng nỗi đau không gì sánh nổi...

Mái tóc đen rối tung nhẹ nhàng bay theo gió, ngay lập tức, Ngao Lãng liền hóa phép cho nước dâng lên, mưa đổ xuống, ào ạt không ngừng. Sau khi hấn thành ma, phép thuật càng thêm lợi hại, càng thêm khiến cho người ta sợ hãi, lại thêm hấn cũng không hề kiểm chế chính mình, nước mưa ầm ầm như thác không ngừng xả xuống, chẳng mấy chốc đã biến thành một cơn hồng thủy.

Ngao Liệt tới nơi thì đã chậm một bước, hấn quát lớn: “Ngao Lãng, dừng tay!”

Ngao Lãng không hề dừng lại, tiếp tục điều khiển nước mưa trút xuống, trận hồng thủy nhanh chóng lan tỏa ra khắp nơi, không chỉ có kinh thành mà hơn nữa vùng đất đều bị nước bao phủ, nhà cửa, ruộng vườn đắm chìm trong biển nước, thanh âm kêu cứu của mọi người đều không lọt vào được tai hấn...

Thấy thế, Ngao Liệt chỉ còn cách tấn công, chế ngự Ngao Lãng, có điều toàn bộ thần lực mà hấn phát ra đều bị kết giới của Ngao Lãng ngăn chặn lại, cho dù thế nào cũng không thể gây thương tổn cho hấn một chút ít, “Ngao Lãng, mau dừng tay... Nhân danh tộc trưởng, ta lệnh cho ngươi dừng lại...”

“Tộc trưởng thì sao? Kẻ nào dám ngăn cản ta, ta giết kẻ đó! Kể cả là ngươi...” Ngao Lãng cuồng dã cười lớn, phát huy phép thuật đến cực hạn, sức mạnh cứ thế bộc phát mãnh liệt, không có một chút bần khoản cùng lưỡng lự, cho dù Ngao Liệt là người thân của chính mình.

“Ngao Lãng!” Ngao Liệt bị thần lực bắn ngược trở về, phun ra một búng máu, thanh âm kêu gào thảm thiết của người dân vẫn luôn vang vọng bên tai hấn.

Ngay lập tức, Ngao Liệt dùng đuôi quét mạnh xuống mặt đất, từng chiếc rãnh dài to nhỏ lần lượt xuất hiện, dẫn dắt dòng nước lũ chảy về phía biển lớn, hi vọng có thể cứu được càng nhiều người càng tốt.

Đúng lúc đó, mười mấy vị thần cùng các thiên nữ từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng tản ra khắp nơi, bắt tay vào thi triển thần lực, hỗ trợ khắc chế cơn hồng thủy chuyển hướng về phía biển khơi.

Đột nhiên, một tia chớp chói lòa xé rách bầu trời.

“Ngọc Đế, thủ hạ lưu tình!” Ngao Lãng kinh hãi hướng lên trời hô lớn, hấn nhận ra đây không phải là tia chớp bình thường mà chính là ý chỉ của Ngọc Đế muốn trừng phạt Ngao Lãng, sau tia chớp này chính là sấm sét giáng tội.

Mà tia chớp vừa rồi cũng khiến Ngao Lãng khôi phục lại lý trí, trong đầu hấn hiện lên những kí ức trên thiên đình, những ngày tháng vui vẻ nhàn nhã tự tại bên cạnh Ngọc Đế, hấn thu hồi thần lực, cơn mưa tầm tã cũng dần dần chấm dứt.

Ngao Lãng cúi đầu nhìn chăm chú vào Bạch Lộ đang nằm yên trong ngực mình, vẻ mặt giống như đang ngủ, bên môi còn thoáng hiện nét cười, hồn phách của nàng vẫn chưa rời khỏi bản thể ngay lập tức, hấn biết Bạch Lộ cũng giống hấn, cũng luyến tiếc cs như vậy phải ra đi, đôi mắt màu đỏ từ từ chuyển về màu xanh lam vốn có, một hàng lệ chậm rãi chảy xuống.

“Ngọc Đế, ta đã lựa chọn... Cho dù nàng chính là kiếp nạn của ta, ta cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ rời xa nàng... Thà rằng không hiểu được cái gì gọi là tình yêu... Đến chết cũng không hối hận...” Ngao Lãng nhìn chăm chăm lên bầu trời, ánh mắt kiên quyết, không có mở miệng cầu xin tha thứ, cũng không có ý định muốn bỏ trốn, hấn không sợ chết, bởi vì Bạch Lộ đã không còn nữa, sống cũng có ý nghĩa gì đâu?

Khi thiên lôi giáng một đòn sấm sét mạnh mẽ xuống trần gian, Ngao Lãng bất giác xiết chặt thêm Bạch Lộ vào trong lòng, trong một khắc, hấn từng có suy nghĩ muốn buông nàng ra, không muốn để cho nữ nhân mà mình yêu nhất phải hồn phi phách tán theo mình, nhưng rốt cuộc vẫn không có đủ can đảm để buông tay, cho dù tử thần đang đến gần, bọn họ cũng muốn được ở bên nhau.

Hấn sẽ không quên, cũng không thể quên, lại càng không muốn quên...

Cho dù hồn phách không còn nữa, cho dù chỉ có thể biến thành một cơn gió vô danh, hấn cũng phải tìm được nàng, ở bên nàng...

“Ngao Lãng...” Ngao Liệt trông thấy cơn hồng thủy đã dần dần rút đi, muốn chạy tới cầu xin giúp hấn cũng đã quá muộn. “Ngươi đúng là kẻ ngốc...”

Đợi đến khi tất cả mọi việc đều trở lại bình thường thì Ngao Lãng đã bị phép thuật “Tru thần” của Ngọc Hoàng giáng xuống, bất cứ vị thần nào khi phải nhận sự trừng phạt này cũng đều tan biến thành mây khói, ngay cả hồn phách cũng không còn. Đúng lúc này, kì tích đột nhiên xảy ra, hai luồng sáng chói lòa bất chợt xuất hiện, đó chính là linh hồn của Ngao Lãng và Bạch Lộ, chiếu rọi thẳng xuống dưới âm phủ.

Aizz!

Trên trời truyền đến tiếng thở dài nhân từ xen lẫn buồn bã, Ngao Liệt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào thân ảnh quen thuộc uy phong lẫm liệt giữa muôn trùng mây gió, đó chính là Ngọc Đế, bên cạnh người còn có Thiên Lô và Thần Sét.

“Thật đúng là một đứa trẻ si tình...” Ngọc Đế lắc đầu, tiếng nói rành mạch rõ ràng, vang vọng khắp chốn thiên đình địa phủ, dường như muốn nhắc nhở tất cả các vị thần, đừng giẫm lên vết xe đổ ngày hôm nay. “Đây là lựa chọn của ngươi, vậy thì đi đầu thai đi, đời đời kiếp kiếp nếm trải hết thấy sinh lão bệnh tử của phàm trần, dù thế nào cũng phải chấp nhận sự trừng phạt đối với những tội nghiệt do chính ngươi gây ra...”

Trong lòng Ngao Liệt cảm kích, chăm chú lắng nghe, dường như ngay cả Ngọc Đế cũng phải chịu thua trước tình cảm chân thành của Ngao Lãng, người quả là vẫn thủ hạ lưu tình, bảo toàn hồn phách của hắn cùng với vị cô nương kia, để bọn họ có thể cùng nhau tiến vào vòng luân hồi. Hắn rất vui mừng khi Ngao Lãng không có chết, mà là chuyển thế làm người, có điều sau này hắn sẽ phải chịu đủ đắng cay khổ sở, aizz... Bộ tộc Ứng Long cuối cùng cũng chủ còn lại mỗi mình mình.

Sau khi cơn hồng thủy đã rút hẳn, những người còn sống sót cũng bắt đầu khắc phục mọi thứ.

Sau này Ngao Liệt mới biết được, triều Cảnh vốn dĩ cũng sẽ diệt vong dưới chính sách tàn bạo của vị hoàng đế bất nhân bất nghĩa này, Ngao Lãng chẳng qua chỉ là người khiến cho việc này xảy ra sớm hơn mà thôi, tội này nguyên bản là không đáng chết, chẳng qua do hắn đã tự hay sát hại quá nhiều người vô tội cho nên Ngọc Đế không thể không trách phạt, răn đe.

Hoàng đế đã không còn, cũng không có ai kế thừa vương vị, triều Cảnh đã từng phồn vinh thịnh vượng một thời cứ như vậy chính thức đi vào lịch sử.

Hiện tại, Ngọc Đế đã cho phép Ngao Liệt trở lại thiên đình, dấu sao lúc trước hắn bị đuổi xuống hạ giới tu luyện hai ngàn năm, mục đích chính là trông chừng Ngao Lãng, giúp hắn vượt qua kiếp số, bây giờ nhiệm vụ đã kết thúc, không cần phải tiếp tục ở lại thế gian nữa. Có điều, Ngao Liệt vẫn thỉnh cầu cho hắn tạm thời được lưu lại, hắn muốn xác định xem, sau khi đầu thai chuyển thế, Ngao Lãng có thể hoàn thành ý nguyện được sống cùng với người con gái mà hắn yêu hay không.

“Ngao Lãng, sau khi uống canh Mạnh Bà, ngươi còn có thể nhớ được gì?” Ngao Lãng đã dùng cả sinh mệnh của mình để trả giá, Ngao Liệt thực tâm hi vọng ước nguyện của hắn có thể thực hiện được.

Ngao Liệt trở về thiên đình một chuyến, thật vất vả mới có thể được Ngọc Đế cho phép hắn tạm thời ở lại nhân gian, lúc hắn xuống trần thế, nháy mắt đã qua hai mươi năm.

“Ngao Lãng chắc đã chuyển thế, mình vẫn nên đi địa phủ, hỏi xem hắn đầu thai đến nơi nào.....”

Hắn đến địa phủ thăm dò mới biết được Ngao Lãng sau khi trải qua khổ hình ở từng điện thờ của địa ngục, nhận xong hết các hình phạt, cuối cùng đến điện thờ thứ mười, cho dù nói như thế nào hắn cũng không chịu uống canh Mạnh Bà, chỉ còn cách tạm thời nhốt lại, khiến cho Diêm Vương cai quản thập điện đau đầu vô cùng.

“Cô nương cùng hắn xuống địa phủ đâu? Nói không chừng để nàng đến khuyên Ngao Lãng, hắn sẽ nguyện ý uống vào.” Ngao Liệt cùng hắn thương lượng, dù sao quy định vẫn có thể thay đổi.

Thập điện Diêm Vương lắc đầu. “Để bọn họ gặp mặt nhau chỉ càng khiến họ không quên được tình yêu ở kiếp trước, huống chi nữ hồn kia ở kiếp trước cũng không có phạm phải sai lầm gì, đã sớm đầu thai rồi. Nghe Mạnh Bà nói, nàng ta vừa rơi lệ, vừa uống hết canh Mạnh Bà, hơn nữa lại còn uống chậm rãi từng ngụm nhỏ, chỉ sợ sẽ quên những chuyện ở kiếp trước quá nhanh. Nếu để nàng biết Ứng Long cũng theo nàng xuống địa phủ, không biết chừng cũng sẽ âm ỉ muốn đi gặp hắn, chẳng phải càng khiến đầu ta đau thêm sao..... Có điều, tên vừa mới xóa khỏi sổ tử vong, nữ hồn kia đầu thai lại chỉ sống được hai mươi năm, bởi vì nàng ta quá chuyên chú ngắm trăng, cho nên không cẩn thận trượt chân rơi xuống nước chết đuối, hồn phách cũng đã trở lại.”

“Lúc này không thể làm cho bọn họ đầu thai cùng lúc sao?” Hắn lại hỏi.

“Đương nhiên không được.” Thập điện Diêm Vương trừng mắt liếc nhìn Ngao Liệt một cái.

“Địa phủ có quy định của địa phủ, hơn nữa nữ hồn kia đã đầu thai một lần, phải lại chờ mười năm nữa mới có thể luân hồi.”

“Như vậy hãy lừa Ngao Lãng đi, bảo hắn là Bạch Lộ đã đầu thai chuyển thế, nếu như hắn không đi đầu thai sẽ lỡ mất cơ hội gặp nhau, nếu làm như vậy, có lẽ Ngao Lãng sẽ nguyện ý uống canh Mạnh Bà.” Ngao Liệt khẳng định nói như vậy sẽ có tác dụng.

Nghe vậy, thập điện Diêm Vương cũng cảm thấy có lý. “Ta phải đi ngay thử xem, ngươi chờ ở đây...”

Ngao Liệt vốn định đi theo, lúc này chỉ có thể nhẫn nại chờ hắn trở lại.

Qua một lúc lâu, tới khi Ngao Liệt cũng sắp mất hết kiên nhẫn, thập điện Diêm vương mới lảo đảo trở về. “Kết quả thế nào?”

Thập điện Diêm vương lau mồ hôi trên trán. “Ngươi nói không sai, hắn vội vã đi đầu thai, bất quá có chết cũng không chịu uống canh Mạnh Bà, ta chỉ còn cách ra lệnh cho lũ quỷ khổng chế hắn, cứ rần ép hắn uống, hy vọng có thể khiến cho hắn quên hết những việc ở kiếp trước, cái gì cũng không nhớ.”

“Như vậy hắn đầu thai đến nơi nào?” Ngao Liệt vội hỏi.

Đãi Ngao Liệt nghe thập điện Diêm vương nói xong, lập tức đi tới thôn trang nhỏ nơi Ngao Lãng sinh ra. Bởi vì hắn đầu thai vào nhà của một đôi vợ chồng bình thường, lại bởi vì đôi vợ chồng này không nuôi nổi nhiều đứa nhỏ, hơn nữa từ khi triều Cảnh diệt vong, hai mươi năm sau đó, chiến loạn vẫn luôn không ngừng, dân chúng nghèo đói không có cơm ăn, chỉ còn cách nín nhịn đau đớn đem đứa con vừa mới sinh ra vài ngày còn đang gào khóc đòi ăn vứt bỏ.

Ngao Liệt nghe thấy tiếng đứa trẻ mới sinh oa oa khóc lớn bên vệ đường, muốn ra tay cứu giúp, lại nhớ đến lời cảnh cáo của Ngọc Đế, không cho phép hắn can thiệp vào vận mệnh của Ngao Lãng, hắn đành phải yên lặng chịu đựng, may mắn không bao lâu sau, Ngao Lãng đã được một người ăn mày tốt bụng thu lưu, hàng ngày xin ăn nuôi hắn, mới có thể sống sót.

“Ngao Lãng..... Ngươi thực sự không hối hận sao?” Hắn không nhận được bất hồi thành tiếng.

Sau đó, đứa trẻ mới tập đi bám theo những người ăn xin khác nơi nơi xin cơm, thường thường bị người ức hiếp, khinh thường cùng coi rẻ, tất cả đều không thoát khỏi tầm nhìn của Ngao Liệt.. “Ngươi làm sao có thể chịu đựng được những khổ đau này?”

Thời gian trôi qua không ngừng...

Vài năm sau, thiên hạ được chia thành ba nước, Chu quốc, Triệu quốc cùng Ngụy quốc, chiến tranh cũng đã kết thúc, dân chúng cuối cùng cũng đã có thể sinh sống yên ổn, bắt đầu cuộc sống an cư lạc nghiệp.

Năm mười tuổi, đứa trẻ ăn xin may mắn được một người thương nhân Ngụy quốc nhận làm con nuôi, những ngày sau không cần lại phải trải cuộc sống lưu lạc bị người coi rẻ. Ngao Liệt vẫn luôn theo dõi Ngao Lãng sau khi chuyển thế, hắn có họ tên riêng, cũng bắt đầu biết chữ đọc sách, hơn nữa còn được theo cha nuôi đi khắp các nước, học tập cách làm ăn buôn bán.

Ban đêm, Ngao Liệt vẫn đi theo Ngao Lãng, trông thấy dáng vẻ hắn mệt mỏi kiệt sức trở lại phòng của mình, khuôn mặt lộ rõ sự cô đơn.

“...Vốn tưởng rằng đi đến Ngụy quốc là có thể tìm được nàng, kết quả vẫn là không có...” Thiếu niên mười bốn tuổi ngồi bên cạnh bàn, hai tay ôm đầu, “Nàng rốt cuộc ở đâu? Phải đi đâu mới tìm được đây? Ta từng thề phải tìm thấy nàng cho bằng được... Nhưng đến tận bây giờ, ngay cả một chút manh mối cũng không có...”

Ngao Liệt nhìn cậu thiếu niên từ bé đến lớn vẫn luôn tìm kiếm ai đó trong đám người đông đúc, “Ngay cả canh Mạnh Bà cũng không dịch nổi chấp niệm của người đối với đoạn tình cảm kia, vẫn là không quên được nữ nhân mà người yêu kiếp trước...”

“Nàng rốt cuộc ở nơi nào...” Thiếu niên ngẩng đầu hét lớn, “Ai có thể nói cho ta... Vì sao ta tìm khắp mọi nơi vẫn không thấy... Bạch Lộ... Nàng ở đâu...”

Nghe tiếng gầm nhẹ ngập tràn đau buồn phần nộ cùng thê lương của thiếu niên, Ngao Liệt thật sự không đành lòng, liền làm chút phép thuật, khiến cho hắn buồn ngủ, chậm rãi trèo lên giường, nặng nề thiếp đi, ít nhất đêm nay có thể ngon giấc.

Sau đó, hắn lại tới địa phủ, mới biết được vài năm trước Bạch Lộ đã đầu thai đến Chu quốc, sinh ra trong một gia đình thương nhân họ Từ, bây giờ đã bốn tuổi, sinh sau Ngao Lăng đúng mười năm.

“Bọn họ... Sẽ có ngày gặp lại sao?”

Một người ở Ngu quốc, một người ở Chu quốc, có cơ hội gặp nhau sao? Ngao Liệt nhìn bầu trời, quyết định đợi thêm vài năm nữa.

Mười hai năm lại trôi qua—

Từ sau khi thiên hạ bị chia thành Chu quốc, Triệu quốc và Ngu quốc, vẫn luôn thiết lập hiệp nghị không xâm phạm lẫn nhau, hi vọng ba nước có thể chung sống hòa bình trong tương lai, bởi vậy việc trao đổi buôn bán giữa các nước diễn ra ngày càng thường xuyên.

15. Chương 15

Hôm nay là rằm tháng bảy, cũng chính là lễ Vu Lan, dân gian gọi là Tết Quỷ.

Ở Chu quốc có một tập tục, vào buổi tối ngày này hàng năm, người dân sẽ thả đèn hoa đăng giữa dòng sông, thiêu thuyền phấp, đọc kinh, phân phát đồ ăn, siêu độ vong hồn; cũng có người dẫn theo con cái đi xem lễ hội đèn hoa đăng, tạo thành từng dòng từng dòng chuyển động trên đường, hàng vạn ánh đèn lồng lấp lánh, đường phố đông đúc náo nhiệt hơn cả ban ngày.

Bảo thành ở Chu quốc, là kinh thành buôn bán tấp nập vào bậc nhất, thương nhân các nước tụ tập đông đúc không đếm xuể.

Vì việc làm ăn, Vệ Thiên Lăng đã theo dượng phụ tới nơi này rất nhiều lần, sau khi dượng phụ qua đời, hắn một mình đi đến đây, tuy bản thân là người Ngu quốc nhưng hắn vẫn luôn thường xuyên đi đi lại lại giữa Chu quốc cùng Triệu quốc, hắn không có thói quen ở cố định một nơi nào đó lâu dài.

Hôm nay, Vệ Thiên Lăng cảm thấy ở trong phòng rất buồn chán, liền đi ra bên ngoài hít thở không khí một chút. Bước chân ra ngoài, chợt nghe thấy tiếng người nói ồn ào, thì ra hôm nay là lễ Vu Lan, ở Chu quốc đây là một ngày hội lớn.

Khuôn mặt Vệ Thiên Lăng không chút biểu cảm, hai tay đặt sau thắt lưng, đưa mắt nhìn người dân đi hai bên đường, gần như ai ai cũng có bạn bè, chỉ có một mình hắn cô đơn, cảm giác hư không trong lòng càng lúc càng trở nên rõ ràng.

Lắc đầu, Vệ Thiên Lăng bước nhanh về phía trước, khóe mắt thoáng nhìn sang bên trái, đối phương chẳng qua chỉ là một cô gái nhỏ thanh tú tầm mười sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn phiền muộn, chỉ trong nháy mắt, Vệ Thiên Lăng đứng bất động ở tại chỗ, muôn vàn hình ảnh nhanh chóng xẹt qua đầu hắn

—

Bạch Lộ đối diện hắn, cười...

Bạch Lộ ngồi bên cạnh hắn, đầu nàng tựa vào vai hắn, hai người cùng ngẩng đầu ngắm trăng...

Nữ nhân hắn yêu nhất ở trong lòng hắn tắt thở...

Cuối cùng... Hắn ôm lấy thân thể đã cứng ngắc của Bạch Lộ... Trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất... hủy diệt thiên địa...

Vệ Thiên Lăng vươn tay ôm lấy trái tim đột nhiên quặn thắt lại, cảm giác đau lòng như muốn xé rách lồng ngực khiến hắn không thể đứng vững, thân hình cao lớn bất chợt lão đi một chút. Dù cho sau khi chuyển thể, dung mạo của nàng có thay đổi, hắn vẫn có thể nhận ra nàng.

“Là nàng... Không sai... Đúng là nàng...”

Đó là Bạch Lộ ở kiếp trước vẫn luôn cùng hần ngắm trăng, luôn tựa vào người hần, cười với hần, nàng từng là vu nữ có thể trông thấy được Ứng Long, là hần chính là thần thú có sức mạnh hô mưa gọi gió, bọn họ đã từng cùng nhau trải qua một quãng thời gian hạnh phúc ngọt ngào, còn hẹn ước sẽ trở thành phu thê suốt đời, những kí ức này giống như được thanh đao khắc sâu vào tâm trí hần, không thứ gì có thể cướp đi được.

Tìm kiếm lâu như vậy, cuối cùng hần cũng thấy được nàng...

Hần nhìn chăm chăm vào thân ảnh bé nhỏ sắp khuất xa, hai chân Vệ Thiên Lăng bước nhanh theo nàng, hần tin rằng cho dù bọn họ có chuyển thế, tuy rằng đáng vẻ có thấy đổi, nhưng tuyệt đối vẫn có thể nhận ra nhau.

Lục Nhi hoàn toàn không biết mình bị người theo dõi, nàng cùng những người dân khác ngồi bên bờ sông thả đèn hoa đăng, đôi mắt hồng hồng, vẽ hoa sen lên mảnh gỗ, sau đó đặt một cây nến ở bên trên, cuối cùng thả vào dòng nước, chăm chú nhìn nó dần dần trôi về phương xa, âm thầm gửi gắm trong đó lời chúc phúc cho những người đã khuất.

“...Đại tỉ, tỉ ở dưới đó có tốt không? Nếu cần thứ gì cứ nói với muội... Cả tam tỉ nữa... Nếu tỉ gặp được đại tỉ ở dưới đó, đừng tiếp tục giận dữ nàng... Nếu như thiếu quần áo hay đồ dùng, nhớ báo mộng cho muội biết...”

Lục Nhi lại thả tiếp một ngọn đèn hoa đăng, trên mặt sông nổi lên từng ngọn lửa rực rỡ, chiếu sáng cả bầu trời đêm. “Tứ tỉ... Tỉ với tiểu cháu vẫn tốt chứ? Nương từng nói với muội, mang theo đứa nhỏ rất vất vả, tỉ cũng phải chú ý chăm sóc cho bản thân thật tốt... Đừng để bị mệt...”

Nói xong, nàng lại thả thêm một ngọn đèn vào dòng sông, nghĩ tới việc trong số năm tỉ tỉ của mình, có ba người đã cách thế, trong lòng nàng khó chịu vô cùng.

“Cuối cùng... Nương, con sẽ tự lo tốt cho mình, người cứ yên tâm mà đi...” Nhớ đến mẫu thân mới qua đời năm ngoái, hai mắt Lục Nhi đầm lệ, buông đèn lồng.

Cho tới khi bốn ngọn đèn đều đã trôi về phía xa, xa tới mức không thể nhìn thấy được nữa, Lục Nhi mới chậm rãi đứng dậy, lấy khăn tay lau đi nước mắt, có thể vì nương và các tỉ tỉ làm chút việc nhỏ, thực sự rất vui vẻ.

“Lúc này trở về, hi vọng gia gia đã ngủ, bằng không nếu người biết mình chuồn êm ra ngoài, chắc chắn sẽ mắng té tát.” Nàng sợ gia gia nhất, mong rằng sẽ không bị phát hiện.

Lục Nhi bước dọc theo bờ sông, vô thức ngẩng đầu lên, chợt nhận thấy vầng trăng ở trên cao nhẹ nhàng tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng dịu dịu, không hề bị tầng mây che khuất, bất giác cảm thấy đẹp đẽ lạ lùng.

“Đêm nay là trăng tròn...” Nàng thốt lên.

“Đêm nay là trăng tròn.” Giọng nói trầm thấp của một nam tử đột nhiên vang lên.

Lục Nhi giật mình, đưa mắt nhìn sang bên phải, là một thân ảnh cao lớn. Đường như người nọ cũng nhận thấy được ánh mắt chăm chú của nàng, thân ảnh cao lớn chậm rãi tiến lại gần.

Bởi vì người nọ đứng quay lưng về phía ánh trăng, cho nên Lục Nhi không nhìn rõ lắm diện mạo của hần, nhưng đôi mắt của đối phương rất sáng, giống như trong đó ẩn chứa hai đốm lửa nhỏ hừng hực cháy, thẳng tắp bắn về phía mình. Nàng năm nay tuy đã mười sáu, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng bị nam nhân nào dùng ánh mắt như vậy quan sát chính mình, hai má không khỏi nóng lên.

“Nàng thích ánh trăng sao?” Vệ Thiên Lăng có chút kích động hỏi, hần cố nén xúc động muốn được tìm hiểu về nàng, rất sợ sẽ dọa nàng chạy mất.

“Ừ...” Lục Nhi biết không nên tùy tiện nói chuyện với một nam tử xa lạ, nhưng nếu như không trả lời thì thật quá thất lễ, “Ta rất thích ánh trăng.”

Từ nhỏ đến lớn, nàng đặc biệt thích ban đêm, nhất là những buổi tối có trăng, luôn luôn nhìn ngắm đến mê man, cho dù cả đêm không ngủ cũng không sao cả.

“Ta cũng vậy.” Vệ Thiên Lăng tiến lại gần một bước.

Nàng nhận ra ta không? Còn nhớ chuyện kiếp trước của chúng ta không? Hấn muốn hỏi nàng như vậy.

Làm sao bây giờ? Lục Nhi hoảng hốt, vẫn nên nhanh chút trở về thôi.

“Nàng có thể ngắm trăng cùng ta được không?” Vệ Thiên Lăng nhìn thấy dáng vẻ của nàng có chút căng thẳng, tự nhủ với chính mình phải từ từ.

“Ta... Ta không biết người...” Lục Nhi không biết đối phương là ai, nếu gặp phải người xấu thì nên làm gì bây giờ, hơn nữa tùy tiện nói chuyện với nam nhân, là hành động không đúng đắn.

“Ta họ Vệ, Vệ Thiên Lăng, là thương nhân Ngu quốc.” Nghe nàng nói không biết chính mình, trái tim vọt đột nhiên co rút lại, đau đớn, chỉ có thể tự giới thiệu bản thân trước. “Nàng thì sao?”

Lục Nhi thiếu chút nữa đã buột miệng. “Ta tên là... Ta không thể đem khuê danh nói cho người xa lạ... Đã muộn rồi, ta phải mau chóng trở về.”

Nói xong, nàng khẽ nhắc làn váy, chạy khỏi chỗ đó, có điều, chớ dù đã về đến nhà, nàng vẫn có thể cảm nhận được đôi mắt nóng rực của nam nhân vẫn luôn theo sát phía sau mình.

“Lục tiểu thư, cuối cùng người cũng quay về.” Tỳ nữ giúp nàng canh cửa lo lắng kêu lên.

Nàng áy náy. “Tốn một chút thời gian, không bị phát hiện chứ?”

“Chắc là không có.” Tỳ nữ trả lời.

Ngay lúc hai chủ tớ đang định vụng trộm trở về phòng, tiếng nói nghiêm khắc của một ông lão đột nhiên vang lên, khiến Lục Nhi sợ tới mức hai chân như nhũn ra.

“Đã trễ thế này, còn chạy đi nơi nào?” Từ lão gia tay cầm đèn lồng, trừng mắt mắng.

Lục Nhi cúi đầu nhận sai. “Gia gia, cháu chẳng qua là đi...”

“Biết ngay là nuôi cháu gái chỉ được cái vô tích sự, lại còn sinh cho ta những sáu cái, bụng của nương người quả thực là chẳng tốt lành gì, nếu không phải nàng đã chết, ta nhất định phải bắt nó quỳ trước bài vị liệt tổ liệt tông Từ gia của chúng ta!” Từ lão gia trút oán khí lên người mẹ con các nàng, đối với hấn, được một đứa cháu trai còn quan trọng hơn sáu đứa cháu gái này nhiều.

Nghe thấy mẫu thân đã khuất của mình bị mắng, Lục Nhi nhẹn không được cãi lại. “Việc này đâu có liên quan đến nương... Nương cũng muốn sinh con trai cho phụ thân... Nàng đã không còn ở nhân thế... Gia gia đừng trách nương nữa có được không...”

“Người còn dám cãi lại?” Từ lão gia nổi nóng.

“Cháu... Cháu không dám...” Nàng khóc nói.

Hấn hừ hừ, cầm đèn lồng quay trở về, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại. “Ta hấn là sớm nên tìm giúp người một người phu quân, nhanh chút gả ra ngoài, đỡ phải nhìn thấy liền tức giận...”

Nghe thấy gia gia muốn tìm nhà chồng cho nàng, sắc mặt Lục Nhi càng thêm trắng bệch.

“Cháu, cháu không muốn lập gia đình...” Nàng chỉ cần nghĩ đến đại tỷ sau khi gả cho người ta, liền bị trượng phu tính tình thô bạo đánh cho thừa sống thiếu chết; Mà tam tỷ xuất giá làm thiếp, bị đại phu nhân hành hạ, cuối cùng đành lựa chọn treo cổ tự vẫn; Còn tứ tỷ, bị mẹ chồng chèn ép, bắt làm việc nặng lúc đang mang thai, kết quả là động thái khí, liền rời đi cùng đứa nhỏ.

Trong số năm tỷ tỷ, chỉ có nhị tỷ và ngũ tỷ là tốt số hơn một chút, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc hôn nhân do gia gia an bài, tất cả đều vì suy nghĩ cho lợi ích làm ăn mà không màng đến hạnh phúc của các cháu gái, cho dù đối phương có xấu xa thế nào cũng không thêm để ý, Lục Nhi thực sự rất sợ phải lập gia đình.

Tỳ nữ hiểu được tâm tình của chủ nhân, chỉ biết an ủi không ngừng. “Nói không chừng lục tiểu thư sẽ giống như nhị tiểu thư và ngũ tiểu thư, gả được cho một nam nhân tốt.”

“Nếu như không được thì sao?” Lục Nhi bất an hỏi.

Nàng thà rằng làm gái lỡ thì, cả đời cũng không muốn gả.

Lúc này, ở bên ngoài Từ phủ, Vệ Thiên Lăng đang đứng ngây người nhìn cổng lớn.

“...Là Bạch Lộ, chắc chắn không sai, mặc dù nàng đã quên ta.” Hấn buồn bã lắm lắm.

Sau khi nhận ra nàng, Vệ Thiên Lăng cũng dần dần nhớ ra tất cả những chuyện ở kiếp trước. Hấn muốn tìm lại nữ nhân mà hấn đã từng yêu, quyết tâm này càng ngày càng trở nên mãnh liệt. Bây giờ, người đã tìm được rồi, không nghĩ tới Bạch Lộ lại quên hấn, giờ phút này, thất vọng và khổ sở cũng không đủ để hình dung cảm giác của hấn lúc này.

“Cho dù không nhớ rõ cũng không sao, chỉ cần ta không quên là được...” Hấn tự nói với chính mình.

Hiện tại, Vệ Thiên Lăng không hề phát hiện ra bản thân mình cũng đang bị người theo dõi, cũng bởi vì hấn đã mất đi thần lực, cho nên không thể nhìn thấy vị thiếu niên tóc bạc đang đứng phía sau mình.

“Đúng là các người vẫn có thể gặp lại nhau... Ngao Lăng, sau khi chịu nhiều khổ cực như vậy, ta hấn là nên vui mừng thay cho người.” Nghĩ đến những năm vừa qua nhìn hấn khắp nơi tìm kiếm nữ nhân mà kiếp trước hấn yêu sâu đậm, Ngao Liệt cảm thấy đau đớn cùng không đành lòng.

Thực sự rất muốn khiến cho Ngao Lăng nhìn thấy bản thân, để hấn nói với mình mấy câu... Ngao Liệt nắm chặt bàn tay, cố nén suy nghĩ muốn thi triển pháp thuật với hấn, lời cảnh cáo của Ngọc Đế cũng khát vọng trong lòng đang không ngừng hướng hấn gào thét.

Vệ Thiên Lăng đứng ở cửa lớn của Từ phủ không biết đang suy nghĩ việc gì, đột nhiên xoay người lại, vốn tưởng rằng đằng sau mình có người, nhưng khi nhìn lại, cái gì cũng không thấy, hấn thầm nghĩ chắc là do ảo giác của chính mình, vì thế rảo bước rời đi.

Ngao Liệt trông thấy động tác của hấn, trong lòng âm thầm vui sướng, nghĩ đến Ngao Lăng vẫn còn có thể thấy được bản thân, cuối cùng chỉ có thể cười khổ, Ngao Lăng đã mất đi thần lực, không thể nhìn được hấn.

Vệ Thiên Lăng trở về chỗ ở, ngôi nhà này hấn mua đã lâu, trong nhà cũng sắp xếp vài tên nô tài cùng thị nữ để khi hấn đến Chu quốc có người hầu hạ những việc hàng ngày.

Hấn tính toán cả một đêm, sáng hôm sau liền sai mấy tên nô tài ra ngoài hỏi thăm xem chủ nhân của tòa phủ đệ kia là ai và tất cả những chuyện liên quan đến gia đình đó.

“Lục Nhi...” Chỉ tốn nửa ngày, Vệ Thiên Lăng đã nhận được hồi báo của thuộc hạ, biết được khuê danh của Bạch Lộ ở kiếp này, cùng với thân phận của nàng ở Từ gia. “Thì ra bây giờ nàng tên là Lục Nhi...”

Vệ Thiên Lăng nhớ kỹ khuê danh của nàng, nghĩ đến việc sau khi chuyển thế Bạch Lộ tuy rằng không phải là giai nhân tuyệt sắc nhưng dáng vẻ thanh tú đáng yêu cũng đủ khiến cho người ta muốn vươn tay che chở, mặc dù diện mạo có chút bất đồng nhưng khí chất cũng không sai biệt nhiều lắm, bên môi hấn bất giác hiện lên ý cười.

Từ khi hấn trưởng thành, có không ít bà mới tới cửa muốn giúp hấn làm mai, nhưng Vệ Thiên Lăng đều không có hứng thú, bởi vì hấn chỉ muốn tìm được Bạch Lộ sau khi chuyển thế, sau đó cưới nàng làm vợ, hai người có thể tiếp tục tiền duyên còn dang dở. Chỉ một mình nàng mới có thể trở thành thê tử của hấn.

Vệ Thiên Lăng đứng lên, rời khỏi bàn. “Như vậy... Nên đối phó với vị Từ lão gia này như thế nào, mới có thể khiến cho chính hấn tự mở miệng đem cháu gái gả cho ta?”

Hấn phải tính toán thật kĩ càng mới được.

Cứ như vậy, trải qua hơn mười ngày điều tra, Vệ Thiên Lăng cũng nắm được trong tay toàn bộ tình hình làm ăn buôn bán của Từ gia, lúc này hấn mới tìm đến nhà.

Vệ Thiên Lăng ngồi ở đại sảnh của Từ phủ, hai mươi sáu tuổi, thân hình cao lớn cường tráng, ngũ quan kiên cường đoan chính, bên người còn tỏa mát ra vài phần lạnh lùng, bởi vậy nhìn qua có chút khó thân cận, tuy rằng diện mạo không hấn là thập phần anh tuấn, nhưng ánh mắt sáng ngời quyết đoán khiến cho người ta không thể không chú ý.

“Mời Vệ gia dùng trà, lão gia nhà ta sẽ lập tức tới ngay.” Quản gia ra lệnh cho thị nữ dâng trà, vụng trộm đánh giá vị nam tử trước mặt, muốn thông qua đó tìm hiểu ý đồ đối phương đến đây ngày hôm nay.

Vệ Thiên Lăng thấp giọng “Ừ” Một tiếng. “Không vội, bảo với lão gia nhà các người cứ từ từ đến.”

“Đa tạ Vệ gia.” Quần gia cúi người chấp tay, nhân cơ hội này thăm dò một chút. “Vệ gia nói mình là thương nhân Ngu quốc, tới đây là bàn chuyện làm ăn với lão gia nhà chúng ta?”

Hắn liếc mắt sang bên cạnh. “Không sai.”

“Không biết Vệ gia buôn bán gì?” Quần gia lại hỏi.

“Muối.” Vệ Thiên Lăng không cần giải thích nhiều. Một chữ là đủ rồi.

Đôi mắt quần gia sáng lên. “Nghe nói Ngu quốc có vài khu vực chuyên làm muối, hơn nữa đều thuộc về quyền sở hữu của triều đình, chỉ đem muối giao cho những thương nhân được chỉ định để buôn bán, hóa ra Vệ gia cũng là một trong số đó?” Bởi vì nhu cầu muối ăn của Chu quốc và Triều quốc đều phải dựa vào Ngu quốc, cho nên vấn đề này vô cùng quan trọng.

“Người biết rất nhiều.” Vệ Thiên Lăng lạnh nhạt nói.

“Tiểu nhân đi theo bên cạnh lão gia đã lâu, cũng biết được chút ít.” Quần gia khiêm tốn trả lời. “Mời Vệ gia đợi thêm một chút, lão gia nhà ta sẽ tới ngay lập tức.”

16. Chương 16

Quần gia đi khuất, trong lòng Vệ Thiên Lăng âm thầm cười lạnh. Từ lão gia này thật đúng là làm cao, gặp khách còn phải xem xem thân phận của đối phương có cao hay không, có lợi ích hay không nữa.

Nếu dựa theo tính cách bình thường của hắn, Vệ Thiên Lăng hoàn toàn khinh thường đến những nơi như thế này, chẳng qua tất cả cùng đều vì Lục Nhi, cũng vì tình cảm của bọn họ kiếp trước.

Vì mong muốn kéo dài duyên phận cùng Bạch Lộ, khát vọng trong lòng Vệ Thiên Lăng càng lúc càng trở nên nóng rực như có ngọn lửa thiêu đốt, khiến hắn mấy ngày nay trần trọc khó ngủ.

Có điều, cho dù có như vậy, Vệ Thiên Lăng tự nhủ với chính mình ngàn vạn phải cẩn thận với vị Từ lão gia này, nằm trong số sáu người cháu gái của hắn đều bị đem làm vật trao đổi, dùng để củng cố cho việc làm ăn của Từ gia, chắc chắn đứa cháu cuối cùng này cũng giống như vậy.

Nếu hắn trực tiếp tỏ ra muốn kết hôn với cháu gái của hắn, lão ta nhất định sẽ dùng Lục Nhi khống chế hắn, lợi dụng hắn, cho nên Vệ Thiên Lăng thăm nhắc nhở chính mình phải chậm rãi sắp đặt từng bước một, để tránh việc Từ lão gia biết được mục đích thật sự của hắn là cháu gái của lão ta mà không phải là hợp tác làm ăn, sẽ cố ý gây khó dễ cho hắn.

Trong lúc Vệ Thiên Lăng đang trầm tư suy nghĩ, quần gia lại tiến vào đại sảnh, phía sau hắn là Từ lão gia quần áo sang trọng. “Vệ gia, vị này chính là lão gia nhà chúng ta.”

“Từ lão gia.” Vệ Thiên Lăng không nhanh không chậm đứng dậy, lễ phép chấp tay.

“Vệ gia, mời ngồi.” Từ lão gia liếc mắt dò xét hắn một cái, thái độ coi như thân thiện. “Lần này Vệ gia đến Chu quốc, nếu như cảm thấy ở tiểu điểm không tiện, mong ngài không chê tẻ xá, lão phu sẽ sai người đi chuẩn bị một phòng tốt nhất cho ngài.” Đối phương là thương nhân buôn bán muối, tất nhiên phải khoản đãi nồng hậu.

Vệ Thiên Lăng lãnh đạm từ chối. “Không dám khiến Từ lão gia nhọc lòng, ở đây Vệ mỗ có mua một căn nhà nho nhỏ, cũng không lo lắng lắm về vấn đề ăn ở.

“Thì ra là thế.” Từ lão gia khách sáo cười cười. “Không biết hôm nay Vệ gia đến đây, là muốn tìm lão phu về việc gì?”

“Nghe nói Từ lão gia ở Chu quốc làm ăn buôn bán trên biển, có vài chiếc thuyền chở hàng, từ trước đến nay, Vệ mỗ cũng rất hứng thú với khía cạnh này, dù sao, trong đất nước Ngu quốc cũng không nhiều sông ngòi, việc vận chuyển hàng hóa lương thực đều dựa vào đường bộ, khó tránh khỏi có lúc chậm trễ, lại dễ có nguy cơ gặp phải sơn tặc, điều đó cũng khiến Vệ mỗ tổn thất không ít...”

Vệ Thiên Lăng vừa nói vừa tập trung quan sát phản ứng của đối phương.

“Có điều đi đường thủy không phải lúc nào cũng thuận lợi, nếu như thời tiết không tốt cũng sẽ gặp chuyện không may, nhưng rủi ro này cũng không phải thường xuyên xuất hiện, cho nên việc lưu thông hàng hóa an toàn hơn rất nhiều.” Hần nói đến đó thì dừng lại.

Từ lão gia thân nhiên lên tiếng: “Vệ gia nói không sai, giao thông trên biển đúng là nhanh hơn, cũng ít xảy ra nguy hiểm, không biết người muốn bàn bạc chuyện làm ăn này thế nào?”

“Vệ mỗ đã từng nhìn thấy mấy chiếc thuyền của Từ lão gia, phần lớn đã cũ, cho nên mới muốn cùng Từ lão gia hợp tác, Vệ mỗ sẽ bỏ vốn tu sửa thành năm chiếc thuyền mới, còn Từ lão gia sẽ phụ trách nhân lực, cùng giấy thông hành qua từng cảng biển, sau này muối của Vệ mỗ có thể chuyển từ Ngu quốc đến Chu quốc, tất nhiên cũng sẽ được chuyển đến triều Quốc thông qua phương tiện này.” Nói xong, Vệ Thiên Lăng chờ đợi phản ứng của Hần.

“Nghe qua tưởng chừng như lão phu được lợi nhiều, bất quá nếu tính chính xác ra, vẫn là Vệ gia thu về nhiều hơn.” Từ lão gia nhấp một ngụm nước trà. “Kỳ thực Vệ gia chính là vì tìm phương thức vận chuyển muối thuận lợi mới có thể tới gặp lão phu, nếu xét về lâu dài, tất nhiên sẽ kiếm được một khoản không nhỏ.”

Vệ Thiên Lăng cũng bưng trà lên uống, trả lời. “Từ lão gia quả nhiên rất sắc bén, nói hoàn toàn đúng, Vệ mỗ quả thật vì sinh lợi cho chính mình, nhưng đối với Từ lão gia không phải là không có chút lợi ích nào. Dù sao vấn đề giao thông đường thủy ở Chu quốc vẫn luôn là người người tranh nhau làm, triều đình cũng không hề quản lý chặt chẽ, nếu ngài vẫn tiếp tục dùng những chiếc thuyền cũ này, chẳng bao lâu, việc buôn bán cũng sẽ bị người khác đoạt mất... Hay là hầu bao của Từ lão gia đủ lớn, có thể tự dựa vào bản thân tạo ra vài chiếc thuyền mới?”

Nghe vậy, sắc mặt Từ lão gia hơi biến đổi, bởi vì Hần bị nói trúng rồi, ai bảo đứa con trai độc nhất của Hần bất tài, mà con dâu đã khuất thì ngay cả một đứa cháu trai cũng không sinh được cho Hần. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy Từ gia bề thế, nhưng thực tế lại khác, gia tộc khó mà đứng vững được. Mà sau khi ba đứa cháu gái của Hần qua đời, hai đứa còn lại kiên quyết cự tuyệt thuyết phục trợ giúp cho nhà mẹ đẻ, thật đúng là một lũ ‘ăn cây táo, rào cây sung’, không thèm nghĩ đến là ai vất vả nuôi bọn chúng khôn lớn.

“Tuy rằng Vệ gia có ý muốn hợp tác, nhưng người làm ăn buôn bán luôn luôn đề cao sự thận trọng, đặc biệt chúng ta lại là người xa lạ, không thân cũng chẳng quen...” Nói xong, Từ lão gia cố ý tạm dừng một chút.

Nghe thấy bốn chữ ‘không thân cũng chẳng quen’, trong lòng Vệ Thiên Lăng đã nắm chắc. “Từ lão gia có chuyện gì cứ nói thẳng, ngài có yêu cầu gì?”

Từ lão gia cười híp mắt. “Lão phu có một đứa cháu gái, năm nay mười sáu, tuy rằng bình thường vẫn luôn được nuông chiều, nhưng cũng biết nhu thuận nghe lời, ta đang định giúp nàng tìm nhà chồng. Nếu Vệ gia chưa có chính thất, không bằng chúng ta kết làm thông gia, về sau đều là người một nhà, cũng dễ dàng nói chuyện.”

“Từ lão gia tính toán thật đúng là chu toàn, tuy rằng Vệ mỗ chưa có chính thất, nhưng yêu cầu đối với nữ nhân cũng rất nghiêm khắc, không phải ai cũng tùy tiện cưới vào cửa.” Vệ Thiên Lăng cười lạnh nói.

Từ lão gia cũng cười nói. “Đây là chuyện đương nhiên, không bằng để Vệ gia trông thấy cháu gái của lão phu trước, biết đâu lại vừa vãn hợp ý của ngài...” Nói xong, Từ lão gia liền nói với quản gia vài câu rồi để cho Hần đi ra ngoài.

Vệ Thiên Lăng ung dung nhấp một ngụm trà, nghĩ đến sắp được nhìn thấy Lục nhi, trong lòng âm thầm gợn sóng, có điều trên mặt cũng không hề thể hiện một tia hứng thú, bởi vì Hần biết Từ lão gia đang quan sát phản ứng của mình.

Một lúc lâu sau, Lục Nhi bưng một khay trà bước vào đại sảnh, nàng không hiểu vì sao gia gia lại muốn mình đến dâng trà, chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe lời.

“Lục Nhi, mau rót trà cho Vệ gia.” Từ lão gia nói nhưng khóe mắt vẫn luôn không rời Vệ Thiên Lăng, Hần không muốn bỏ lỡ bất kỳ một biểu cảm nào của đối phương.

Lục Nhi khẽ liếc vị khách nhân mặc trường bào màu lam ngồi bên phải, bởi vì người kia là nam tử nên nàng không tiện nhìn thẳng vào hắn, hai hàng lông mi hơi cúi xuống, nhu thuận dâng trà lên.

“Đây là cô cháu gái mà Từ lão gia muốn giới thiệu cho Vệ mẫu?” Vệ Thiên Lăng ‘hừ’ một tiếng. “Dung mạo bình thường, không diễm lệ, cũng không xuất sắc.”

Nghe vậy, bàn tay Lục Nhi đang rót trà khẽ run, suýt nữa làm nước bắn tung tóe. Lúc này nàng mới hiểu được dụng ý của gia gia, rất muốn tông cửa lao ra ngoài, trốn đi thật xa, để không phải lập gia đình.

Từ lão gia nhìn vẻ mặt ghét bỏ của hắn, giống như thực sự không mấy vừa lòng với Lục Nhi, không khỏi cười gượng hai tiếng. “Tục ngữ nói ‘thú thê thú đức [1]’, dung mạo không phải là thứ quan trọng nhất, Vệ gia là thương nhân nhiều năm như vậy, chắc ngài cũng hi vọng thê tử của mình có thể an phận thủ thường.”

“Ngài nói không sao.” Vệ Thiên Lăng lại liếc nhìn Lục Nhi một cái, thấy nàng dường như đang run rẩy, chỉ có thể cố gắng kiềm chế xúc động muốn lại gần trấn an nàng, tiếp tục diễn kịch, “Nếu từ lão gia nhất quyết muốn Vệ mẫu cưới nàng mới bằng lòng hợp tác chuyện làm ăn của chúng ta, ta cũng có thể chịu thiệt thòi một chút, có điều...”

Nghe giọng điệu của Vệ Thiên Lăng giống như miễn cưỡng đồng ý nhận điều kiện, Từ lão gia nhanh chóng mở miệng hỏi: “Có điều gì? Vệ gia cứ việc mở miệng.”

“Trong tương lai, tốt nhất nàng không nên can thiệp vào việc ta nạp thêm thiếp.” Hắn hừ nhẹ nói.

Từ lão gia lập tức gật đầu như già tởi. “Đứa cháu gái của ta rất nhút nhát, lại không có chủ kiến, tuyệt đối không dám có ý nghĩ phản đối, Vệ gia chỉ cần dạy dỗ thêm là được.”

Nghe hai người họ nói chuyện, hai tay Lục Nhi không kìm được run rẩy, nước mắt đã chúc trào, rất muốn mở miệng nói nàng không muốn lập gia đình, nhưng làm thế nào cũng không thể phát ra thanh âm.

“Nếu Từ lão gia đã đồng ý, như vậy Vệ mẫu cùng sẽ không khách khí.” Vệ Thiên Lăng đặt chén trà xuống. “Có điều Vệ mẫu còn bận nhiều việc, phải về Ngu quốc một chuyến, cho nên ngày thành thân Từ lão gia cứ quyết định, càng nhanh càng tốt, ngài làm đơn giản một chút, không cần bày vẽ tiệc lớn làm gì. Sau khi mọi việc đã hoàn thành tốt, ta sẽ đến Chu quốc bàn bạc với ngài về chuyện làm ăn.”

Trước hết phải trong thời gian ngắn nhất cưới Lục Nhi về nhà, còn về phần hợp tác với Từ gia, cứ từ từ bàn bạc, tuyệt đối sẽ rất từ từ, Vệ Thiên Lăng âm thầm suy nghĩ.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Từ lão gia tươi cười hơn hở, quan trọng nhất là việc làm ăn với đối phương, cưới Lục Nhi rồi, cũng không sợ hắn sẽ chạy mất.

“Chỉ cần một tháng... Không! Nửa tháng là đủ rồi, nhất định sẽ chọn được ngày tốt, những chuyện khác chờ thành thân xong nói sau cũng không muộn.”

Lục Nhi nức nở một tiếng, vội vàng lấy tay che miệng.

“Vệ gia còn đang ở đây, người khóc cái gì?” Từ lão gia bực bội mắng.

Thanh âm của nàng đứt quãng. “Cháu... Không muốn... Lập gia đình...”

Từ lão gia nổi giận dừn dừn mắng: “Người không muốn gả cũng phải gả, đừng ở chỗ này làm mất mặt ta, mau trở về phòng... Vệ gia đừng phiền lòng chuyện này, chẳng qua là nàng thẹn thùng mà thôi.”

“Ô ô...” Ngay cả diện mạo của đối phương như thế nào Lục Nhi cũng không muốn liếc mắt nhìn một cái, khóc chạy đi.

Lục Nhi thực sự không muốn gả cho một nam nhân đáng sợ như vậy, nếu không cho hắn nạp thiếp, hắn sẽ giáo huấn nàng, nghĩ đến việc đại tỷ bị trượng phu đánh chết, Lục Nhi càng trở nên sợ hãi.

Nàng không muốn gả cho người kia.

Đúng như Vệ Thiên Lăng dự đoán, hai ngày sau Từ lão gia liền chọn ngày lành, vào đúng nửa tháng tới, tuy có chút vội vàng, cũng không có đại tiệc mời nhiều khách khứa, nhưng thân thích của Từ gia cùng đông đảo bằng hữu trên thương trường vẫn là tới chúc mừng.

Khi các vị khách biết được Từ gia kết thông gia với thương nhân buôn bán muối của Ngụ quốc, ai nấy đều nhìn bằng ánh mắt ngập tràn hâm mộ, khiến Từ lão gia đắc ý vô cùng.

Trong tiếng pháo giòn tan cùng thanh âm của chiêng trống, kiệu hoa tân nương tử rời khỏi Từ gia, Lục Nhi ngồi ở bên trong, hai mắt sưng đỏ, cho đến khi vào đến phủ đệ của Vệ Thiên Lăng ở Chu quốc, nước mắt của nàng vẫn không ngừng tràn ra, cho dù nàng có kêu cứu mạng, cũng sẽ không có ai đến đây cả.

“Nương...” Lục Nhi chỉ có thể khẽ gọi mẫu thân đã khuất thế, lại nghĩ đến phụ thân cũng bất lực trước chuyện mình phải lập gia đình, bởi vì Từ gia từ trên xuống dưới đều do gia gia làm chủ, ngay cả phụ thân làm việc gì cũng phải nhìn sắc mặt của gia gia.

Tỳ nữ nghe thấy phu nhân vừa mới vào cửa vẫn luôn khóc mãi không ngừng, nghĩ đến lão gia đã dặn dò phải hầu hạ chu đáo, chỉ biết thấp giọng an ủi, “Phu nhân không thoải mái sao?”

Lục Nhi nghe thấy thanh âm của nàng, cái miệng nhỏ nhắn bị khăn đỏ che mất khẽ nhếch. “Ta rất sợ...”

“Phu nhân sợ cái gì?” Tỳ nữ không hiểu, hỏi lại.

“Sợ... Nam nhân kia...” Nàng hít vào một hơi, ngay cả nam nhân mình phải gả cho tên là gì cũng không biết, chỉ biết hẳn là thương gia buôn bán muối, bởi vì gia gia rất vui khi có thể hợp tác với đối phương.

“Phu nhân đang nói lão gia sao?” Tỳ nữ có chút buồn bực.

“Ừm.” Lục Nhi sợ hãi gật đầu.

“Tuy rằng chỉ những lúc đến Chu quốc lão gia mới ở lại nơi này, cơ hội nô tỳ được gặp gặp mặt cũng không nhiều lắm, nhưng ngài ấy thật sự là người tốt, phu nhân đừng sợ.” Tỳ nữ nghĩ đến phu nhân chẳng qua cũng mới có mười sáu tuổi, vẫn còn nhỏ, có chút sợ hãi cũng là bình thường.

“Nhưng mà...” Lục Nhi thầm nghĩ ‘đương nhiên nàng ta sẽ nói tốt cho chủ tử của mình’.

“Tuy nhìn bề ngoài cảm thấy lão gia rất nghiêm khắc, dữ dằn, nhưng nô tỳ có thể cam đoan, ngài ấy không phải là người xấu.” Tỳ nữ nói chắc như đinh đóng cột. “Phu nhân đừng quá lo lắng.”

Những lời của tỳ nữ cũng không thể khiến Lục Nhi yên lòng, bởi vì các tỳ tử sau khi lập gia đình đều gặp phải chuyện bị thăm dã để lại bóng ma trong lòng nàng.

“Cảm ơn.” Dù sao Lục Nhi cũng rất cảm kích nàng an ủi.

Nghe thấy chủ mẫu nói lời cảm tạ với mình, tỳ nữ cũng thấy yên tâm, ít ra nàng không phải người khó hầu hạ. “Phu nhân đừng khách khí, lão gia sẽ sớm vào phòng thôi, người chờ thêm một chút nữa.”

Nghe vậy, người ngón tay đang đặt trên đầu gối của Lục Nhi bắt giác xiết chặt lại, nàng thật sự hi vọng nam nhân kia cả đời cũng không bước chân vào đây, mới nghĩ đến như vậy, chợt nghe thấy tiếng cửa phòng bị người đẩy ra, tiếng bước chân trầm ổn chậm rãi vang lên khiến tâm trí nàng run lấy lấy, cả người cứng ngắc ngồi trên giường, không dám lộn xộn.

“Người lui xuống trước đi.” Vệ Thiên Lăng mặc quần áo tân lang thấp giọng nói.

Tỳ nữ cúi người, lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài.

“Hừ...” Lục Nhi khẽ phát ra một tiếng nức nở nho nhỏ, nội vàng lấy tay che lại, chỉ sợ bản thân mình khóc thành tiếng sẽ chọc người này càng thêm tức giận.

Vệ Thiên Lăng chần chằm chằm vào tân nương ngồi trên giường hỉ, thân hình bé nhỏ núp dưới lớp trang phục đỏ thắm dường như vẫn còn đang run rẩy, hắn tiến lại gần, muốn ôm nàng, nói vài câu trấn an.

“Đừng... Đừng đánh ta...” Cảm giác được nam nhân đang nhích lại gần, Lục Nhi bị dọa phát khóc.

“Đánh nàng?” Bàn tay hắn dừng lại giữa không trung.

Lục Nhi dùng sức hấp cái mũi nhỏ. “Ta sẽ cố gắng không khóc... Người đừng đánh ta...”

“Ta sẽ không đánh nàng...” Vệ Thiên Lăng đành phải thu bàn tay lại trước, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy hỉ xứng[2] ở trên bàn, nhẹ nhàng nhắc lên khăn voan màu đỏ, “Cũng không nỡ đánh nàng.”

Nhìn chiếc khăn đỏ bị hất lên, Lục Nhi khẽ cắn môi dưới, rụt hai vai lại, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Đừng sợ ta...” Vệ Thiên Lăng trông thấy được sự sợ hãi của nàng, liền cố nén cho giọng nói càng thêm nhẹ nhàng. “Ngẩng đầu lên nhìn ta, ta cam đoan sẽ không làm những việc gây tổn thương nàng.”

Thanh âm cùng ngữ điệu của Vệ Thiên Lăng không có một chút ác ý, khiến cho người nghe cảm thấy rất dịu dàng, Lục Nhi cố lấy dũng khí, chậm rãi ngẩng mặt lên, hướng về phía nam nhân lúc này đã trở thành trượng phu của nàng.

Khi Lục Nhi nhìn rõ diện mạo ngũ quan của Vệ Thiên Lăng, dường như trong nháy mắt nàng có cảm giác nam nhân này rất quen thuộc, hơn nữa lại là người rất thân thiết với nàng, rõ ràng có một cái tên không ngừng quần quýt lấy tâm trí của nàng, cũng sắp bật ra thành tiếng, nhưng mà... dù thế nào cũng không thể nhớ ra được.

[1]thú thê thú đức: lấy vợ thì coi trọng nhất là đức hạnh.

[2] hỉ xứng: cây gậy dùng để vén khăn trùm đầu của tân nương

17. Chương 17

Tại sao lại có thứ cảm giác kỳ lạ như thế này?

Nàng thực sự quen biết hắn sao?

Lục Nhi khẽ nhíu mày, không rõ tại sao bản thân mình lại thế này, đầu óc càng lúc càng trở nên mơ hồ.

“Làm sao vậy?” Vệ Thiên Lăng chăm chú xem xét nét mặt của nàng.

Tâm trí Lục Nhi ngay tức khắc trở lại với hiện thực, cô nghiêm chỉnh ngồi thẳng người dậy, người nam nhân trước mắt còn cao lớn hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của nàng, nàng có cảm giác, hắn chỉ cần khẽ động một đầu ngón tay là có thể giết chết nàng trong nháy mắt, hơn nữa, ánh nhìn của hắn có chút sắc bén, chỉ cần bị nhìn như vậy, cả người Lục Nhi đã không nhịn được mà phát run.

“Không... Không có gì.” Cô mềm giọng trả lời.

“Nàng... Không nhớ rõ ta sao?” Hắn lại hỏi.

Nghe vậy, Lục Nhi sợ hãi lên tiếng, “Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau?”

“Nàng nhớ ra rồi?” Vệ Thiên Lăng vui vẻ nói.

“Ách... Có chút quen quen, nhưng ta nghĩ mãi vẫn không ra...” Ngón tay Lục Nhi cong lại, gõ vào đầu mình, “Thật xin lỗi... Ta sẽ cố gắng nhớ lại... Người đừng tức giận...”

Nhìn thấy Lục Nhi sợ mình như vậy, nếu hắn càng cố dồn ép nàng nhớ lại, chỉ e rằng nàng sẽ càng không dám tiến lại gần hắn, Vệ Thiên Lăng thử thả lỏng biểu cảm, trước hết phải khiến nàng đỡ bỏ sự đề phòng với mình xuống trước đã. “Buổi tối ngày lễ Vu Lan hôm đó, chẳng phải chúng ta đã từng gặp nhau ở trên đường sao?”

Lục Nhi nghiêng đầu nhớ lại, “Lễ Vu Lan...”

“Ta hỏi nàng có thích ánh trăng không?” Vệ Thiên Lăng nhắc lại cho nàng. “Nàng nói nàng thích.”

“À!” Lục Nhi nghĩ ra, tối hôm đó quả thật có nói chuyện với một nam nhân, có điều đối phương đưa lưng về phía ánh trăng, cho nên nàng không thấy rõ diện mạo của người đó, vì vậy không có liên tưởng tới. “Người là người đó...”

Vệ Thiên Lăng “Ừ” một tiếng. “Đúng vậy.”

“Đúng... Đúng là rất khéo.” Nàng không nghĩ tới mình lại được gả cho người đã từng gặp mặt một lần.

Hắn cười nhẹ, “Một chút cũng không khéo, tối hôm đó, ta cố ý tiếp cận nàng.”

“Vì... Vì sao?” Lục Nhi chớp mắt hỏi.

“Bởi vì ta rất muốn làm quen với nàng.” Vệ Thiên Lăng nói là sự thật.

“Người muốn... muốn làm quen với ta?” Khuôn mặt của Lục Nhi đột nhiên nóng lên, lần đầu tiên có nam nhân nói những lời này với nàng, muốn không đỏ mặt cũng khó.

“Không sai.” Hắc gật đầu.

Lúc này, ngay cả hai tai của Lục Nhi cũng chậm rãi đỏ bừng.

Vệ Thiên Lăng ngồi xuống bên cạnh nàng, muốn hai người thân cận thêm một chút, có điều, cả người Lục Nhi ngay lập tức trở nên cứng ngắc, chính bản thân nàng cũng không thể khống chế được phản ứng của cơ thể mình, Vệ Thiên Lăng hiểu được bọn họ bây giờ dù sao cũng vẫn chỉ là người xa lạ, đành chậm rãi thử kết bạn cùng nàng.

“Ta có thể gọi nàng là Lục Nhi được không?” Hắc nhẹ giọng hỏi.

“Ừm.” Lục Nhi khẽ gật đầu.

Vệ Thiên Lăng tạm ngừng một chút. “Chúng ta chỉ có thể ở đây đến hết ngày mai, ngay kia nàng sẽ cùng ta trở về Ngu quốc.”

Nghe vậy, Lục Nhi sợ hãi liếc nhìn hắc một cái, mười ngón tay đan xen, vặn xoắn. “Ngày... Ngày kia phải đi?”

Nghĩ đến việc phải đi theo một người nam nhân xa lạ đến nơi đất khách quê người, nàng thực sự cảm thấy vô cùng bất an.

“Đúng vậy, buổi sáng ngày kia chúng ta sẽ xuất phát.” Vệ Thiên Lăng chắc chắn.

“Ta... Ta đã biết.” Cho dù Lục Nhi có không muốn đi chẳng nữa, nàng cũng chỉ còn cách nghe theo hắc.

“Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc...” Hắc mới nói đến những từ này, Lục Nhi ở bên cạnh đã nhanh chóng rút hai đầu vai lại, dáo dít vô cùng sợ hãi. “Ta sẽ không bắt buộc nàng phải viên phòng cùng ta, chờ cho đến lúc nàng gần gũi với ta hơn, không còn sợ ta như lúc này nữa thì chúng ta sẽ nói tiếp.”

Lục Nhi không thể ngờ tới Vệ Thiên Lăng sẽ nói như vậy, nàng giật mình nhìn thẳng vào hắc.

“Ta sẽ để tỳ nữ vào đây hầu hạ nàng thay quần áo, đêm nay nàng nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai ta sẽ qua dùng bữa sáng với nàng.” Sau đó, Vệ Thiên Lăng thực sự đứng dậy, bước ra ngoài, dùng hành động chứng tỏ những điều mình vừa nói.

Lục Nhi trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng đã sớm khép lại, sự săn sóc bất ngờ của nam nhân này, khiến cho Lục Nhi không kịp để ý mà vươn tay che ngực, dường như nàng cũng không còn cảm thấy sợ hãi như lúc trước nữa.

“Phu nhân, nô tỳ giúp người thay quần áo.” Người tỳ nữ vừa rồi quay trở lại.

Lục Nhi kinh ngạc gật đầu, để yên cho tỳ nữ tháo mũ phượng cùng trang phục tân nương ở trên người. “Dùng như lão gia nhà các người... cũng không đáng sợ lắm.”

“Không phải nô tỳ đã nói, vốn dĩ phu nhân không cần phải sợ hay sao.” Tỳ nữ cười cười. “Vừa rồi lão gia còn nói, để cho nô tỳ theo người quay về Ngu quốc, cũng thuận tiện ở trên đường chăm sóc phu nhân.”

Nàng ngượng ngùng. “Lão gia nhà các người thực sự nói như vậy?”

“Vâng.” Tỳ nữ trả lời.

Nhận ra bản thân mình được gả cho một người trượng phu chăm sóc cẩn thận như vậy, Lục Nhi thầm nghĩ trong lòng, có lẽ nàng có thể tin tưởng người này sẽ không dăm tới mức đánh nữ nhân giống như đại tỳ phu [1], thật đúng là người tốt.

Tâm tình Lục Nhi dần bình tĩnh lại, vừa đặt lưng xuống giường liền ngủ thiếp đi.

Đúng lúc này, Ngao Liệt chờ tỳ nữ đi khỏi mới từ bên ngoài tiến vào, trông thấy Lục Nhi đang say giấc trên giường, không kìm được mà thở dài một hơi, dưới ánh nến đỏ thắm, mái tóc trắng xóa của hần càng trở nên nổi bật.

“Vì các người, chẳng biết ta đã thở dài bao nhiêu lần nữa...” Ngao Liệt nhìn về phía thân thể sau khi đầu thai của Bạch Lộ, khẽ thấp giọng nói “Mặc dù diện mạo có thay đổi, nhưng Ngao Lãng chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra người, loại tình cảm này rốt cuộc sâu đậm đến mức nào? Mà thứ chấp niệm này cũng thật đáng sợ, ta cũng không hi vọng sẽ có ngày gặp phải...”

“Bây giờ các người cũng đã thành thân, ta chân thành chúc phúc hai người sẽ có được hạnh phúc chân chính, cũng có thể bách niên giai lão...” Nói xong, không hề lưu luyến quay trở về thiên đình.

Ngày thứ ba, Lục Nhi rời khỏi quê hương Chu quốc, đi theo trạng phu sang Ngu quốc.

Bọn họ đi thuyền dọc theo đường thủy tới nơi biên giới giữa Chu quốc và Ngu quốc, sau đó lại tiếp tục đi đường bộ, khiến cho cơ thể Lục Nhi từ bé đến lớn chưa từng ngồi thuyền đi đường xa bao giờ càng lúc càng khó chịu, say sóng liên miên.

“Có đỡ hơn không?” Vệ Thiên Lãng ngồi trong khoang thuyền tự mình chăm sóc nàng, dọn dẹp uest vật, một chút cũng không cảm thấy buồn.

“Ta... Ta không sao...” Lục Nhi thẹn thùng trả lời.

Hần rút chén trà đưa cho nàng. “Súc miệng trước đã.”

“Cám ơn.” Lục Nhi ngoan ngoãn nghe theo.

“Chúng ta là phu thê, nàng không cần phải nói cảm ơn với ta.” Vệ Thiên Lãng đặt chén trà xuống, lấy một chiếc khăn ướt để nàng lau mặt. “Ngày mai chúng ta có thể rời thuyền được rồi, ngồi trên xe ngựa tiến vào nội địa Ngu quốc hẳn sẽ không khó chịu như vậy nữa.”

“Ừm.” Nghe thấy trong giọng nói của hần ngập tràn sự quan tâm, sự đề phòng trong lòng Lục Nhi cũng giảm đi ít nhiều. “Tướng... Tướng công, ta có thể hỏi chàng một việc không?” Nàng cẩn thận lên tiếng.

Khóe miệng Vệ Thiên Lãng khẽ nhếch, cố gắng làm cho bản thân không được quá mức nghiêm túc, nếu không nàng lại không dám nói với mình. “Đương nhiên có thể, nàng muốn biết chuyện gì?”

“Trong nhà tướng công... Còn có ai nữa?” Lục Nhi nuốt nước miếng, dè dặt hỏi. “Cha mẹ tướng công... Chính là công công, bà bà[2] vẫn còn sao? Hay chàng có huynh đệ tỷ muội nào khác không?”

Nghe Lục Nhi hỏi, Vệ Thiên Lãng mới nghĩ đến bản thân mình chưa đề cập bất cứ việc gì với nàng, ngay cả Từ lão gia cũng chỉ muốn nhanh chóng đưa cháu gái giao cho hần, những việc khác đều không đề cập đến, vì thế nhẩn nha ngồi xuống ghế, nâng cốc từ dậy, dịu dàng nói với nàng. “Ta là cô nhi không có cha mẹ, năm mười tuổi may mắn được dưỡng phụ đưa về nhà, cho ta họ, còn đặt tên, bởi vì dưỡng phụ không lập gia đình, cho nên trong nhà cũng không có con cái, sau khi ngài qua đời, chỉ còn lại một mình ta...” Vệ Thiên Lãng đơn giản tóm tắt một chút. “Nàng không cần phải lo lắng về chuyện hầu hạ cha mẹ chồng.”

Lục Nhi cúi đầu, tóc mái rủ xuống. “Không phải ta lo lắng về chuyện hầu hạ cha mẹ chồng, mà là... lo lắng bọn họ sẽ không thích ta, ta rất ngốc, lại không nhanh nhẹn miệng, giống như tứ tỷ của ta... Bà bà rất ghét nàng, lúc nào cũng gây khó dễ cho nàng...”

“Sẽ không có ai dám bắt nạt nàng, nàng là nữ chủ nhân của Vệ phủ.” Ngay lập tức, hần hiểu được, nhớ lại những gì thuộc hạ đã điều tra, vài người tỷ tỷ của Lục Nhi bị đối xử thậm tệ ở bên nhà chồng chính là nguyên nhân khiến nàng sợ hãi lập gia đình. “Đã có ta ở đây, ta sẽ là chỗ dựa cho nàng.”

“Thật... Thật vậy sao?” Từ sau khi các tỷ tỷ xuất giá, đã lâu không có ai che chở nàng như vậy, đôi mắt Lục Nhi đỏ bừng, muốn không cảm động cũng khó.

“Ta có thể lừa gạt tất cả mọi người, nhưng tuyệt đối sẽ không lừa nàng.” Vệ Thiên Lãng chân thành nói.

Nghe thấy vậy, tảng đá bất ổn vẫn luôn đè nặng trong lòng Lục Nhi cuối cùng cũng biến mất, nàng cố lấy dũng khí lên tiếng: “Còn... Còn có, nếu về sau tướng công muốn nạp thiếp, ta cũng sẽ không phản đối, tướng công không cần lo lắng.”

Trượng phu mở miệng nói muốn nạp thiếp, phần làm thê tử không thể nói từ “Không”, như vậy chính là biểu hiện bản thân mình đang ghen tị, hẳn có quyền hư nàng, đạo lý này Lục Nhi hiểu được.

“Vì sao?” Vệ Thiên Lăng nhíu mày.

“Ách...” Lục Nhi cúi đầu. “Bởi vì... Nếu ta không chấp nhận, tướng công sẽ trừng phạt ta...” Nàng vẫn còn nhớ rõ cuộc đối thoại của Vệ Thiên Lăng với gia gia ngày hôm đó.

Lúc này, hẳn mới cảm nhận được Lục Nhi rất để ý sự việc hôm ấy, cho nên mới sợ hãi bản thân mình đến vậy, nàng cho rằng hẳn là kẻ thô lỗ bạo lực. “Những lời đó là ta dùng để lừa gạt gia gia của nàng, ta sẽ không động thủ với nàng.”

“Tại sao chàng lại muốn gạt gia gia của ta?” Lục Nhi buồn bực hỏi.

“Về sau có cơ hội ta sẽ từ từ nói với nàng...” Lúc này, Vệ Thiên Lăng chỉ muốn biết duy nhất một chuyện. “Nếu ta không đánh nàng, nàng vẫn sẽ đồng ý cho ta nạp thiếp hay sao?”

Lục Nhi cảm thấy lắc đầu giống như thật không đúng. “Đương... Đương nhiên...”

“Vì sao? Nàng ghét ta?” Thanh âm của Vệ Thiên Lăng bắt giắc tăng lên, nghĩ đến việc nữ nhân mà hắn yêu thương không chỉ quên hắn, mà còn đồng ý cho hắn nạp thiếp, hắn muốn phát hỏa.

Nàng bị dáng vẻ của hắn dọa co rúm lại. “Ta... không có... ghét chàng...”

“Không ghét ta, tại sao nàng lại đồng ý cho ta nạp thiếp?” Hắn tức giận hỏi.

“Ta không phải... Nhưng mà...” Lục Nhi luống cuống tới mức nước mắt rơi lã chã, thật sự không biết nên giải thích thế nào, chẳng lẽ bản thân mình đã nói sai sao? Sao tướng công lại tức giận đến vậy?

Thấy nàng khóc, Vệ Thiên Lăng mới nhận ra giọng điệu cầu mình vừa rồi không được tốt lắm. “Không phải ta muốn hung dữ với nàng, chẳng qua...” Vất vả lắm mới cưới được nàng về nhà, lại không thể cùng nữ nhân mà mình yêu thương cùng nhau trải qua tháng ngày ân ái, khiến hắn cảm thấy thất vọng.

“Chẳng qua cái gì?” Lục Nhi thực sự không biết bản thân mình đã sai ở đâu.

Vệ Thiên Lăng tự nhủ bản thân mình cần phải nhẫn nại, chỉ cần khiến cho Lục Nhi yêu thương hắn, giống như Bạch Lộ ở kiếp trước yêu mình sâu đậm như vậy không phải là được rồi sao. “Không phải bất cứ người trượng phu nào cũng thích nhìn thê tử của mình hào phóng đến vậy, nàng còn nguyện ý tặng ta cho nữ nhân khác, chính vì thế ta mới cho rằng nàng chán ghét ta.”

“Ta không có chán ghét... Ta thực sự không có chán ghét tướng công...” Lục Nhi lớn tiếng nói.

Hắn thầm cười khổ trong lòng, điều mà hắn thực sự muốn không chỉ có vậy. “Ta biết rồi, nàng chỉ ngại một lát đi, ta ra ngoài xem xem thuyền đã tới đâu rồi.”

Sau khi ra khỏi khoang thuyền, Vệ Thiên Lăng đứng yên tại chỗ, trầm tư.

“Bất kì một cô nương nào lớn lên cũng được dạy dỗ như vậy, không được phép can thiệp vào chuyện nạp thiếp của trượng phu, nàng nói như vậy cũng là việc bình thường...” Hắn hít vào một hơi thật sâu. “Huống hồ nàng đã quên những chuyện ở kiếp trước, nàng không có lý do để phản đối, nàng không có sai...” Vệ Thiên Lăng chỉ còn cách tự thuyết phục chính bản thân mình như vậy.

“Chỉ cần khiến nàng yêu ta thêm một lần nữa là được...” Cho dù nàng có thực sự quên kiếp trước, vậy thì hẳn sẽ làm cho Lục Nhi yêu lại hắn.

Thành Bảo Nguyên – Ngụ quốc.

Thời tiết đã vào thu, ngày ngắn đêm dài.

Hơn mười ngày ngồi trên xe ngựa, Lục Nhi mệt tới mức ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không có, chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy tỷ nữ nói rằng bọn họ đã về đến nhà, ngay sau đó liền mê man bất tỉnh, ngay cả việc bị người ôm về phòng cũng không biết.

Ngủ suốt một ngày một đêm, Lục Nhi tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, sau một hồi run rẩy sợ hãi mới nghĩ đến đây là nhà của tướng công.

Nàng xốc chăn lên, ngồi dậy, trong phòng chỉ có một mình nàng, Lục Nhi quay người nhìn về phía cửa sổ, tuy rằng bây giờ là nửa đêm, có điều ánh trăng rất sáng.

Lục Nhi với lấy trang phục gấp gọn gàng ở cuối giường mặc lên người, tóc dài buông xõa, đẩy cửa đi ra ngoài.

“Hôm nay trăng khuyết...” Tuy ánh trăng chỉ là một hình cong cong tinh tế nhưng lại thoáng nhuốm một thứ màu lam trong suốt, khiến cho Lục Nhi ngẩn ngơ. “Thật đẹp...”

Cứ thế, Lục Nhi bước theo hành lang đi ra ngoài sân, đôi mắt vẫn không rời khỏi ánh trăng, giống như bị nó mê hoặc.

“Một mình nàng ở chỗ này ngắm trăng sao?” Vệ Thiên Lăng từ căn phòng đối diện tiến lại gần, tiếng nói trầm thấp vang lên dưới ánh trăng.

Nghe thấy những lời này, hai lúm đồng tiền của Lục Nhi tự nhiên nở rộ, nhìn về phía hắn, thanh âm cứ thế thốt ra. “Đúng vậy, ta đang chờ chàng, mau mau lại đây, Ngao...”

Cái tiên kia thiếu chút nữa là có thể kêu lên, vậy mà hết lần này đến lần khác đều bị nghẹn lại trong cổ họng.

Lục Nhi vươn tay che lại cái miệng nhỏ, suy nghĩ cũng trở nên hỗn loạn.

18. Chương 18

Nàng rốt cuộc bị làm sao vậy?

“Không thoải mái sao?” Vệ Thiên Lăng thấy thần sắc của nàng không tốt, lập tức bước nhanh tiến lại gần.

“Ta... Giống như đã quên mất chuyện gì, rõ ràng là sắp nghĩ ra rồi, nhưng đột nhiên lại không nhớ được...” Lục Nhi lắc đầu, muốn để bản thân mình tĩnh táo lại một chút.

“Nàng nhớ tới cái gì?” Vệ Thiên Lăng dặt thê tử ra chỗ sáng hơn.

“Nhớ tới... Tưởng công hình như không tên là Vệ Thiên Lăng... Mà được gọi bằng một cái tên khác, tên là... tên là... Không thể nào nghĩ ra được...” Lục Nhi ngây ngô cười hai tiếng. “Có lẽ là do quá mệt mỏi, nên mới suy nghĩ linh tinh như vậy... Tưởng công sao lại có thể có tên khác được...”

“Có lẽ thật sự là do quá mệt mỏi.” Vệ Thiên Lăng nhận ra nàng cũng sắp nhớ lại, tự nhủ bản thân, chỉ cần bọn họ ở chung thêm một thời gian nữa, hẳn là Lục Nhi sẽ nhớ ra chuyện kiếp trước. “Chuyến hành trình lần này khiến nàng vất vả nhiều rồi, ta có nghe từ nữ nói buổi chiều nàng có tỉnh lại một lát, ăn thêm chút gì đó rồi lại ngủ tiếp, nếu mệt quá nàng cứ về phòng nghỉ ngơi đi.”

Lục Nhi ần ần thái dương. “Bây giờ ta không muốn ngủ, chỉ muốn...được ngắm trăng.”

“Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ta cũng đã từng hỏi nàng, ‘Nàng rất thích ánh trăng sao?’, nàng nói ‘Đúng vậy.’” Hắn hỏi. “Vì sao?”

Thật ra ta cũng không hiểu vì sao, nghe nương và các tỷ tỷ nói, lúc ta còn rất nhỏ, chắc khoảng hai, ba tuổi gì đó, ban đêm thường ngồi trên thềm đá ngắm trăng, cứ nhìn cho đến khi ngủ quên mất, tới tận sáng mới bị người đánh thức, cho dù có là mùa đông thì ta vẫn như vậy, vì vậy mới thường xuyên không cẩn thận bị cảm lạnh, khiến nương toàn phải đi sang ngủ cùng ta, để ta sẽ không vì nửa đêm không ngủ được lại chạy ra ngoài ngắm trăng. Có điều, ta rất hờ, không nghe lời, nhân lúc nương ngủ say, lại vụng trộm chạy ra ngoài...” Lục Nhi nghiêng đầu, ngây thơ cười. “Cho đến tận bây giờ vẫn như vậy, có lúc nhìn ánh trăng, lại có cảm giác bản thân mình đã từng ngắm rất nhiều năm rồi... Ta nói như vậy, tưởng công có cười ta hay không?”

Cổ họng Vệ Thiên Lăng hơi nghẹn lại, “Sao ta có thể cười nàng chứ? Chỉ có một mình nàng ngắm trăng hay sao?” Tuy biết nàng vẫn chưa nhớ ra chính mình, nhưng hẳn hi vọng, nàng sẽ nghĩ đến những ngày hai người cùng nhau ngắm trăng ở kiếp trước.

“Đương nhiên không phải. Còn có ánh trăng bầu bạn với ta.” Lục Nhi cười đến thật đáng yêu. “Chỉ cần có nó, một chút ta cũng không thấy cô đơn, bởi vì nó sẽ bảo vệ ta.”

“Ánh trăng sao có thể bảo vệ nàng được?” Hốc mắt của hắn hơi phiếm hồng.

“A... Ta cũng không rõ lắm, chỉ có điều, mỗi lần nhìn thấy nó, ta liền cảm thấy rất an tâm, giống như đang có một người rất thân thiết, rất đáng tin tưởng ở bên cạnh, ta có thể hoàn toàn dựa vào người đó...” Càng nói, khuôn mặt Lục Nhi càng thêm đỏ. “Ta không nói nữa, mỗi lần nghe ta nói những điều này, các tỷ tỷ đều cười đến đau bụng, nhất định tướng công cũng sẽ giễu cợt ta.”

“Ta sẽ không giễu cợt nàng.” Vệ Thiên Lăng biết rõ, đến tận bây giờ, nàng vẫn còn nhớ tới hắn, có điều những kí ức này dường như vẫn còn đang ngủ say, chưa thức tỉnh. “Ta cũng giống nàng, mỗi lần ngắm trăng, đều có cảm giác như đã nhìn rất nhiều năm... rất nhiều năm rồi, dường như vẫn luôn nhìn từ kiếp trước đến kiếp này.”

Lục Nhi như tìm được bạn tri âm. “Ta cũng cảm thấy như vậy... Thì ra cảm giác của tướng công cũng giống ta, thật đúng là tốt quá, cứ như thế này, dường như ta lại tiến đến gần tướng công hơn một chút, sẽ không... Giống người xa lạ...” Thanh âm càng nói càng nhỏ, khuôn mặt nàng cũng trở nên đỏ tới mức như muốn thiêu cháy.

“Sau này chúng ta có thể cùng nhau ngắm trăng.” Hắn dịu dàng nói.

Đôi mắt nàng tỏa sáng, dùng sức gật đầu. “Tướng công... Không tức giận sao?”

“Sao nàng lại hỏi như vậy?” Vệ Thiên Lăng không hiểu.

“Bởi vì, ngày đó, lúc ở trên thuyền, khi nói chuyện tướng công muốn nạp thiếp, ta cứ tưởng tướng công nghĩ ta chán ghét chàng, mới có thể đồng ý việc tướng công nạp thiếp...” Lục Nhi vẫn luôn canh cánh việc này trong lòng, chịu đựng tới tận bây giờ mới dám nhắc lại.

Hắn nhớ lại chuyện hôm đó đột nhiên tức giận vô cớ, vội vàng xin lỗi. “Ta không giận nàng, thật ra nàng đồng ý cũng không hề sai, không thể trách nàng được...”

Dù vậy, Lục Nhi vẫn không hi vọng trượng phu hiểu lầm nàng thêm. “Nhưng mà ta thực sự không có chán ghét tướng công, tuy rằng ban đầu có chút sợ hãi, có điều mấy ngày nay, tướng công rất quan tâm tới ta, cho nên ta không thấy sợ nữa...”

“Lục Nhi...” Vệ Thiên Lăng định nói.

Nàng nắm chặt bàn tay, giọng nói cũng kích động theo. “Nếu tướng công thực sự muốn nạp thiếp, tuy trái tim của ta rất đau, rất khổ sở, nhưng chỉ cần tướng công vui vẻ, ta sẽ cố chịu đựng...”

Vệ Thiên Lăng ngăn ra, hiểu rõ Lục Nhi đã thích mình, chỉ vì nàng thích mình, mới có thể miễn cưỡng thành toàn cho mình, cuối cùng hắn cũng chạm được vào trái tim Lục Nhi.

“Những lời ta nói thật ngốc, cũng không biết nên biểu đạt như thế nào mới có thể không làm tướng công tức giận...” Lục Nhi cúi thấp đầu, thanh âm càng lúc càng nhỏ.

Không đợi Lục Nhi nói xong, Vệ Thiên Lăng đã nhanh chóng ôm nàng vào lòng. “Nàng không có chọc giận ta...”

“Thật vậy sao?” Bị hắn ôm chặt như vậy khiến Lục Nhi có cảm giác vô cùng thân thuộc, không những không có một chút sợ hãi hay chán ghét, trái lại dường như có một thứ tình cảm mà nàng vẫn luôn mong nhớ đang chậm rãi lan tỏa khắp người.

Dường như từ rất lâu rồi, nàng cũng từng được tướng công ôm như vậy...

Lục Nhi không kìm lòng được, từng giọt nước mắt nhẹ nhàng chạy xuống.

“Đương nhiên là thật...” Vệ Thiên Lăng nâng khuôn mặt ướt đẫm của nàng lên, hỏi: “Sao lại khóc?”

Nàng sờ sờ mặt mình, cũng cảm thấy buồn bực. “Làm sao có thể như vậy... Sao ta lại rơi nước mắt...”

“Có phải nàng nghĩ đến việc gì hay không?” Hắn hỏi nhỏ.

“Giống như có... Mà cũng giống như không có... Ta cũng không biết...” Lục Nhi gõ gõ cái trán, biểu tình vô cùng rối rắm. “Gần đây ta cảm thấy mình trở nên rất kì quái, luôn có cảm giác dường như đã quên mất việc gì đó, nhưng mà cho dù có nghĩ tới mức đầu óc muốn nổ tung cũng không thể nào nhớ ra nổi...”

Vệ Thiên Lăng nhìn chằm chằm nàng, nếu như nàng cứ miễn cưỡng suy nghĩ tới chuyện kiếp trước, có lẽ sẽ làm Lục Nhi hiện tại cảm thấy vô cùng khó chịu, có lẽ để nàng quên sẽ tốt hơn.

“Như vậy thì... Không cần nhớ ra cũng được.” Hắn hiểu rõ Lục Nhi vẫn nhớ chính mình, như vậy là đủ rồi, Vệ Thiên Lăng quyết định.

“Ừ.” Lục Nhi nhu thuận gật đầu.

“Ta có thể ôm nàng thêm một lát được không?” Vệ Thiên Lăng luyến tiếc phải buông tay.

Nàng ở trong lòng hắn, gật đầu. “Đương nhiên là có thể, tướng công.”

Đúng rồi! Người nam nhân này là trưởng phu của nàng, là người sẽ ở bên mình trọn đời trọn kiếp, cho đến tận bây giờ, Lục Nhi mới ý thức được điều này. Nhớ lại quãng đường vất vả đi từ Chu quốc tới Ngụ quốc, người này không những luôn hết lòng chăm sóc chính mình mà còn không nỡ nói nặng lời với nàng một câu, càng không nói đến việc đánh nàng, quả thực tướng công đối xử với nàng rất tốt...

Nàng cũng thích tướng công.

Nửa tháng sau –

Lục Nhi nhận ra cuộc sống những ngày qua ở Vệ phủ của nàng còn tốt hơn khi trước rất nhiều, tất cả nô tài cùng tỳ nữ trong phủ đều nghe nàng, chuyện gì cũng không phiền nàng động tay, không những vậy còn chuẩn bị chu đáo mọi việc hầu hạ nàng. Nàng hiểu được, những thứ này có được đều là nhờ sự trân trọng cùng yêu chiều của tướng công dành cho nàng.

Ban ngày, cho dù Vệ Thiên Lăng có việc phải đi ra ngoài thì nhất định trước buổi tối hắn cũng sẽ trở về, dùng bữa tối với thê tử, sau đó hai người sẽ cùng nhau ngắm trăng.

“Tướng công, hai ngày nữa trăng sẽ tròn.” Lục Nhi ngồi trên thềm đá, bàn tay nhỏ nâng cằm, đôi mắt đắm đắm nhìn lên mặt trăng sáng tỏ trên cao, “Thiếp thích trăng tròn nhất...”

“Vì sao?” Vệ Thiên Lăng ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Bởi vì trăng tròn tượng trưng cho sự đoàn viên, sẽ không bao giờ tách rời.” Nàng cười ngây ngốc. “Cho nên, thiếp thích nhất ngồi cầu nguyện dưới ánh trăng rằm, mong rằng tất cả mọi người đều có thể được sống cùng với người mình thích.”

Hắn cười nhẹ một tiếng. “Vây, trăng tròn lần này, nàng cũng sẽ cầu mong nguyện vọng đó hay sao?”

“Thiếp... Thiếp muốn cầu...” Lục Nhi đột nhiên phát hiện mặt mình ngày càng đỏ thêm, bèn vươn tay sờ sờ, quả nhiên rất nóng. “Thiếp muốn cầu...”

‘Cùng tướng công làm phu thê cả đời.’ Nàng rất muốn nói như vậy.

Thì ra bản thân mình thực sự rất thích tướng công, rõ ràng tướng công ngày nào cũng bề bộn rất nhiều việc nhưng vẫn luôn dành thời gian chăm sóc nàng, không để nàng cảm thấy cô đơn, hơn bất kì ai, Lục Nhi hiểu được sự dịu dàng và tri kỉ mà tướng công dành cho nàng, tình yêu cứ thế chậm rãi bén rễ ở trong lòng, nàng cũng đang dần dần cảm nhận được.

“Là nguyện vọng gì?” Vệ Thiên Lăng không nghe rõ, bởi vì xung quanh rất tối, hắn dựa sát mặt lại gần nàng một chút.

Hai má Lục Nhi đỏ bừng, lại bị hắn hỏi một câu như vậy, khiến nàng xấu hổ không nói nên lời. “Thiếp hi vọng... Tướng công luôn luôn khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.”

“Cảm ơn nàng.” Tuy đây không phải là những lời mà Vệ Thiên Lăng muốn nghe, nhưng hắn vẫn rất vui vẻ.

Nàng nhỏ giọng nói: “Không có gì.”

Vệ Thiên Lăng đưa mắt nhìn về phía ánh sáng dịu nhẹ cuối chân trời. “Bầu trời đêm nay thực sự rất đẹp... Ta rất vui khi có thể được ở đây thưởng thức cùng nàng...”

“Thiếp... Thiếp cũng vậy.” Lục Nhi thẹn thùng nói.

Ý cười trong đáy mắt Vệ Thiên Lăng càng thêm rõ nét, hắn quyết định sẽ không suy nghĩ thêm về chuyện kiếp trước nữa, hắn chỉ cần nắm chắc hiện tại, nắm chắc niềm hạnh phúc mà mình đang có.

Như vậy là đủ rồi.

Không biết qua bao lâu, Vệ Thiên Lăng chợt cảm giác được sức nặng bên vai trái, hắn nghiêng đầu liền trông thấy thì ra là Lục Nhi đã vô tình ngủ quên.

“Trước kia nàng cũng thường xuyên tựa vào vai ta ngủ như vậy...” Vệ Thiên Lăng vươn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, thì thào.

Lục Nhi không có tỉnh lại, nàng ngủ rất yên tâm, bên môi còn vương nụ cười.

“Nhất định kiếp này chúng ta sẽ hạnh phúc.” Vệ Thiên Lăng dịu dàng hứa hẹn.

Thấy Lục Nhi ngủ rất say, hắn chỉ còn cách đưa nàng về phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, Vệ Thiên Lăng cứ như vậy ngồi bên cạnh ngắm nhìn, dường như cho dù hắn có nhìn cả đời cũng đều cảm thấy không đủ.

Đến tận khi, Vệ Thiên Lăng cũng ngủ quên trên giường.

Trời dần sáng, tiếng gà gáy vang lên rộn ràng, những người hầu trong phủ cũng bắt đầu một ngày làm việc mới.

Lục Nhi khẽ tựa mình, chợt nàng phát hiện ra có cái gì đó đang đè nặng lên người, đôi mắt nhấp nhem theo bản năng hơi hé ra, lúc này nàng mới nhận ra có một cánh tay của nam nhân đang đặt ngang thắt lưng mình.

“Tướng...” Lục Nhi nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào gương mặt nam tính gần sát bên cạnh, ngay cả hô hấp của hắn nàng cũng có thể cảm nhận được, hai má đỏ lên, định lên tiếng đánh thức trượng phu dậy, nhưng trông thấy hắn ngủ rất say, cuối cùng vẫn quyết định đem thanh âm nuốt trở lại.

Thực ra, tướng công có quyền được ngủ ở đây, nhưng hắn lo lắng nàng không quen với sự có mặt của hắn, có khi còn cảm thấy sợ hãi, mới sang phòng khác ngủ. Trong lòng Lục Nhi hiểu rõ, cũng biết bản thân mình nên làm như thế nào, đợi trượng phu tỉnh dậy, nàng sẽ nói cho hắn, nàng rất thích tướng công, và... phu thê thì nên đồng giường cộng chẩm[1] mới đúng.

Đợi đến lúc Lục Nhi nhìn sang phía trượng phu ở bên cạnh, mới phát hiện ra không biết hắn đã tỉnh lại từ bao giờ, cho dù ánh nến tắt đã lâu, nàng không nhìn thấy rõ biểu cảm trên mặt hắn, nhưng nàng biết đôi mắt nóng rực như hai ngọn lửa đang hừng hực cháy kia vẫn luôn dõi sát theo nàng, khiến tâm tư nàng rối bời.

“Tướng... Tướng công...” Lục Nhi nhẹ nhàng kêu.

Giọng nói Vệ Thiên Lăng khàn khàn: “Chúng ta có thể trở thành phu thê thực sự được không?”

“...Vâng.” Nàng thẹn thùng trả lời.

Hắn ghé sát vào bên cạnh nàng, hôn lên khuôn mặt đỏ ửng, cho tới khi chiếm được cái miệng nhỏ nhắn, mới không kiềm chế được nổi xúc động, dùng sức cắn mút, tất cả đều chỉ vì hắn đã chờ đợi giây phút này từ rất lâu rồi.

“Thiếp... Thiếp rất thích tướng công... Thực sự... Rất thích... Rất thích...” Lục Nhi vất vả lắm mới tìm được cơ hội nói chuyện, dùng thanh âm đứt quãng thể hiện rõ tâm ý của chính mình.

“Ta cũng giống nàng...” Cuối cùng Vệ Thiên Lăng cũng đợi được đến lúc nàng nói ra những câu này.

Khóe mắt Lục Nhi ươn ướt, tận tai nghe được tướng công nói cũng thích mình, nàng vui mừng phát khóc. “Thiếp muốn... Làm phu thê cả đời với tướng công... Sẽ không bao giờ chia lìa...”

“Tất nhiên là sẽ không bao giờ chia lìa... Ta hứa với nàng...” Bọn họ sẽ cùng nhau bách niên giai lão, cùng nhau đi hết cả cuộc đời, sẽ không bao giờ có chuyện để một nửa của mình phải chịu đựng sự cô đơn nữa.

Nàng dùng sức gật đầu. “Thiếp tin tưởng tướng công...”

Vệ Thiên Lăng vươn tay cởi áo cánh của nàng, sau đó cũng thoát đồ của chính mình, để giữa hai người bọn họ không còn bất kì sự ngăn cách nào nữa. “Cuối cùng chúng ta cũng có thể ở cùng một chỗ...”

“Vâng...” Lục Nhi cảm giác được cơ thể ngây ngô của mình dưới sự trêu chọc của trượng phu càng lúc càng trở nên mất cảm, giống như từng lớp tuyết dày lạnh lẽo đang dần tan thành những dòng nước mềm mại, nàng chỉ biết thở gấp không ngừng, cho đến khi sự hưng không được lấp đầy.

Khoảnh khắc cảm nhận được sự kết hợp giữa hai người, Vệ Thiên Lăng hiểu rõ cuộc đời của mình đã không còn khuyết thiếu nữa, cho dù hắn không bao giờ biết được cha mẹ mình là ai, nhưng hắn đã có cha nuôi, hiện giờ lại có một người vợ mà mình thương yêu nhất trên đời, tương lai không xa, bên cạnh hắn sẽ xuất hiện thêm vài đứa trẻ đáng yêu ngoan ngoãn, hắn cảm thấy bản thân mình may mắn hơn bất cứ ai trên đời này.

Hắn không còn cô đơn một mình nữa, cuối cùng hắn cũng có nhà để về.

“Rất đau sao?” Khi dự vọng trong cơ thể dần dần dịu đi, Vệ Thiên Lăng mới hỏi nàng những câu này, hắn chỉ sợ bản thân mình quá thô lỗ, sẽ khiến thê tử bị thương.

Lục Nhi nép sát vào ngực hắn, khẽ ngo ngoáy. “Tướng công rất dịu dàng, một chút cũng không thấy đau...”

“Đồ ngốc.” Vệ Thiên Lăng sủng nịch mắng.

Nụ cười ngượng ngùng hiện lên trên gương mặt nàng. “Buổi tối... Tướng công... Không cần phải đi chỗ khác ngủ nữa...”

“Điều đó là đương nhiên.” Hắn cũng không muốn phải ngủ một mình.

“Tướng công.” Lục Nhi nhẹ giọng lên tiếng.

Vệ Thiên Lăng từ từ nhắm hai mắt lại, trả lời nàng. “Sao thế?”

“Cảm ơn chàng đã tới tìm thiếp.” Nếu như buổi lễ Vu Lan hôm đó, tướng công không muốn tiến lại gần nàng, không muốn tới bàn chuyện làm ăn với gia gia, có lẽ cả đời này nàng cũng không có cơ hội được gần cho hắn.

Nghe vậy, Vệ Thiên Lăng càng thêm ôm chặt thê tử vào lòng. “Cho dù có chuyện gì xảy ra, ta đều sẽ tìm được nàng...” Chỉ có bản thân hắn mới hiểu hết những lời này.

19. Chương 19

Hắn đã từng thề sẽ không bao giờ quên nàng.

Nhất định hắn sẽ tìm thấy nàng.

Từ lúc hai người trở thành vợ chồng thực sự, dường như tâm hồn càng lúc càng trở nên thân thiết.

Tuy mỗi ngày trôi qua đều rất yên bình, nhưng thông qua những ánh mắt, bọn họ đều cảm nhận được tình cảm giữa hai người càng lúc càng thâm thiết. Hằng đêm, khi trăng đã lên, họ sẽ cùng nhau ngồi trên thềm đá, tựa vào vai nhau, không cần quá nhiều ngôn ngữ cũng có thể cảm nhận được tâm tình của người bên cạnh.

Hai tháng sau, Lục Nhi cảm thấy bản thân mình không chỉ thích tướng công, mà đã trở thành yêu thương sâu sắc, ngoại trừ người nhà, nàng chưa từng yêu một người nào nhiều đến như vậy.

Hôm nay, sau khi dùng xong bữa tối, trông sắc trời còn sớm, hai người liền cùng nhau tản bộ ở hoa viên.

Lục Nhi thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn trộm trượng phu ở bên cạnh, khóe miệng luôn hé ra nụ cười ngọt ngào, lúm đồng tiền như ẩn như hiện, khiến Vệ Thiên Lăng không nhìn được cũng vui lây.

“Có chuyện gì mà nàng vui vẻ đến vậy?” Hấn cười nói.

Nàng mím môi trả lời. “Không có chuyện gì, chẳng qua là nhìn thấy tướng công liền cảm thấy rất hạnh phúc.”

“So với ánh trăng còn thấy hạnh phúc hơn sao?” Vệ Thiên Lăng cô ý đùa nàng.

“Tất nhiên.” Lục Nhi then thùng gật đầu. “Tướng công cũng từng nói qua bản thân chàng cũng rất thích ánh trăng, trước đây chàng đều ngắm trăng một mình hay sao?”

Vệ Thiên Lăng “Ừ” một tiếng. “Trước đây ta vẫn luôn chỉ có một mình, lúc ta còn chưa gặp được dưỡng phụ, cho dù cả ngày đều không ăn xin được bất cứ thứ gì, nhưng khi ta ngắm đầu lên, trông thấy ánh trăng, cảm giác đói bụng cũng theo đó mà biến mất.”

“Thời gian tướng công ngắm trăng còn lâu hơn thiếp, chàng không thấy chán sao?” Nàng đã từng nghe kể về những chuyện khó khăn mà tướng công gặp phải khi còn nhỏ, thực sự rất đau lòng, nghĩ đến việc hấn luôn cô độc một mình, nàng chỉ muốn bản thân có thể gặp được hấn sớm một chút, bầu bạn bên cạnh hấn.

“Trước kia có lẽ có, bây giờ có nàng rồi thì khác.” Hấn không chút nghĩ ngợi liền trả lời.

Trái tim Lục Nhi đột nhiên thất lại, một thứ tình cảm vừa đau đớn vừa ngọt ngào nhanh chóng dâng trào trong lòng, loại cảm xúc mãnh liệt như vậy khiến nàng có cảm giác vô cùng quen thuộc, dường như trước đây nàng cũng đã từng như vậy.

Ở thật lâu trước kia, bọn họ cũng đã từng nói những câu như vậy...

Nàng có thể khẳng định.

“... Tướng công thực sự cảm thấy như vậy?” Lục Nhi nghe thấy bản thân mình lên tiếng.

Vệ Thiên Lăng khẽ hắng giọng, lòng tự trọng của một nam nhân khiến hấn không được tự nhiên. “Không phải bởi vì ta cô đơn...”

“Thật ra tướng công rất thích ta ngắm trăng với chàng đúng không...” Từng câu cứ tự nhiên tuột ra khỏi miệng nàng như vậy, vừa mới nói xong, Lục Nhi liền ngây ngẩn cả người. Cuộc đối thoại này quen thuộc tới mức khiến trái tim nàng đau đớn từng hồi, bởi vì bản thân nàng đã từng nói những lời giống như vậy đối với hấn.

Rốt cuộc là vào lúc nào?

Hấn là nàng phải biết mới đúng, vì sao nàng nghĩ mãi vẫn không ra?

Nàng phải nhớ lại mới được.

“Lục Nhi?” Vệ Thiên Lăng phát hiện ra nàng bắt thường, vội vã lên tiếng.

Lục Nhi ngẩng đầu nhìn về phía hấn, trong nháy mắt nàng chợt nhìn thấy hình ảnh một nam nhân khác đan xen vào thân hình của Vệ Thiên Lăng, bọn họ cao lớn giống nhau, cả hai cùng có một đôi mắt sáng ngời, ngay cả sự dịu dàng khi nhìn nàng cũng không hề khác biệt. Hai người cuối cùng hợp lại thành một, cũng khiến nàng vừa liếc mắt một cái liền nhận ra...

Nàng nhớ ra rồi!

Sao nàng có thể quên được tên của hấn chứ?

“Ngao Lăng...” Cái tên luôn luôn mắc kẹt tại đầu lưỡi của nàng, cuối cùng cũng được thốt lên, đôi mắt Lục Nhi đỏ hoe, “Sao thiếp có thể quên chàng được chứ...”

“Nàng nhớ lại rồi?” Vệ Thiên Lăng vội vã đỡ lấy thân hình lung lay sắp đổ xuống của nàng.

“Sao thiếp có thể quên một chuyện quan trọng như vậy...” Bàn tay nhỏ bé của Lục Nhi chậm chậm nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trượng phu. “Đáng lẽ ta không nên quên lãng những chuyện về chàng mới đúng...”

Hắn ôm chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn áy náy của Lục Nhi. “Không! Nếu việc nhớ lại kiếp trước khiến nàng khổ sở, vậy nàng có quên lãng cũng không sao...”

“Không được... Bản thân thiếp đã hứa với chàng...” Nàng tự trách chính mình. “Nhưng tới tận bây giờ thiếp mới nhớ ra... Thiếp bỏ chàng lại mà ra đi một mình... Chàng nhất định rất cô đơn...”

“Ta không chỉ có một mình, bởi vì ta đã tìm được nàng.” Vệ Thiên Lăng vươn ngón tay lau đi những giọt nước mắt đang không ngừng lăn dài trên má nàng.

Lục Nhi nhớ đến những chuyện trước kia, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào. “Thiếp biết bản thân mình sắp chết... Nhưng mà thiếp thực sự không nỡ bỏ chàng ở lại... Tuy chàng không rơi bất kì giọt nước mắt nào, nhưng thiếp có thể cảm nhận được trái tim chàng đang nát vụn... Trái tim thiếp cũng đau đớn vô cùng... Nhưng thiếp tự nhủ mình phải cười... Có như vậy, chàng mới không phát hiện được thiếp ra đi mà lòng không yên...”

“Ta biết... Ta đều biết cả...” Hai mắt Vệ Thiên Lăng đỏ hoe, hắn biết nàng đang nhớ lại những chuyện lúc trước, đó cũng là vết thương đau đớn nhất trong lòng hắn.

Nàng mở to đôi mắt ngăn nước, tiếp tục lên tiếng: “Thiếp đã hứa với chàng sẽ sống lâu trăm tuổi... Nhưng thiếp lại vi phạm lời hứa... Không có cách nào có thể tiếp tục cùng chàng ngắm trăng... Thiếp thực sự không muốn chết... Thực sự không muốn rời xa chàng...”

Những lời kiếp trước nàng còn chưa kịp nói, đến tận bây giờ mới có cơ hội thổ lộ.

Vệ Thiên Lăng lặng lẽ rơi lệ. “Nàng không có rời xa ta, vẫn luôn luôn ở lại bên cạnh ta... Cho nên một chút ta cũng không cảm thấy cô đơn... Ta thực sự không sao...”

“Thực sự không sao sao?” Vì chuyện này, Lục Nhi vẫn luôn áy náy trong lòng, chỉ sợ sau khi nàng ra đi, bỏ lại hắn một mình, người nam nhân này sẽ mất đi ý niệm sinh tồn.

Vệ Thiên Lăng nghẹn ngào, một lúc lâu sau mới khó khăn lên tiếng. “Không sao...”

Nghe thấy vậy. Lục Nhi nhẹ nhàng thở hắt ra, tảng đá lớn vẫn luôn đè nặng trong lòng nàng cuối cùng cũng biến mất, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, lâm vào hôn mê.

“Lục Nhi!” Vệ Thiên Lăng vội vàng ôm thê tử vào phòng, sai người hầu mau chóng đi mời đại phu tới.

Một lát sau, đại phu hốt hải chạy vào phủ, ngồi ở bên giường, cẩn thận xem mạch của Lục Nhi, sau khi hiểu rõ nguyên nhân liền nở nụ cười.

“Vệ gia đừng lo lắng quá, chỉ là quý phu nhân mang thai, hơn nữa nhất thời bị kích thích, nên mới hôn mê bất tỉnh, không có việc gì.” Đại phu lên tiếng trấn an người sắp được lên chức phụ thân ở trước mặt.

“Nàng... Có thai?” Một lúc lâu sau, Vệ Thiên Lăng mới tiếp nhận được tin tức vui mừng động trời này.

Đại phu gật đầu xác định. “Ta sẽ kê một toa thuốc dưỡng thai cho phu nhân, chỉ cần không để cảm xúc quá mức kích động, ăn ngủ đều đặn, chắc chắn sẽ không có việc gì.

“Cảm ơn đại phu.” Sau khi tiễn đại phu ra về, Vệ Thiên Lăng quay lại trong phòng.

Lục Nhi vẫn chưa tỉnh lại, dường như sau khi nói xong những lời đó, toàn bộ sức lực của nàng đều biến mất, nặng nề ngủ.

“Cuối cùng nàng vẫn nhớ ra...” Vệ Thiên Lăng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của thê tử. “Nếu việc này khiến nàng bị tổn thương, ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng, ta thà rằng nàng quên đi...”

Tối hôm đó, Vệ Thiên Lăng vẫn luôn ngồi canh ở bên giường, chờ thê tử mở mắt ra nhìn hắn.

Mãi cho tới khi trời sang, Lục Nhi mới chậm rãi tỉnh lại.

Trông thấy tướng công đang ngồi bên mép giường, bóng hình vô cùng quen thuộc, đây là nam nhân mà nàng yêu, cho dù diện mạo không giống như xưa, nhưng Lục Nhi chắc chắn chàng là người đó, là Ngao Lăng của nàng, là Ứng Long của nàng...

Trong lòng Lục Nhi chợt nảy lên một nghi vấn.

Nàng suy nghĩ một lúc lâu vẫn không lý giải được, đành phải vươn cánh tay nhỏ bé, khẽ chạm vào Vệ Thiên Lăng đang ngủ gật ở bên cạnh.

Vệ Thiên Lăng lập tức bừng tỉnh. “Nàng tỉnh rồi?”

“Ừm.” Lục Nhi thử ngồi dậy.

Hắn vươn tay đỡ nàng cẩn thận. “Nàng có khát nước không? Hay có muốn ăn chút gì?”

“Thiếp không đói bụng...” Lục Nhi chăm chú nhìn người nam nhân trước mặt. “Chàng hiện giờ là người, hay là Ưng Long? Vì sao lại biến thành như vậy? Tuy thiếp vẫn có thể nhận ra chàng, nhưng rốt cuộc là tại sao?”

Nghe nàng hỏi như vậy, Vệ Thiên Lăng trả lời có chút do dự. “Ta... Bây giờ ta là người phạm, không phải còn là Ưng Long nữa, thần lực cũng biến mất rồi.”

“Vì sao?” Lục Nhi kinh ngạc.

“Sau khi nàng ra đi, ta... giống như phát điên, bởi vậy đã phạm phải sai lầm to lớn, cho nên bị dày xuống trần gian, đời đời kiếp kiếp chịu luân hồi khổ ải.” Vệ Thiên Lăng nghĩ đến Ngọc Đế thương tình ban ân cho hắn có thể chuyển thể làm người, trong lòng vô cùng cảm kích, hắn cũng không cảm thấy hối hận về những chuyện mình đã làm, nguyện ý chịu phạt, có điều hắn không muốn để Lục Nhi biết được tất cả, sợ nàng áy náy tự trách.

Nàng gật mình kinh ngạc một lát, cuối cùng thở dài. “Đều do thiếp hại chàng.”

“Nói vậy! Chuyện này một chút cũng không liên quan tới nàng...” Hắn nghiêm giọng nói rõ. “Ta không hối hận đầu thai làm người, nếu làm vậy có thể được ở bên cạnh nàng, không bị bất kì kẻ nào phá đám, cho dù mọi việc có xảy ra một lần nữa, ta vẫn sẽ chọn lựa như vậy.”

“Chàng thật khờ.” Lục Nhi vừa muốn khóc vừa muốn cười.

Vệ Thiên Lăng ôm lấy nàng, bởi vì cả hai đều mang theo kí ức của kiếp trước, nên cái ôm này cũng không giống trước kia. “Vì nàng, cho dù có phải chịu bao nhiêu khổ cực ta cũng nguyện ý.”

“Như vậy, về sau thiếp nên gọi chàng như thế nào đây?” Nàng tựa đầu vào vai trượng phu, cười hỏi.

“Tất nhiên là nàng bảo ta tướng công, ta vẫn gọi nàng là Lục Nhi như trước.” Vệ Thiên Lăng tươi cười. “Chuyện kiếp trước chỉ cần tự bản thân chúng ta biết là được rồi.”

Lục Nhi cũng cảm thấy làm như vậy là tốt nhất. “Bởi vì tướng công còn nhớ rõ chuyện trước kia, cho nên buổi tối lễ Vu Lan hôm đó chàng nói chủ động bắt chuyện với ta, muốn làm quen với ta có phải không?”

Vệ Thiên Lăng rót cho nàng một cốc nước, chờ nàng uống xong mới chậm rãi quay lại ngồi bên mép giường, tiếp tục nói: “Tối hôm đó ta nhìn thấy nàng ở trên đường, liếc mắt một cái liền nhận ra nàng ngay lập tức, nhưng mà dường như nàng không nhớ bất cứ điều gì, cho nên ta cũng đành tạm thời không đề cập đến, cho dù nàng thực sự đã quên, nàng vẫn luôn là Bạch Lộ mà ta yêu, cả đời này ta chỉ muốn được kết làm phu thê với duy nhất một mình nàng.”

Nàng cảm động. “Bởi vì thiếp là Bạch Lộ, là nữ nhân là kiếp trước tướng công yêu thương, nên chàng mới đối xử tốt với thiếp như vậy sao? Không phải bởi vì chàng thích Lục Nhi sao?”

Vệ Thiên Lăng phản ứng cũng rất nhanh. “A, đương nhiên là ta thích cả hai.”

“Thật giảo hoạt, nghe chàng nói như vậy, hại thiếp không biết có nên tức giận hay không, bởi vì khi thiếp còn chưa nhớ ra kiếp trước tướng công là ai, liền đã yêu chàng mất rồi.” Lục Nhi giả vờ oán giận.

Hắn có chút khó xử, vội vàng cam đoan: “Thực sự là ta yêu cả hai, đây là sự thật, ta không có lừa nàng...”

Trông thấy dáng vẻ trượng phu hoảng hốt lo sợ, Lục Nhi không kìm được bật cười. “Thiếp nói đùa với chàng thôi, cho dù có là thiếp của kiếp trước, hay là Lục Nhi của kiếp này, thiếp vẫn chỉ yêu một mình chàng.”

“Ta cũng thế, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, ta cũng chỉ muốn được lấy nàng làm vợ.” Vệ Thiên Lăng âm thầm siết chặt vòng tay đang ôm nàng, thỏa mãn thở dài.

Lục Nhi chậm rãi nhắm hai mắt lại, cuối cùng bọn họ cũng có thể ở bên nhau, tình yêu ở kiếp trước, lại có cơ hội tiếp tục kéo dài thêm nữa.

“Còn một chuyện nữa...” Vệ Thiên Lăng lúc này mới nhớ ra hắn vẫn chưa nói cho nàng biết tin mừng. “Nàng sắp làm nương rồi, hôm qua đại phu đã tới đây, nói rằng trong bụng nàng giờ đang mang đứa nhỏ của chúng ta, cho nên vài tháng này cần phải chú ý đến thân thể, không được để cảm xúc quá mức kích động, nếu không sẽ không tốt cho đứa nhỏ.”

“Thiếp... Thiếp có hỉ?” Nàng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

“Vài tháng nữa đứa trẻ sẽ chào đời, chúng ta sẽ làm cha mẹ...” Hắn nâng khuôn mặt vừa khóc vừa cười của thê tử lên. “Cho nên nàng không được phép nghĩ đến những thống khổ chia lìa ở kiếp trước, để tránh tổn thương bản thân mình và đứa nhỏ, chỉ cần trân trọng những gì ở kiếp này là được rồi.”

“Vâng tướng công.” Nàng nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình.

Bọn họ đã từng chịu đựng cảm giác mất mát đau đớn khôn nguôi một lần, cho nên càng thêm quý trọng những gì đang có trong tay.

Trong chớp mắt, nửa năm đã nhanh chóng trôi qua.

Mùa đông chia tay, mùa xuân đi tới.

Mặc dù bụng Lục Nhi đã rất lớn nhưng nàng vẫn kiên trì muốn đích thân tiễn trưởng phu ra ngoài, có điều mỗi bước đi của nàng đều vô cùng khó khăn, khiến trong lòng Vệ Thiên Lăng run rẩy từng hồi.

“Ta sẽ quay về trước ngày nàng lâm bồn, mấy ngày ta không ở nhà, nàng phải ngoan ngoãn ở trong lòng, nhiều nhất cũng chỉ được đi tản bộ ở trong sân thôi, không được phép đi quá xa, biết chưa?” Hắn không biết lần dặn dò này đã là lần thứ bao nhiêu, vậy mà trong lòng vẫn lo lắng không yên.

Lục Nhi cười, khê trách. “Thiếp cũng không phải tiểu hài tử, tướng công đừng quá lo lắng, chàng xong việc nhớ về nhà sớm một chút, sẽ không có việc gì đâu.”

“Ta đã nhắc nhở người hầu trong nhà chú ý theo sát nàng, nếu buổi tối nàng lại chạy đi ngắm trăng một mình, bên cạnh không có ai, sau khi ta trở nên nhất định sẽ phạt nàng thật nặng!” Vệ Thiên Lăng rất không hi vọng nàng té ngã lúc trời tối, làm bị thương bản thân mình và đứa nhỏ. “Ta nói thật đấy.”

Nàng mỉm cười gật đầu. “Vâng, thưa tướng công, thiếp sẽ không mang đứa nhỏ ra làm trò đùa.”

“So với đứa nhỏ, nàng còn quan trọng hơn.” Hắn dịu dàng ôm lấy thê tử.

“Tướng công, nhất định thiếp sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình.” Trái tim Lục Nhi như muốn tan chảy.

Vệ Thiên Lăng lưu luyến không rời khê hôn hai má nàng, lúc này mới đi ra phía cửa lớn, ngồi lên xe ngựa rời khỏi.

Nhìn theo chiếc xe ngựa dần khuất xa, cho đến khi biến mất không thấy, Lục Nhi mới để cho tỳ nữ đỡ mình quay trở về, nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thẳm cao vời vợi, trên mặt xuất hiện nụ cười rạng rỡ.

Hiện tại, nàng vô cùng hạnh phúc.

“Con là nam hài hay nữ oa đây?” Nàng nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng cao ngất, lẩm bẩm một mình. “Cha con nói cho dù con có là nam hay nữ, hắn cũng đều thích cả, cho nên nương cũng như vậy, chỉ cần con khỏe mạnh là được...”

Chính vì mỗi ngày của nàng đều rất hạnh phúc, cho nên nàng càng hiểu được bản thân nên thỏa mãn với những gì đang có, Lục Nhi chỉ hi vọng đứa nhỏ có thể bình an chào đời, cả nhà đoàn tụ, đó là nguyện vọng lớn nhất của nàng.

Một tháng sau, Lục Nhi thuận lợi sinh ra một tiểu nam hài khỏe mạnh, tiếng khóc vang dội khắp phủ.

“Ta có con trai...” Vệ Thiên Lăng nhận lấy đứa trẻ nho nhỏ đang khóc đỏ cả gương mặt, kích động tới mức hai mắt phiếm hồng, tuy hắn nói là nam hay nữ đều thích cả, nhưng tự tay hắn ôm lấy con, cảm giác lúc này không giống với khi đó, bởi vì đứa trẻ này chính là người sẽ nối tiếp dòng họ của hắn.

Vì thế, hần chân thành cảm tạ ông trời, ban cho hần có thể có được thê tử và hài nhi mà hần yêu nhất trên đời, hần không còn gì mà tiếc nuối nữa.

Lục Nhi trông thấy trượng phu vì quá vui sướng mà khóc, cũng rơi lên theo.

Bây giờ, có phu, có thê, có tử, mới đúng là một gia đình.

20. Chương 20: Kết Thúc

Đã lâu Ngao Liệt không tới nhân gian, chẳng qua hôm nay hai vị thần cai quản khí hậu là thần gió và thần mưa vì một việc bé tẹo mà đánh nhau, lúc nào cũng đối đầu, ngay cả nhìn cũng thấy đối phương không vừa mắt, cứ gặp nhau là xảy ra chuyện, cho nên Ngọc Đế mới phạt bọn họ đóng cửa tự kiểm điểm, việc làm mưa đánh phải phải hần xuống.

Có điều, trước khi xuống trần gian, Ngao Liệt chợt nghĩ đến đã lâu không gặp Ngao Lãng, không biết hần và Bạch Lộ hiện giờ như thế nào rồi, cho dù hai người họ có không trông thấy mình, hần vẫn muốn nhìn qua một cái, quyết định hoàn thành xong nhiệm vụ, trước khi quay về thiên đình ghé qua thăm bọn họ một lát.

Ngao Liệt vung cánh bay tới Ngu quốc, thoáng chốc đã tới phủ đệ nơi Ngao Lãng sau khi chuyển thể sinh sống, vì thể liên biến trở thành dáng vẻ thiếu niên, đứng trong đình viện của Vệ phủ, gỡ gỡ mái tóc bạc trắng, nghĩ rằng mới có mười năm trôi qua, hai vợ chồng bọn họ hần vẫn ở nơi này.

Đột nhiên, tay áo trái của hần bị giật nhẹ một chút, thanh âm non nớt của một đứa trẻ đột nhiên vang lên ở bên tai –

“Tìm thấy ca ca rồi!”

Ngao Liệt cúi đầu, vẻ mặt hoảng sợ nhìn tiểu nữ oan đang nắm chặt tay áo của chính mình, đứa trẻ tầm ba, bốn tuổi, trông thấy hần liền cười không ngừng.

“Người... Người nhìn thấy ta?” Không có khả năng! Hần không có thi triển pháp thuật, người phạm không thể nào trông thấy hần được!

“Có nhìn thấy ca ca... Giống lão gia gia... Tóc trắng trắng...” Tiểu nữ oa cùng ngón tay nho nhỏ nắm chặt Ngao Liệt, tươi cười vui vẻ.

Hần lùi lại vài bước, cho đến khi cái lưng chạm vào thân cây.

“Người không thể nào nhìn thấy ta được!” Ngao Liệt vẫn không tin, vươn nắm ngón tay quơ quơ trước mặt đứa nhỏ, đứa bé tưởng hần chơi đùa với nó, liền vươn tay bắt lấy, hần nhìn một nằm trước mặt, không thể không tin. “Người thực sự thấy được...”

“Ca ca đến chơi...” Tiểu nữ oan khanh khách cười.

“Ta... Ta phải đi.” Ngao Liệt run rẩy trả lời.

Nghe thấy Ngao Liệt nói phải đi, tiểu nữ oa quơ quơ bàn tay nhỏ bé, “Ca ca phải tới chơi...”

“Linh nhi!” Tiếng gọi của một nữ tử từ trong phòng truyền ra.

“Nương...” Nghe thấy mẫu thân đang gọi mình, tiểu nữ oa lên tiếng trả lời.

Sau đó, Ngao Liệt trông thấy Bạch Lộ... Không, phải nói là Lục Nhi chậm rãi đi tới, lúc này mới biết được thân phận của tiểu nữ oa. “Người là nữ nhi của Ngao Lãng sau khi chuyển thể? Chính vì vậy mới thấy được ta sao? Nhưng sau khi chuyển thể hần phải mất đi thần lực mới đúng, không thể có chuyện truyền lại cho người được...”

“Ca ca lại đây...” Tiểu nữ oa nắm chặt tay hần, muốn kéo hần cũng tới chỗ mẫu thân.

Ngao Liệt rút tay về. “Ca ca phải về... Không đúng! Thúc thúc phải đi về...”

“Là ca ca!” Tiểu nữ oa rất kiên trì.

“Phải gọi thúc thúc mới đúng!” Nói về thứ bậc, hần là trưởng bối.

“Ca ca!” Cái miệng nhỏ nhắn méo xẹo, không chịu thay đổi.

Ngao Liệt bực mình rống lớn: “Là thúc thúc... A... Người đừng khóc...”

“Là ca ca...” Nàng khóc càng thêm lớn tiếng.

Nghe thấy tiếng khóc của nữ nhi, Lục Nhi nhanh chóng tiến lại gần. “Có chuyện gì vậy? Té ngã sao?”

“Nương...” Tiểu nữ oa thân thiết ôm lấy mẫu thân, ngón tay nhỏ nhỏ chỉ về phía Ngao Liệt đang lơ lửng giữa không trung. “Phải gọi là ca ca mới đúng...”

“Ca ca ở đâu?” Lục Nhi không nhìn thấy ai cả.

“Ca ca phải đến chơi với Linh nhi nha...” Tiểu nữ oa vẫy tay về phía không trung, nói lời tạm biệt.

Sắc mặt Ngao Liệt trắng bệch, Lập tức xoay người quay về thiên đình, vết xe đổ vẫn còn đó, hắn cũng không muốn gặp được một cô nương có thể trông thấy chính mình... Cho dù có là một tiểu nữ oa cũng không được.

Hoa viên Vệ phủ –

“Chúng ta thành thân đã được mười năm, thật gian đúng thật là trôi qua rất nhanh.” Mặc dù đã làm nương, thân hình Lục Nhi vẫn nhỏ bé như cũ, có gì khác thì cũng chỉ là tăng thêm một phần nữ tính mềm mại đáng yêu.

Vệ Thiên Lăng mỉm cười dịu dàng với thê tử. “Buổi sang hôm nay nhìn thấy bên mai có thêm mấy sợi tóc bạc, ta mới nghĩ đến thì ra mười năm đã trôi qua, ta đã già rồi.”

Dùng xong cơm chiều, Vệ Thiên Lăng dắt thê tử và hai tỷ nữ ngồi ở đình hóng mát trong hoa viên nói chuyện nhà, cũng nhân tiên chờ bóng đêm đi tới. Hai tỷ nữ dâng trà xong, liền lui ra, không quấy rầy bọn họ.

“Sao lại già đi? Chàng mới chỉ hơn bốn mươi tuổi...” Lục Nhi mỉm cười, khẽ trách, “Dáng vẻ của chàng bây giờ cũng không khác mười năm trước là mấy, một chút cũng không thay đổi... Vẫn là tướng công mà thiếp yêu nhất.” Bởi vì trong lòng nàng có đứa nhỏ, cho nên đến câu cuối cùng, giọng nói đột nhiên nhỏ hẳn đi.

Hắn cố ý ghé sát lại gần nàng. “Ta không nghe rõ, nàng nói lại lần nữa đi.”

Lục Nhi ngượng ngùng liếc trượng phu một cái. “Sau khi quay về phòng thiếp sẽ nói với chàng.”

“Đây là tự nàng nói đấy nhé.” Vệ Thiên Lăng vươn tay nắm lấy tay thê tử, tình yêu giữa hai người, không vì thời gian trôi qua mà trở nên lạnh nhạt, trái lại càng thêm sâu đậm.

“Nương, ca ca sẽ đến đây chơi nữa sao?” Tiểu nữ oa ngồi gọn trong lòng mẫu thân, cả đầu vẫn nhớ đến thiếu niên tóc trắng hôm nay nhìn thấy.

Nghe vậy, hàng mi thanh tú của Lục Nhi khẽ cau lại, không hiểu vì sao nữ nhi luôn miệng gọi ca ca, đành phải trả lời. “Lúc nào rảnh hấn sẽ tới.”

“Ca ca nào?” Vệ Thiên Lăng hỏi thê tử.

“Thiếp cũng không biết, có lẽ nàng hi vọng có người cùng chơi với mình.” Lục Nhi cười lắc đầu nói.

“Xem ra chúng ta phải nhanh chút sinh cho Linh nhi một cái đệ đệ hoặc muội muội để chơi chung thôi...” Vệ Thiên Lăng nhìn về phía trưởng tử đang ngồi trên thềm đá đọc sách, chưa đến mười tuổi, tính cách của hắn đã trầm tĩnh nghiêm túc, yêu sách tới mức si mê, không ham chơi giống như những đứa nhỏ cùng tuổi, chứ đừng nói đến việc đi với muội muội.

Hắn mới nói như vậy, quay sang liền nhìn thấy khuôn mặt thê tử đột nhiên đỏ ửng, đều đã là nương của hai đứa trẻ, vậy mà cứ giống như tiểu cô nương mới về nhà chồng vậy, ánh mắt Vệ Thiên Lăng bất chợt nóng rực. “Đêm nay chúng ta bắt đầu cố gắng.”

Lục Nhi liếc nhìn trượng phu một cái, đành phải để lộ trước tin tốt. “Bây giờ tướng công nói đã quá muộn rồi, Linh nhi hấn là sắp có đệ đệ muội muội.”

“Sao nàng không nói sớm một chút cho ta biết?” Vệ Thiên Lăng vui sướng. “Nàng đã mời đại phu chưa?”

Nàng cười dịu dàng. “Vẫn chưa, nhưng đã có hai lần kinh nghiệm, lần này cũng chắc chắn đến tám chín phần.”

“Cám ơn nàng, Lục Nhi.” Hấn kéo thê tử ngồi lên đùi mình. “Là nàng mang gia đình đến với ta, còn cả bọn nhỏ nữa...”

“Những lời này hẳn phải để thiếp nói mới đúng.” Về mặt Lục Nhi nhu hòa, nhìn trượng phu âu yếm. “Nếu có kiếp sau, thiếp vẫn muốn được gả cho chàng, như vậy có phải thiếp tham lam quá không?”

Vệ Thiên Lăng hôn nhẹ lên tóc nàng, bản thân hẳn cũng hi vọng như vậy. “Nhất định ta sẽ lại tìm thấy nàng, ta có thể thề với nàng...” Cho dù có là bao nhiêu kiếp, bọn họ cũng sẽ chỉ thuộc về nhau.

“Linh nh cũng muốn ôm...” Tiểu nữ oa nhẹ nhàng chạm vào hai phụ mẫu thân.

Vệ Thiên Lăng chiều chuộng ôm lấy nữ nhi, khẽ dặn dò. “Phụ thân sẽ ôm con, có điều đừng áp vào bụng mẫu thân, nếu không đệ đệ muội muội ở bên trong sẽ đau.”

Tiểu trưởng tử trông thấy sắc trời đang dần tối lại, mới luyến tiếc khép lại quyển sách đang đọc dở, ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng tròn vành vạnh không biết đã xuất hiện từ lúc nào, quay đầu lại nói với mẫu thân: “Nương, mau nhìn đi! Mặt trăng lên rồi.”

“Đẹp quá...” Lục Nhi nhìn không rời mắt.

“Đúng vậy.” Vệ Thiên Lăng khẽ gật đầu.

Tiểu nữ nhi cũng lớn tiếng nói: “Ánh trăng thật đẹp...”

Tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Người một nhà có thể cùng nhau ngồi ở đây ngắm trăng, niềm hạnh phúc trong cuộc sống cũng chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Tất cả những việc ở kiếp trước đều đã trôi qua, điều quan trọng nhất là quý trọng những thứ ở hiện tại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-xao-long>